

کتابِ اوّلِ سموئیل

پیشگفتار

نامِ امزی کتاب از نامِ سموئیل پیغمبر گرفته شده، از نامِ کسی که آخرین قاضی بنی اسرائیل بود. موضوعِ اوّل کتاب د باره سموئیل پیغمبر و عیلى پیشوا آسته. بعد از و د باره ازى که مردّم از سموئیل تقاضا مونه تا د بله ازوا پادشاه تعیین کنه و سموئیل تمام شرط و شرایطِ پادشاه ره بلده مردّم تشریح کده شائول ره د بله ازوا پادشاه تعیین موکنه.

ادامه موضوع د باره شائول آسته که د دورون پادشاهی خو از امر خدا سرپیچی مونه و چندین بار امر خدا ره د جای نمیره؛ و خدا د سموئیل امر مونه که داؤود ره مسح کده پادشاه تعیین کنه. ازى اوسو موضوع کتاب د باره دشمنی شائول قد داؤود و دوتا کدون داؤود د پناهگاه ها و ملک های فلسطینیا آسته؛ و بلاخره د باره کشته شدن شائول و سه باچه شی د جنگ قد فلسطینیا.

دو کلام مشهور د امزی کتاب وجود دره که یگ شی د فصل ۲ آیه ۳۰ آسته: ”کسای که مره احترام کنه، ما احترام مونم، لیکن کسای که مره تحقیر-و-توهین کنه، خار-و-ذلیل موشه.“ و دیگه شی د فصل ۱۶ آیه ۷ آسته: ”خداوند رقم انسان توخ نمونه؛ انسان د ظاهر نفر توخ مونه، لیکن خداوند دل ره توخ مونه.“

فهرستِ عنوانها

القانه (فصل ۱:۱)

وقف کدون سموئیل (۱:۱)

دُعَاى حَنَا (۱:۲)

باچه هاى عيلى (۱۲:۲)

پيشگويى دَ ضِدِ خانوارِ عيلى (۲۷:۱۲)

خداوند دَ سموئيلِ ظاهرِ موشه (۱:۳)

صندوقِ عهدِ خداوند ره فلَسْطِينِيا ميگيره (۱:۴)

فوتِ عيلى (۱۲:۴)

صندوقِ خُدا دَ فلَسْطِينِ (۱:۵)

صندوقِ پس دَ اِسْرَائِيلِ ميبه (۱:۶)

مردمِ اِسْرَائِيلِ پادشاهِ ميخايه (۱:۸)

شائولِ پادشاهِ اِنْتِخابِ موشه (۱:۹)

شائولِ عمونيا ره شِكستِ ميديه (۱:۱۱)

توره هاى اَخرِ سموئيلِ (۱:۱۲)

سموئيلِ شائولِ ره سرزِنشِ مونه (۱:۱۳)

حملهِ يوناتانِ دَ بِلِهِ فلَسْطِينِيا (۱:۱۴)

يوناتانِ عسلِ مُوخوره (۲۴:۱۴)

خانوارِ شائولِ (۴۹:۱۴)

جنگِ قدِ عماليقيا (۱:۱۵)

سموئيلِ داؤودِ ره مَسَحِ مونه (۱:۱۶)

داؤودِ دَ خِدْمَتِ شائولِ (۱۴:۱۶)

داؤودِ وِ جُلِيّاتِ (۱:۱۷)

حسادتِ شائولِ (۱:۱۸)

شائولِ قَصْدِ كُشتونِ داؤودِ ره مونه (۱:۱۹)

داؤودِ وِ يوناتانِ (۱:۲۰)

داؤودِ دَ نوبِ موره (۱:۲۱)

داؤودِ دَ جَتِ موره (۱۰:۲۱)

داؤود دَ عَدْلَام وِ مِصْفَه موره (۱:۲۲)
 شائول پیشوایونِ مَنْطِقَه نوب ره مُوکُشه (۶:۲۲)
 داؤود مردُمای قَعیلَه ره نِجات مِیدیه (۱:۲۳)
 شائول داؤود ره دُمبال مونه (۷:۲۳)
 داؤود از کُشتونِ شائول دِست باله مونه (۱:۲۴)
 فَوْتِ سَموئیل (۱:۲۵)
 داؤود بسم از کُشتونِ شائول دِست باله مونه (۱:۲۶)
 داؤود دَ مینکلِ فِلَسطینیا (۱:۲۷)
 شائول و خاتُونی که ارواحِ مُردا ره حاضرِ مونه (۱:۲۸)
 اَخیش داؤود ره پس دَ صِقْلَگ ریی مونه (۱:۲۹)
 داؤود دَ بَلَه عمالیقیا پیروز موشه (۱:۳۰)
 مَرگِ شائول و باچه های شی (۱:۳۱)

إِلْقَانَه و تَوَلَّدِ سَموئیل

۱ دَ امزُو زمان یگ آدم که از رامه‌تایم- صُوفیم بُود، دَ کوهستونِ اِفرایم زندگی مُوکد؛
 او اِلْقَانَه نام دَشت و باچه یروحام، نوسه اِلیهو، کوسه توحُو و اولاده صُوف بُود از
 طایفه اِفرایم. ۲ او دُو خاتُو دَشت که نام یگ شی حَنَّا و نام دیگه شی فِنَنه بُود. فِنَنه اولاد
 دَشت، لیکن حَنَّا بے اولاد بُود.

۳ اَمُو آدم هر سال بَلَدَه عِبادت کدو و قُربانی تقدیم کدو دَ خُداوندِ لشکرها از شارِ خود
 خُو دَ شیلوه مورفت؛ دَ اُونجی دُو باچه عیلی حُفنی و فینحاس از طرفِ خُداوند پیشوایو
 بُود. ۴ وختی روزِ قُربانی میرسید و اِلْقَانَه قُربانی تقدیم مُوکد، او دَ خاتونِ خُو فِنَنه و پگ
 باچه‌ها و دُخترنِ خُو دَ هر کُدم شی یگ تقسیم مِیدد؛ ۵ لیکن دَ حَنَّا یگ تقسیم اِضافه
 مِیدد، چراکه حَنَّا ره دوست دَشت، باوجودِ که خُداوند رَحْم ازو ره بسته کُدد. ۶ اَمَباقِ
 حَنَّا او ره غَدَر طعنه مِیدد و قار شی ره باله میورد، چراکه خُداوند رَحْم حَنَّا ره بسته

کدو. ^۷ فِنَنَه هر سال امی رقم مُوکد؛ هر وختیکه حَنَا دَ خَانِه خُدا مِیَمَد، فِنَنَه اُو ره طعنه مِیَدَد و اُو چخرا مُوکد و هیچ چیز نَمُوخورد. ^۸ و شوی شی القانه دَزُو مُوگفت: ”حَنَا، چرا چخرا مُونی و چیز نَمُوخوری؟ چرا دِلِ تُو غَمگی آسته؟ آیا ما بَلَدِه تُو از دَه باچه کده بَهتر نِیَسْتَم؟“

^۹ زمانی که اونا دَ شیلوه بُود بعد از خوردو و وُچی کدو حَنَا باله شُدِه بَلَدِه دُعا رفت، و عیلی پیشوا دَ چوکی خُو دَ پیشِ چوکاتِ درگه خَانِه خُداوند شِشْتُد. ^{۱۰} اُو از سوزِ دِلِ دَ پیشِ خُداوند دُعا کده زار زار چخرا کد ^{۱۱} و نذر گِرِفْتِه گُفت: ”اَی خُداوند لَشکرها، اگه واقعاً دَ مُصِیبت-و-پَریشانی کَنیز خُو نظر کنی و مَرِه دَ یاد بیری و کَنیز خُو ره پُرمُشت نکنی، بَلکه دَ کَنیز خُو یگ باچه بدی، اوخته ما اُو ره دَ تمامِ روزای زندگی شی دَ خُداوند مِیْدِیم و هرگز تیغ دَ سر ازو زده نَمُوشه.“

^{۱۲} ازی که اُو دُعای خُو ره دَ حُضُورِ خُداوند بِراز کد، عیلی سُون دانِ ازو توخ کد. ^{۱۳} حَنَا دَ دِلِ خُو توره مُوگفت و تنها لبای شی شور مُوخورد و آواز شی شَنِیْدِه نَمُوشد؛ امزی خاطر عیلی گُمان کد که اُو نشه آسته. ^{۱۴} پس عیلی دَزُو گُفت: ”تا کی خود ره نشه مُونی؟ دُور کُو شراب ره از خُو.“ ^{۱۵} حَنَا دَ جواب شی گُفت: ”نه بادر مه، ما یگ خاتُونِ دِلِ-مِیْدِه آسْتَم؛ ما نه شرابِ انگُور وُچی کدیم و نه شرابِ های دیگه، بَلکه دِلِ خُو ره دَ حُضُورِ خُداوند واز کدَم. ^{۱۶} کَنیز خُو ره دَ جَمِ خاتُونوی بد-و-بیکاره حِسَابِ نَکُو، چراکه ما از غَم و رَنجِ کَلوی خُو تا آلی ره توره مُوگُفْتَم.“ ^{۱۷} عیلی دَ جواب شی گُفت: ”بَخیر-و-سلامت بورُو و خُدایِ اِسْرَائیلِ درخاست تُو ره که ازو طلب کدی، دَز تُو پوره کنه.“ ^{۱۸} و حَنَا گُفت: ”بیل که نظرِ لُطفِ تُو دَ بَلِه کَنیز تُو قرار بگیری.“ اوخته حَنَا سُون راهِ خُو رفت و خورد و وُچی کد و دیگه دَ چهره شی غَم نَبُود.

^{۱۹} اونا صَباح گاه باله شُدِه دَ حُضُورِ خُداوند عِبادت کد و پس دَ خَانِه خُو دَ رامه رفت. دَ اُونجی القانه قد خاتُونِ خُو حَنَا خاو شُد و خُداوند حَنَا ره دَ یاد اُورد؛ ^{۲۰} و بعد از چند

وخت حنّا حامله شُدِه یگ باچه دَ دُنیا اُورد و اُو ره سموئیل نام ایشْت، چُون کُفت: ”ما ای ره از خُداوند طلب کدیم.“

وَقَفِ كِدُونِ سَمُوئِيلَ

^{۲۱} سالِ دِیگِه اُمُو آدم، یعنی اِلقانه قد تمامِ خانوارِ خُو رفت تا قُربانی سالانه و نذرِ خُو ره دَ حُضُورِ خُداوند تقدیم کنه، ^{۲۲} لیکن حنّا نرفت، چُون دَ شُوی خُو کُفت: ”تاکه باچه از شیرِ جدا نَشْنه، ما نمییم، وختی جدا شُد، اُو ره میرم تا دَ حُضُورِ خُداوند حاضرِ شْنه و بلده همیشه دَ اُمونجی بُمْنه.“

^{۲۳} شُوی شی اِلقانه دَزُو کُفت: ”هر رقم که دَ نظر تو خُوب معلوم موشه، اُمُو رقم کُو؛ تا وختیکه اُو ره از شیرِ جدا نکدی معطل کُو و فقط بیل که خُداوند توره خُو ره برقرار کنه.“ پس اُمُو خاتو دَ اُونجی مند و اُو ره شیرِ دَد تا وختِ جدا کدونِ شی از شیرِ رَسید.
^{۲۴} وختیکه باچه ره از شیرِ جدا کد، حنّا اُو ره قد یگ نرگا و سه ساله و یگ ایفه آرد و یگ مَشک شرابِ انگورِ قد خُو دَ خانه خُداوند دَ شیلوه بُرد؛ و اُو باچه هنوز ریزه بُود.
^{۲۵} اوخته اونا نرگا و ره حلال کد و باچه ره پیشِ عیلی اُورد. ^{۲۶} و حنّا دَزُو کُفت: ”ای بادر مه، زنده-و-سلامت بشی. بادر مه، ما اُمُو خاتو اَسْتَم که دَ اینجی دَ پیش تو ایسته شُدِه دَ خُداوند دُعا کدَم. ^{۲۷} ما بلده امزی باچه دُعا کدَم و خُداوند درخاست مَره که ازو طلب کدَم، بلده مه پوره کد. ^{۲۸} و ما ام ای ره دَ خُداوند وَقَفِ کدَم؛ ای دَ تمامِ روزای که زنده بَشه وَقَفِ خُداوند اَسْتَه.“ اوخته اونا خُداوند ره دَ اُمونجی عبادت کد.

دُعای حنّا

۲ و حنّا دُعا کده کُفت:

”دَلِ مَه دَ حُضُورِ خُداوندِ خوشی مُونه؛

و سر مه دَ وَسِيْلِه خُداوندِ بَلند شُدِه.

دان مه دَ سرِ دُشمنای مه واز شُدِه،

چُون دَ نِجاتِ از تو خوش اَسْتُم.

^۲هیچ کس مِثْلِ خُداوندِ مُقَدَّسِ نِییه؛

چُون بَغیرِ ازو هیچ خُدايِ دِیگِه نِییه؛

و مِثْلِ خُدايِ مو هیچ قاده-و- پناهگاهِ و جُودِ ندره.

^۳دِیگِه غَدْرِ مَغْرُورانِه توره نَگید

و نِیلید که تورای پُر کِبَر-و- غُرورِ از دان شُمو بُر شُنه،

چُون خُداوندِ، خُدايِ دانا اَسْتِه

و اَعمالِ دَ وَسِيْلِه ازو سَنجیدِه مُوشِه.

^۴کَمونِ زورآورا میده شُدِه

و کَسایِ که مِیَلَخِشید کمر شی بَقُوتِ بَسْتِه شُدِه.

^۵کَسایِ که سیر بُود، بَلدِه نانِ مُزْدُورِ شِشْتِه،

لِیکن کَسایِ که گُشْنِه بُود، دِیگِه مُحتاجِ نانِ نِییه.

خاتونِ سَنَدَه هفت باچه دَ دُنیا اُورده،

لیکن کسی که اولادای کلو دشت، خار-و-ذلیل شده.

۶ خُداوند مُوکُشه و زنده مُونه؛

اُو دَ گور تاه مُوبره و دُوباره باله مُونه.

۷ خُداوند غریب مُونه و تُروتمند جور مُونه؛

خار-و-ذلیل مُونه و سریلند مُوکنه.

۸ اُو آدم بیچاره ره از خاک باله مُونه

و آدم مُحْتَاج ره از کوډِ خِگِشتر رُست مُوکنه

تا اونا ره قد حُکمرانا بِشندنه

و وارثِ تَخْتِ عِزْتِ-و-حُرْمَتِ کُنه،

چُون سَتُونای زمی دَ خُداوند تَعْلُقِ دَره

و اُو دُنیا ره دَ بِلَه ازوا قرار دده.

۹ اُو از قَدَمِ های مُقَدَّسین خُو حِفَاظَتِ مُونه،

لیکن شَریرو دَ تَریکی نابُود مُوشه،

چراکه اِنسان دَ قُدْرَتِ خُو کامیاب نَمُوشه.

^{۱۰} کسای که قد خُداوند مُخَالِفَتِ کنه، از پای موخته؛

أُو از آسمو دَ بِلَه ازوا گُرگُردراغ کده آتِشک رِی مُونه.

خُداوند تا آخِرای زمی ره قضاوَتِ مُوکنه؛

أُو دَ پادشاهِ خُو قُوَتِ مِیدیه

و سرِ مَسَحِ شُدِه خُو ره بلند مُونه.“

^{۱۱} اوخته اِلقانه دَ خانه خُو دَ رامه رفت، مگم باچه مند تا دَ حُضُورِ عِیلی پیشوا خُداوند
ره خِدمت کنه.

باچه های عیلى پیشوا

^{۱۲} باچه های عیلى بَد-و-بیکاره بُود؛ اونا خُداوند ره نَمِيشَنَخَت. ^{۱۳} اونا وِظِيفَه پیشوايو ره
بَلَدِه قَوْمِ دُرُست انجام نَمِیدد، چُون وِخْتِیکه یگو کس قُربانى تقدِیم مُوكد، دَ حالِیکه
گوشت جوش مُوخورد، خادِمِ پیشوا قد پَنجِه سِه شاخه دَ دِست شى مِیمد ^{۱۴} و اُو ره دَ
بَلَه تاوه یا دَ مَنه کَرایی یا دیگلی یا دیگِ کتِه چقی مُوكد و هر چیزى ره که پَنجِه بُر مُوكد
اُو ره پیشوا بَلَدِه خُو مِیگِرِفَت. اونا قد تمامِ اِسْرَائِیلیا که دَ شِیلوه مِیمد امی رقم رفتار
مُوكد.

^{۱۵} حتّی پیش از سوختَنَدونِ چربى، خادِمِ پیشوا مِیمد و دَ کسى که قُربانى تقدِیم مُوكد
مُوگُفت: ”بَلَدِه پیشوا گوشتِ بَدی که کَباب کنی، چُون اُو گوشتِ پُخته ره از تُو نَمِیگیره،
بَلکه گوشتِ خام ره مِیگیره.“ ^{۱۶} و اگه اُو آدمِ دَزُو مُوگُفت: ”بیل که اوّل چربى سوختَنَدِه
شَنه، بعد ازُو هر چیزى که دِل تُو مُوشه بَگیر.“ خادِمِ مُوگُفت: ”نَه، امی آلی بَدی؛ اگه نَه،

دَ زورِ مِیْگِیْرُم. ۱۷ پس گُناه های امزُو جوانا دَ نَظَرِ خُداوندِ غَدرِ کُتِه بُود، چُون اُمُو آدما دَ قُربانی های خُداوند بے اِحترامی مُوکد.

۱۸ لیکن سموئیل دَ حُضُورِ خُداوند خِدمت مُوکد؛ اُو یگِ باچِه ریزه بُود و دَ کمرِ شی ایفودِ کتانی بسته بُود. ۱۹ اَبِه سموئیل بَلدِه شی یگِ چَپَنِ ریزه جورِ مُوکد و هر سال غَیْتیکه قد شُوی خُو باله مورفت تا قُربانی سالانه ره تقدیم کنه، اُو ره دَز شی مُوبُرد. ۲۰ اوخته عیلی القانه و خاتون شی ره بَرکت دَده مُوگُفت: ”خُداوند تُو ره امزی خاتو دَ عَوْضِ باچِه که دَ خُداوند وَقَف کده، اولادِ بَدیه.“ بعد ازو اونا پس دَ خانه خُو مورفت. ۲۱ خلاصه خُداوند دَ بَلِه حَنَا نَظَرِ لُطف کد و اُو شِکامتو شُدِه سِه باچِه و دُو دُختر دَ دُنیا اُورد. و اُمُو باچِه، یعنی سموئیل دَ حُضُورِ خُداوند کُتِه شُدِه مورفت.

۲۲ دَ امزی زَمانِ عیلی غَدرِ پیرِ شُدُد. اُو تمامِ چیزای ره که باچه‌های شی دَ حقِ پَگِ اسرائیلیا انجام میدد، شنید و ام دَ باره ازی که اونا قد خاتونوی که دَ دانِ درگه خیمه مُلاقاتِ خِدمتِ مُوکد خاو مُوشد، خبر شُد. ۲۳ اوخته اُو دَزوا گُفت: ”چرا شُمو ای رقمِ کارا ره مُونید؟ ما دَ باره کارای بَد شُمو از تمامِ امزی قومِ میسنوم. ۲۴ نه، باچه‌های مه؛ خبرای که دَ مینکلِ قومِ خُداوند تیت شُدِه و ما ام میسنوم خُوب نییه. ۲۵ اگه یگِ آدم دَ خِلافِ دیگه آدم گُناه کنه، قاضی برحال بَلدِه ازو شفاعتِ مُونه، لیکن اگه یگِ آدم دَ خِلافِ خُداوند گُناه کنه، کی آسته که بَلدِه ازو شفاعتِ کنه؟“ مگم اونا توره آته خُو ره گوش نکد، چُون خُداوند خاست که اونا ره نابود کنه. ۲۶ اُمُو باچِه، یعنی سموئیل کُتِه شُدِه مورفت؛ ام خُداوند اُو ره پِسند مُوکد و ام مردم.

پیشگویی دَ ضدِ خانوارِ عیلی

۲۷ یگِ روز یگِ مردِ خُدا دَ پیشِ عیلی اَمَد و دَزو گُفت: ”خُداوند اینی رقمِ مُوگیه، تُو میدنی که ما خود ره دَ خانوارِ آته تُو وختیکه اونا دَ مصر دَ خانه فرعون غلام بُود، ظاهر

کدم^{۲۸} و او ره از مینکل تمام طایفه های اسرائیل انتخاب کدم تا از طرف مه پیشوا بشه، نزدیک قربانگاه مه بیبه، بخور خوشبوی بسوزنه و د حضور مه ایفود بپوشه. امچنان تمام هدیه های خاص بنی اسرائیل ره د خانوار آته تو بخشیدم.^{۲۹} پس چرا قربانی ها و هدیه های مره که امر کدیم د جایگاه مه اورده شنه، قد پای خو میزید و خودون ره د وسیله خو بترین حصه هر هدیه قوم مه اسرائیل چاق مونیید؟ آیا تو قد ازی کار د باچه های خو از مه کده کلو احترام نمونی؟^{۳۰} امزی خاطر خداوند، خدای اسرائیل مویه: 'یقیناً ما گفتیم که خانوار از تو و خانوار آته تو د حضور مه تا ابد خدمت کنه، لیکن آلی خداوند مویه: 'دور بشه از مه که خدمت شمو ره قبول کنم! چون کسای که مره احترام کنه، ما احترام مونم، لیکن کسای که مره تحقیر-و-توهین کنه، خار-و-ذلیل موشه.^{۳۱} اینه، روزی میبه که بازوی از تو و بازوی خانوار آته تو ره قطع مونم تا د خانه تو آدم پیر پیدا نشنه.^{۳۲} خانوار تو دچار مصیبت موشه، چون تمام خوبی های ره که د حق بنی اسرائیل موشه مینگری، لیکن د خانوار از تو هرگز مرد پیر وجود نمیداشته بشه.^{۳۳} کسی ره که از خانوار از تو از خدمت کدو د قربانگاه خو قطع نمونم، او بلده تریک کدون چیم خو و رنجندون دل خو باقی مومنه؛ دیگه تمام اولادای خانه تو د جوانی مومره.^{۳۴} و اینی بلده تو یگ علامت آسته که د بله دو باچه تو حُفنی و فینحاس میبه: هر دوی ازوا د یگ روز مومره.^{۳۵} ما یگ پیشوای صادق-و-باوفا بلده خو تعیین مونم تا د میل دل و جان مه رفتار کنه. ما بلده ازو خانه مستحکم آباد مونم و او همیشه د حضور مسح شده مه خدمت مونه.^{۳۶} اوخته هر کسی که د خانوار تو باقی منده، آمده د پیش ازو بلده یگ سکه نقره و یگ نان سر خم مونه و مویه: "لطفاً مره د یکی از وظیفه های پیشوایی مقرر کو تا یگ لغمه نان بخورم."^{۳۷}

خداوند قد سموئیل توره مویه

۳^۱ امو باچه، یعنی سموئیل د پیش عیلی خدمت خداوند ره موکد. د امزو روزا کلام

خداوند کم میمد و رویا غدر کم دیده موشد. ^۲ د امزو غیت یگ شاو عیلی د جاگه خو
خاو بود و چیمای شی شروع د خیره شدو کدد، د اندازه که دیده نمیتنست؛ ^۳ چراغ خدا
هنوز گل نشدد و سموئیل د خانه خداوند، د جایی که صندوق خدا بود، خاو کدد.

^۴ اوخته خداوند سموئیل ره کوی کد و سموئیل گفت: "امر کو صاحب." ^۵ و دویده پیش
عیلی رفت و گفت: "اینه، حاضر استم؛ تو مره کوی کدی." او گفت: "ما تو ره کوی
نکدیم؛ بورو، خاو کو." پس او رفته خاو کد. ^۶ خداوند بسم او ره کوی کد: "سموئیل!" و
سموئیل باله شده پیش عیلی رفت و گفت: "اینه، حاضر استم؛ تو مره کوی کدی." مگم
او گفت: "باچه مه، ما تو ره کوی نکدیم؛ بورو، خاو کو." ^۷ سموئیل تا هنوز خداوند ره
نمیشنخت، چون کلام خداوند تا او غیت دزو نازل نشدد. ^۸ خداوند دفعه سوم سموئیل
ره کوی کد و او باله شده پیش عیلی رفت و گفت: "اینه، حاضر استم؛ تو مره کوی
کدی." اوخته عیلی فامید که خداوند او باچه ره کوی کده. ^۹ و عیلی د سموئیل گفت:
"بورو، خاو کو و اگه بسم تو ره کوی کد، بگی: 'خداوندا امر کو، خدمتگار تو میشنوه."
پس سموئیل رفته د جای خو خاو کد.

^{۱۰} اوخته خداوند آمده ایسته شد و رقم دفعه های پیش کوی کده گفت: "سموئیل!
سموئیل!" و سموئیل گفت: "امر کو، خدمتگار تو میشنوه."

^{۱۱} و خداوند د سموئیل گفت: "اینه، ما د اسرائیل کاری مونم که گوشای هر کسی که
بشنوه، د جرینگس بیه. ^{۱۲} د امزو روز هر چیزی که د باره خانوار عیلی گفتم، از شروع
تا آخر د بله ازو عملی مونم. ^{۱۳} چون ما دزو خبر ددیم که خانوار ازو ره بخاطر گناهی
که او میدنه تا ابد جزا میدیم، چراکه باچه های شی د بله خو نالت اورد و او اونا ره منع
نکد. ^{۱۴} امزی خاطر د باره خانوار عیلی قسم خوردم که گناه خانوار عیلی د وسیله
قربانی و هدیه تا ابد کفاره نموشه."

۱۵ سموئیل تا صَبَاحِ خاو کد و صَبَاحِ باله شُدِه درگه های خانِه خُداوند ره واز کد. سموئیل ترس مُوخورد که رویا ره دَ عیلى نَقْل کُنِه. ۱۶ مگم عیلى سموئیل ره کُوى کده گُفت: ”سموئیل، باچه مه.“ اُو گُفت: ”أمر کُو صاحب.“ ۱۷ عیلى پُرسان کد: ”خُداوند دَز تُو چی گُفت؟ از مه تاشه نَکُو. خُدا دَ حق تُو اُمُو چِیز، بَلکه کَلوتر اَزُو ره انجام بَدیه، اگه تُو یگ چیز ره ام از تمامِ تورای که دَز تُو گُفته از مه تاشه کنی.“ ۱۸ پس سموئیل پگ چیزا ره دَزُو نَقْل کد و هیچ چیز ره اَزُو تاشه نکد. اوخته عیلى گُفت: ”اُو خُداوند اَسْتِه؛ هر چیزى که دَ نظرِ اَزُو خُوب معلوم موشه، اُمُو ره انجام بَدیه.“

۱۹ سموئیل کتِه شُدِه مورفت و خُداوند قد اَزُو بُود و نَمی ایشْت که یگ تورِه شی ام دَ زمی بوفته. ۲۰ و تمامِ اِسرائیل از منطقه دان تا بئیرشَبیع فامید که سموئیل بحیثِ نَبی خُداوند مَقَرَر شُدِه. ۲۱ خُداوند دَ شیلوه ظاهر شُدِه مورفت، چُون خُداوند دَ شیلوه خود ره دَ وسیله کلام خُو دَ سموئیل ظاهر مَوکد.

۴ ۱ و تورِه سموئیل دَ تمامِ اِسرائیل تیت شُد.

صندوقِ عهدِ خُداوند ره فَلَسطینیا میگیره

دَ امزُو غیت مَرْدایِ اِسرائیل رفت که قد فَلَسطینیا جنگ کنه؛ اونا دَ ایبن-عزِر خیمه زد و فَلَسطینیا دَ اَفیق. ۲ و فَلَسطینیا دَ برابرِ لشکرِ اِسرائیل آماده شُد؛ غیتیکه جنگ شِدْت گَرِفت، لشکرِ اِسرائیل از پیشِ فَلَسطینیا شکست خورد و فَلَسطینیا چار هزار نفرِ ازوا ره دَ میدانِ جنگ کُشت. ۳ اوخته لشکرِ پس دَ خیمه‌گاه اَمَد و ریش سفیدایِ اِسرائیل گُفت: ”چرا امروز خُداوند مو ره دَ پیشِ فَلَسطینیا شکست دَد؟ بیید که صندوقِ عهدِ خُداوند ره از شیلوه دَ پیشِ خودون خُو بیری تا دَ مینکل مو اَمده مو ره از دِستِ دُشمنایِ مو نجات بَدیه.“ ۴ پس قومِ اِسرائیل چند نفر ره دَ شیلوه ری کد و اونا صندوقِ عهدِ خُداوند

لشکرها ره که دَ مینکلِ کِروِیا قرار دَشت، باله کده ازونجی ریی شد و حُفنی و فینحاس دُو باچه عیلی قد صندوقِ عهدِ خُدا دَ اُونجی حُضُور دَشت.^۵ وختیکه صندوقِ عهدِ خُداوند دَ خیمه‌گاه داخل شد، پگِ مردایِ اسرائیلِ غدرِ چیغِ بلند زد، دَ اندازه که زمی لَرزه کد. ^۶ وختی فَلَسطینیا آوازِ چیغِ زدو ره شنید، اونا گُفت: ”ای چیغِ بلند دَ خیمه‌گاهِ عبرانیا از چی خاطر آسته؟“ پس اونا فامید که صندوقِ خُداوند دَ خیمه‌گاهِ اَمده ^۷ و فَلَسطینیا غدرِ ترسید، چُون اونا گُفت: ”خُداو دَ خیمه‌گاهِ ازوا اَمده.“ اونا امچنان گُفت: ”وای دَ حال مو، چُون ازی پیش ای رقم چیز رُخ نَدده. ^۸ وای دَ حال مو! کی میتنه مو ره از دستِ امزی خُداوین زورآورِ خلاص کنه؟ امیا خُداوینی آسته که مصریا ره دَ بیابو دَ هر رقم بلاها گرفتار کد. ^۹ ای فَلَسطینیا خودون ره قوی کنید و مردانگی خُو ره نشو بدید تا غلامِ عبرانیا نشنید، رقمی که اونا غلامِ ازشمو بُود. ارے، مردانه جنگ کنید!“

^{۱۰} پس فَلَسطینیا جنگ کد و مردایِ اسرائیل شکست خورده هر کُدم شی دَ خیمه خُو دُوتا کد. دَ امزو روز غدر یگ کُشتار کُته شد و از لشکرِ اسرائیل سی هزار نفر شی کُشته شُدۀ اُفتد. ^{۱۱} صندوقِ عهدِ خُدا ره فَلَسطینیا گرفت و دُو باچه عیلی حُفنی و فینحاس ام کُشته شُد.

فوتِ عیلی

^{۱۲} دَ امزو روز یگ مردِ بنیامینی که کالای خُو ره چک-و-چیره کده دَ سر خُو خاک پاش دده بُود از خطِ جنگ دَویده دَ شیلوه اَمد. ^{۱۳} وختیکه او رسید، عیلی دَ بغلِ راه دَ چوکی خُو شیشند و راه ره توخ مُوکد، چراکه دل شی دَ باره صندوقِ خُدا ناآرام بُود. امی که او نفر دَ شار داخل شد و خبر اُورد، پگِ مردمِ شار چیغِ زد. ^{۱۴} وختی عیلی آوازِ چیغِ ره شنید، او گُفت: ”ای چیغ-و-شور از چی خاطر آسته؟“ اوخته او نفر دَ زودی اَمد و خبر ره دَ عیلی رَسند. ^{۱۵} دَ امزو غیتِ عیلی نود و هشت ساله بُود؛ چیمای ازو خیره شُد و دیده نَمیتنست. ^{۱۶} امو مرد دَ عیلی گُفت: ”ما از خطِ جنگ امدیم؛ ارے، ما امروز از

جنگ دوتا کدیم.“ عیلى پُرسید: ”باچه مه، چى گپ شد؟“^{۱۷} خبرسان د جواب شی گُفت: ” لشکر اسرائیل از پیشِ فلسطینیا دوتا کد و د مینکل قوم اسرائیل غدر یگ کُشتار کته رُخ دد؛ دُو باچه تُو حُفنى و فینحاس ام کُشته شد و صندوقِ خدا ره فلسطینیا گُرفت.“^{۱۸} وختیکه او از صندوقِ خدا نقل کد، عیلى که د پالوى درگه شار د چوکى خو شستند قد پشت خو اُفتد و گردون شی میده شده مُرد، چراکه او یگ مرد پیر و وزن شی گُرنگ بود. او چل سال قاضى بنى اسرائیل بود.

^{۱۹} بیری عیلى، خاتونِ فینحاس شکامتو بود و وخت زیدون شی نزدیک شد. وختى او شنید که صندوقِ خدا ره فلسطینیا گُرفته و خُسر و شوى شی مُرده، او خَم شده زید، چراکه درد زیدو د بله ازو آمد. ^{۲۰} د وخت مُردون شی خاتونوى که د پالوى شی ایسته بود، دزو گُفت: ”غم نخور، چراکه باچه زیدى.“ مگم او نه جواب دد و نه شور خورد. ^{۲۱} او د وخت زیدو نلغه ره «ایخابود» نام کد، چُون مقصد شی اینى بود: ”جلال-و-بزرگی از اسرائیل رفت،“ چراکه صندوقِ خدا ره فلسطینیا گُرفتد و خُسر و شوى شی مُرد. ^{۲۲} پس او گُفت: ”جلال-و-بزرگی از اسرائیل رفت، چراکه صندوقِ خدا ره فلسطینیا گُرفت.“

صندوقِ خدا د پیشِ فلسطینیا

^۱ فلسطینیا صندوقِ خدا ره گُرفت و او ره از ایبن-عزیر د شار اشدود اُورد. ^۲ و فلسطینیا صندوقِ خدا ره گُرفته د بُتخانه داگون داخل کد و د پالوى بُت داگون ایشته. ^۳ روزى دیگه شی صباح گاه وختیکه مردم اشدود از خاو باله شد، دید که بُت داگون د پیشِ صندوقِ خداوند قد روى خو د زمى اُفتده. اوخته اونا بُت داگون ره باله کد و دوباره د جای شی قرار دد. ^۴ لیکن صباح گاه روزِ دیگه شی وختیکه اونا از خاو باله شد، دید که بُت داگون بسم د پیشِ صندوقِ خداوند قد روى خو د زمى اُفتده و سرِ داگون قد

دُو دِسْت شى قَطْع شُدِه دَ لَخَكِ دِرْگِه ايشته يَه و فقط تَنِه شى باقى مَنده. ^۵ امزى خاطر
پيشوايون بُتْخَانِه داگون و هر كسِ دِيگِه كه دَ اَشْدود دَ بُتْخَانِه داگون داخِل مُوشه، تا
امروز پاى خُو ره دَ لَخَكِ دِرْگِه بُتْخَانِه داگون نَميله.

^۶ پس دِسْتِ خُداوند دَ بَلِه مَرْدُمِ اَشْدود باله شُد و اُو اُونَا ره تَبَاه كده دَ دانه هاى بيخ كُتِه
مُبتلا كد، ام اَشْدود و ام چارطرف شى ره. ^۷ وختى مَرْدُمِ اَشْدود ديد كه چى بَلَاى دَ سِرِ
ازوا اَمده، اُونَا كُفت: ”صندوقِ خُداى اسرائيل نَبَايد دَ پيشِ ازمو بُمَنه، چراكه دِسْتِ ازو
دَ خِلَافِ ازمو و دَ بَلِه خُداى مو داگون باله شُدِه.“ ^۸ پس اُونَا نَفَرِ رِيبى كده پگِ حُكمرانَاى
فَلَسْطِينِيا ره جَم كد و كُفت: ”قد صندوقِ خُداى اسرائيل چيز كار كنى؟“ اُونَا كُفت:
”بيليد كه صندوقِ خُداى اسرائيل دَ جَت بُرده شُنه.“ پس صندوقِ خُداى اسرائيل ره دَ
اُمونجى بُرد. ^۹ ليكن امى كه اُونَا صندوقِ ره دَ جَت بُرد، دِسْتِ خُداوند دَ بَلِه امزُو شار
باله شُد و غَدْر يگِ هَرَج-و-مَرَج كُتِه دَ اُونجى رُخ دَد، چُون باشنده هاى شار پير و
جوان شى دَ دانه هاى بيخ كُتِه مُبتلا شُد. ^{۱۰} پس اُونَا صندوقِ خُدا ره ازونجى دَ عِقرون
بُرد. امى كه صندوقِ خُدا دَ عِقرون رسيد، مَرْدُمِ عِقرون چيغ-و-شور كده كُفت:
”صندوقِ خُداى اسرائيل ره دَ پيشِ ازمو اُورده تا مو و قوم مو ره نابُود كنه!“ ^{۱۱} پس اُونَا
نَفَرِ رِيبى كده تمامِ حُكمرانَاى فِلَسْطِينِيا ره جَم كد و كُفت: ”صندوقِ خُداى اسرائيل ره
رِيبى كنيِد تا دُوباره دَ جَاى خود خُو بوره و مو و قوم مو ره نابُود نَكنه.“ چُون دَ تمامِ
شار وَحْشَتِ مَرگِ و جُودِ دَشْتِ و دِسْتِ خُدا دَ بَلِه امزُو شار سَخْتِ باله شُد. ^{۱۲} كَسَاى
كه نَمُرده بُود، دَ دانه هاى بيخ كُتِه مُبتلا شُد و چيغ-و-شورِ مَرْدُمِ شار دَ آسمو باله
شُد.

صندوقِ پسِ دَ اسرائيلِ ميه

^{۱۳} صندوقِ خُداوند مُدَتِ هفتِ ماهِ دَ مُلكِ فِلَسْطِينِيا مَند. ^۲ اوخته فِلَسْطِينِيا پيشوايو و

پالگرای خُو ره کوی کده گُفت: "قد صندوقِ خُداوند چیز کار کنی؟ دَز مو بُگید که او ره قد چیزخیل پس دَ جای شی ری کنی." ^۳ اونا گُفت: "اگه صندوقِ خُدای اسرائیل ره پس ری مونی، او ره خالی ری نکیند، بلکه جرمانه حتماً بلده ازو ری کنید؛ اوخته شمو شفا پیدا مونی و دَز شمو معلوم موشه که چرا دست شی از سر شمو دُور نموشد." ^۴ و اونا پُرسان کده گُفت: "قربانی جرم چی آسته تا مو بلده ازو ری کنی؟" اونا دَ جواب ازوا گُفت: "پنج دانه بیخکته طلایی و پنج موشِ طلایی دَ مطابقِ تعدادِ حکمرانای فلسطینیا ری کنید، چراکه عینِ بلا دَ بله پگ ازشمو و دَ بله حکمرانای شمو آمده. ^۵ پس شمو مجسمه های بیخکته ها و مجسمه های موشا ره که سرزمین شمو ره بیرو مونه جور کنید و بُزرگی-و-جلالِ خُدای اسرائیل ره اعلان کنید؛ شاید او دست خُو ره از بله ازشمو و خُدایون شمو و سرزمین شمو دُور کنه. ^۶ چرا شمو باید دل های خُو ره سخت کنید، رقمی که مصریا و فرعون دل های خُو ره سخت کد؛ آیا وختیکه خُدا قد ازوا دَ سختی رفتار کد، اونا اسرائیلیا ره ایله نکد که بوره؛ ایله کد و اونا رفت.

^۷ پس آلی رفته یگ کراچی نو جور کنید و دُو گاوِ شیری ره که یوغ دَ گردون شی ایشته نشده بَشه بگیری و امو دُو گاو ره دَ کراچی بسته کنید؛ لیکن گوسله های ازوا ره ازوا جدا کده خانه بُبرید. ^۸ اوخته صندوقِ خُداوند ره گرفته دَ بله کراچی بیلید و چیزای طلایی ره که دَ عنوانِ قربانی جرمِ بلده ازو ری مونی دَ یگ صندوقچه دَ پالوی شی بیلید و او ره ری کنید که دَ راهِ خُو بوره. ^۹ و نظر شمو دَزو بَشه، اگه او دَ راه گت شده سون باله دَ جای خود خُو، یعنی سون بیت-شمس رفت، بدیند که خُدای اسرائیل امی بلای کته ره دَ بله مو آورده؛ لیکن اگه نرفت، اوخته مو میدنی که دست ازو دَ بله مو باله نشده، بلکه چیزی که دَ بله مو آمده، یگ اتفاق آسته."

^{۱۰} پس مردم امو رقم کد: اونا دُو گاوِ شیری ره گرفته دَ کراچی بسته کد و گوسله های ازوا ره دَ خانه نگاه کد. ^{۱۱} و صندوقِ خُداوند ره دَ بله کراچی باله کد و صندوقچه ره قد موش های طلایی و مجسمه های بیخکته دَ پالوی شی ایشته. ^{۱۲} اوخته گاوو دَ راه گت

شده مُسْتَقِيم سُونِ بَيْتِ شَمْسِ رَبِيِّ شُدْ؛ اُونَا دَ اَمْرُو رَاهِ رَفْتِه بُوغِ مِيزَدِ وَ طَرْفِ چَپِ يَ رَاسْتِ تَاوِ نَمُوخُورِدِ وَ حُكْمَرَانَايِ فَلَاسْطِينِيَا تَا سِرْحِدِ بَيْتِ شَمْسِ اَزِ پُشْتِ اَزِوَا رَفْتِ. ^{۱۳} دَ اَمْرُو غَيْتِ مَرْدُمِ بَيْتِ- شَمْسِ دَ دَرّه گَنْدُمِ دِرُو مُوَكِدِ. وَخْتِي اُونَا سِرْ خُو رِه بَالِه كَدِ وَ صَنْدُوقِ رِه دِيدِ، اُونَا اَزِ دِيدُونِ شِي خُوشْحَالِ شُدْ. ^{۱۴} كِرَاجِي دَ كِشْتِ يُوْشِعِ بَيْتِ- شَمْسِي دَرِ اَمَدِ وَ دَ اُونَجِي اَيْسْتِه شُدْ، دَ اَمْرُو جَايِ كِه يَكِ سَنَگِ كُتِه بُوَدِ. اُوخْتِه اُونَا چِيوِ كِرَاجِي رِه مِيدِه كَدِ وَ گَاوُو رِه دَ عِنْوَانِ قُرْبَانِي سُوخْتَنِي دَ خُداوندِ تَقْدِيمِ كَدِ. ^{۱۵} پِيشِ اَزِي كِه اُونَا اَمِي كَارِ رِه كُتِه، لَاوِيَا صَنْدُوقِ خُداوندِ وَ صَنْدُوقِچِه رِه كِه دَ پَالُوِي شِي بُوَدِ وَ چِيَزَايِ طِلَايِي دَشْتِ، تَاهِ كَدِ وَ اُونَا رِه دَ بَلِه اَمْرُو سَنَگِ كُتِه اَيْسْتِه. اُوخْتِه مَرْدُمِ بَيْتِ شَمْسِ دَ اَمْرُو رُوزِ قُرْبَانِي هَايِ سُوخْتَنِي وَ قُرْبَانِي هَايِ دِيگِه دَ خُداوندِ تَقْدِيمِ كَدِ. ^{۱۶} وَخْتِي اَمُو پَنَجِ حُكْمَرَانِ فَلَاسْطِينِيَا اَمِي چِيَزَا رِه دِيدِ، اُونَا دَ اَمْرُو رُوزِ پَسِ دَ عِقْرُونِ رَفْتِ.

^{۱۷} اَيْنَمِيَا بِيخِ كُتِه هَايِ طِلَايِي اَسْتِه كِه فَلَاسْطِينِيَا دَ عِنْوَانِ قُرْبَانِي جُرْمِ دَ خُداوندِ رَبِي كَدِ: يَكِ بَلَدِه اَشْدُودِ، يَكِ بَلَدِه غَزِه، يَكِ بَلَدِه اَشْقَلُونِ، يَكِ بَلَدِه جَتِ وَ يَكِ بَلَدِه عِقْرُونِ. ^{۱۸} اَمِچْنَانِ مَوْشِ هَايِ طِلَايِي دَ مُطَابِقِ تِعْدَادِ شَارَايِ فَلَاسْطِينِيَا كِه دَ پَنَجِ حُكْمَرَانِ تَعْلُوقِ دَشْتِ، پَنَجِ بُوَدِ، دَ شَمُولِ شَارَايِ دِيوَالِدَارِ وَ اَغِيَلَايِ بِي دِيوَالِ. سَنَگِ كُتِه كِه صَنْدُوقِ خُداوندِ رِه دَ بَلِه اَزُو اَيْسْتُدِ، تَا اِمْرُوزِ مِثْلِ شَاهِدِ دَ زَمِينِ يُوْشِعِ بَيْتِ شَمْسِي بَاقِي اَسْتِه.

^{۱۹} مَگَمِ خُدا مَرْدَايِ بَيْتِ- شَمْسِ رِه زَدِ، چِرَاكِه اُونَا مَنِه صَنْدُوقِ خُداوندِ رِه تُوخِ كُودِ. اُو هَفْتَادِ نَفَرِ قَوْمِ رِه كُشْتِ وَ مَرْدُمِ مَاتَمِ گِرِفْتِ، چِرَاكِه خُداوندِ مَرْدُمِ رِه دَ بَلَايِ كُتِه گِرِفْتَارِ كُودِ. ^{۲۰} اُوخْتِه مَرْدُمِ بَيْتِ- شَمْسِ كُفْتِ: ”كِي مِيْتَنِه كِه دَ حُضُورِ خُداوندِ اَيْسْتِه شُنِه، دَ حُضُورِ اَمْرِي خُدايِ مُقَدَّسِ؟ وَ اَمِي صَنْدُوقِ اَزِ پِيشِ اَزْمُو دَ پِيشِ كِي مِيخَايِه بُورِه؟“ ^{۲۱} پَسِ اُونَا قَاصِدَا رِه پِيشِ بَاشِنْدِه هَايِ قَرِيْتِ- يِعَارِيْمِ رَبِي كَدِه كُفْتِ: ”فَلَاسْطِينِيَا صَنْدُوقِ خُداوندِ رِه پَسِ رَبِي كَدِه. بِيِيدِ وَ اُو رِه دَ پِيشِ خُودُونِ خُو بُورِيَدِ.“

۷ پس مردمِ قَرِیْت-یعاریم آمدَه صندوقِ خُداوند ره گَرِفت و اُو ره دَ خانِه اَبیناداب که دَ بِلِه تپه بُود بُرد و باچِه شیِ العازار ره تقدیس کد تا از صندوقِ خُداوند نگاهوانی کنه.

سموئیل قاضی اسرائیل

۲ از روزی که صندوقِ دَ قَرِیْت-یعاریم جای-د-جای شد، غدر وخت تیر شد، یعنی بیست سال؛ و تمامِ خانوارِ اسرائیل از پُشتِ خُداوند کوئو مُوکد. ۳ و سموئیل دَ پگِ خانوارِ اسرائیل گُفت: ”اگه قد تمامِ دلِ سُونِ خُداوند پس بیید و خُداونِ بیگنه و بُتِ های عَشْتاروت ره از مینکل خُو دُور کده دلِ های خُو ره بَلدِه خُداوند آماده کُنید و تنها اُو ره عِبادت کُنید، اوخته اُو شُمور ره از دِستِ فَلَسطینیا خلاص مونه.“ ۴ پس بنیِ اسرائیل بُتِ های بَعْل و عَشْتاروت ره از مینکل خُو دُور کد و تنها خُداوند ره عِبادت کد.

۵ اوخته سموئیل گُفت: ”پگِ اسرائیل ره دَ مِصفه جَم کُنید تا ما بَلدِه شُمور دَ پیشِ خُداوند دُعا کُنم.“ ۶ و اونا دَ مِصفه جَم شد و از چاه اُو کشید و اُو ره دَ حُضُورِ خُداوند شیو کده دَ امزُو روز روزه گَرِفت و دَ اُونجی گُفت: ”مو دَ ضِدِ خُداوند گُناه کدے.“ دَ امزی رقم سموئیل بنیِ اسرائیل ره دَ مِصفه رهبری کد.

۷ وختی فَلَسطینیا شِنید که بنیِ اسرائیل دَ مِصفه جَم شده، حُکمرانای فَلَسطینیا دَ خِلافِ اسرائیلیا آمد. وختیکه بنیِ اسرائیل ای توره ره شِنید، از فَلَسطینیا ترس خورد. ۸ اوخته بنیِ اسرائیل دَ سموئیل گُفت: ”دَ پیشِ خُداوند، خُدای مو بَلدِه مو ناله-و-فریاد کدو ره بَند نکو تا اُو مو ره از دِستِ فَلَسطینیا نجات بدیه.“ ۹ پس سموئیل یگ باره شیرخور ره گَرِفته دَ عِنوانِ قُربانی سوختنی کامل دَ خُداوند تقدیم کد و بعد ازو بَلدِه اسرائیل دَ پیشِ خُداوند ناله-و-فریاد کد و خُداوند دُعا شی ره قَبُول کد. ۱۰ دَ حالیکه سموئیل قُربانی سوختنی ره تقدیم مُوکد، فَلَسطینیا نزدیک آمد تا دَ بِلِه اسرائیل حمله کنه؛ لیکن دَ امزُو روز خُداوند دَ خِلافِ فَلَسطینیا دَ آوازِ غدرِ بلند گُردراغ کده اونا ره دَ گلگلمیری

آندخت و اونا د پیش اسرائیل شکست خورد. ^{۱۱} و مردای اسرائیل از مصفه بر شده
فلسطینیا ره دُمبال کد و اونا ره تا تیلون بیت-کار زد.

^{۱۲} اوخته سموئیل یگ سنگ ره گرفته د مینکلِ مصفه و شن قرار دد و او ره ایبن-عزیر
نام کده گُفت: “تا آلی ره خُداوند دَز مو کومک کده!” ^{۱۳} د امزی رقم فلسطینیا شکست
خورد و دیگه د ملکِ اسرائیل داخل نشد، چراکه دستِ خُداوند د تمامِ روزهای زندگی
سموئیل د خِلافِ فلسطینیا سخت باله بود. ^{۱۴} شارای ره که فلسطینیا از اسرائیل گرفتد،
از عقرون تا جت پس د دستِ اسرائیلیا اُفتد؛ و اسرائیلیا منطقای گرد-و-بر ره ام از
دستِ فلسطینیا آزاد کد. و د مینکلِ اسرائیل و اموریا صلح برقرار شد.

^{۱۵} سموئیل د تمامِ روزای عُمَر خُو اسرائیل ره رهبری-و-قضاوت کد. ^{۱۶} او هر سال
رفته د بیت-ئیل، جلجال و مصفه میگشت و د پگِ امزی جای ها بنی اسرائیل ره
قضاوت موكد. ^{۱۷} بعد ازو پس د رامه میمد، چون خانه شی د امونجی بود و د اونجی بنی
اسرائیل ره ام قضاوت موكد و د امزو جای بلده خُداوند یگ قربانگاه آباد کد.

مردمِ اسرائیل پادشاه میخایه

^۱ وختیکه سموئیل پیر شد، او باچه های خُو ره د بله اسرائیل قاضی مقرر کد. ^۲ نام
باچه اولباری شی یوئیل و نام باچه دوومی شی ابیاه بود؛ اونا د بئیرشبع قاضی بود.
^۳ لیکن باچه های شی د مطابقِ راه های ازو رفتار نموکد، بلکه د پشتِ فایده رفته رشوت
میگرفت و عدالت ره تی پای موكد.

^۴ پس تمامِ ریش سفیدای اسرائیل جم شده د رامه د پیشِ سموئیل آمد ^۵ و دزو گُفت:
“اینه، تو پیر شدی و باچه های تو د مطابقِ راه های از تو رفتار نمونه؛ پس آلی بلده ازمو
یگ پادشاه تعیین کو تا رقم پادشاهِ دیگه ملت ها د بله مو حکمرانی کنه.” ^۶ امی توره د

سرِ سموئیل خوش نَخورد که اونا گُفت: ”دَز مو پادشاه بدی تا د بِلَه مو حُکمرانی کنه.“
و سموئیل د پیش خُداوند دُعا کده هِدایتِ طلب کد^۷ و خُداوند د سموئیل گُفت: ”آوازِ
قوم ره د باره پگ چیزای که دز تو مَوگیه بَشنو، چراکه اونا تو ره ایله نَکده، بلکه مَره
ایله کده تا د بِلَه ازوا پادشاهی نَکنم.^۸ امو رقم پگ کارای ره که اونا از روزی که اونا ره
از مصر بُرو اُوردم تا امروز د خِلافِ ازمه انجام دده و مَره ایله کده خُدایون بیگنه ره
عبادت کده، امو رقم اونا قد از تو ام رفتار مونه.^۹ پس آلی آوازِ ازوا ره بَشنو، لیکن تاکید
کده اونا ره اخطار بدی و اونا ره از راه-و-رسم پادشاه که د بِلَه ازوا حُکمرانی مونه،
باخبر کُو.“

^{۱۰} اوخته سموئیل پگ تورای خُداوند ره د قوم خُو که ازو پادشاه طلب کُدد، بیان کده
^{۱۱} گُفت: ”راه-و-رسم پادشاهی که د بِلَه شمو حُکمرانی مونه ازی قرار آسته: او باچه
های شمو ره گِرِفته مقرر مونه تا مسؤلِ گاډی های شی بَشه، اَسپ-سوارای شی بَشه و
پیش روی گاډی ازو بدوه؛^{۱۲} او اونا ره بلده خُو قومندان های هزار نفری و قومندان های
پنجاه نفری جور مونه و بعضی ازوا ره بلده قُلبه کدون زمی و درو کدون حاصلات خُو
و بلده جور کدون سلاح های جنگی و اَسبابِ گاډی های خُو تعیین مونه.^{۱۳} او دُخترن
شمو ره بلده عَطَر جور کدو، اَشپزی و نان پُخته کدو میگیره.^{۱۴} او بهترین زمینا، باغ
های انگور و باغ های زیتون شمو ره گِرِفته د خِدمتگرای خُو میدیه.^{۱۵} او ده-یگ غلّه-
و-دانه و باغ های انگور شمو ره گِرِفته د نفرای دربار و خِدمتگرای خُو میدیه.^{۱۶} او
بِهترین غلاما و کنیزا و کارگرای شمو ره قد اُلاغای شمو گِرِفته بلده کارِ خود خُو مقرر
مونه.^{۱۷} او ده-یگ گله های شمو ره ام میگیره و شمو غلام های ازو جور موشید.^{۱۸} و
د امزو روز شمو از دست پادشاه خُو که بلده خُو اِنِتخاب کدید ناله-و-فریاد مونید،
ولیه خُداوند د او روز د داد شمو نَمیرسه.“

^{۱۹} لیکن مردم توره سموئیل ره گوش نکد و گُفت: ”نه، باید د بِلَه مو یگ پادشاه بَشه^{۲۰} تا
مو ام رقم دیگه ملت ها بشی و پادشاه مو د بِلَه مو حُکمرانی کنه و پیش روی مو رفته د

جنگای مو بلده مو جنگ کنه.

۲۱ سموئیل پگ تورای مردم ره گوش گرفت و اونا ره د گوش خداوند رسند. ۲۲ و خداوند د سموئیل گفت: "توره ازوا ره بشنو و د بله ازوا یگ پادشاه تعیین کو." اوخته سموئیل د امزو مردای اسرائیل گفت: "هر کدم شمو پس د شار خو بورید."

شائول پادشاه انتخاب موشه

۹ د اونجی یگ مرد از طایفه بنیامین بود که قیس نام دشت. قیس باچه ابیئیل، نوسه صرور، کوسه بکورت و اولاده افیح بود. او یگ بنیامینی و مرد قدرتمند بود. ۲ او یگ باچه د نام شائول دشت که یگ جوان خوش اندام بود و د مینکل بنی اسرائیل ازو کده مرد خوش اندامتر وجود ندشت؛ او از پگ قوم کده یگ سر-و-گردو بلندتر بود.

۳ یگ روز الاغای قیس آته شائول گم شد؛ اوخته او د باچه خو شائول گفت: "یکی از جوانا ره قد خو بگیر و رفته الاغا ره بیال." ۴ پس او از کوهستون افرایم تیر شده سرزمین شلیشه ره گشت، مگم الاغا ره پیدا نتنست. ازونجی د سرزمین شعلیم تیر شد، و د اونجی ام نبود. بعد ازو د سرزمین بنیامین گشت، ولے باز ام پیدا نتنست. ۵ وختیکه اونا د سرزمین صوف رسید، شائول د امزو جوان که قد شی قتی بود گفت: "بیه که پس بوری، اگه نه، آته مه فکر کدو د باره الاغا ره ایله مونه و د فکر ازمو موشه." ۶ مگم امو جوان د جواب شی گفت: "اینه، د امزی شار یگ مرد خدا آسته؛ او یگ آدم محترم آسته و هر چیزی که موهیسه حقیقت پیدا مونه. بیه که امی آلی د اونجی بوری؛ شاید او دز مو بگیه که از کدم راه باید بوری." ۷ شائول د امزو جوان گفت: "اگه مو بوری، بلده ازو آدم چیز خیل ببری؛ چون نان از خرچین مو خلاص شده و مو هیچ تحفه نداری که د امزو مرد خدا ببری. آیا کدم چیز دیگه داری که ببری؟" ۸ امو جوان د جواب شائول گفت: "اینه، چارم حصه یگ مئقال نقره د دست مه آسته. امی ره د امزو

مَرِدِ خُدا مِیدی تا راهِ مو ره بَلدِه مو نِشو بَدیه.“^۹ دَ زمانِ قَدیم دَ اِسرائیل وختی یَگو کس مورفت که از خُدا درخاست کنه، اینی رقم مَوگُفت: ”بِید که پیشِ غِیِگوی بوری.“ چُون کسای ره که اِمرِوز نَبی مَوگیه، سابقِ غِیِگوی مَوگُفت.^{۱۰} اوخته شائول دَ امزُو جوان گُفت: ”خُوب گبه؛ بیه که بوری.“ پس اونا دَ امزُو شار رفت که مَرِدِ خُدا دَ اُونجی بُود.

^{۱۱} غِیِیکه اونا دَ تپه باله موشد تا دَ شار بوره، قد چند دُختر که بَلدِه او کشیدو میمد رُوی دَ رُوی شد و دَزوا گُفت: ”آیا غِیِگوی دَ امینجی اَسته؟“^{۱۲} اونا دَ جواب شی گُفت: ”آری، اونه او از شمو پیش دَ شار داخل شد. عَجَله کُنید؛ او امی اِمرِوز دَ شار اَمده، چُون مَرِدُم اِمرِوز دَ جای بلند قُرَبانی دَره.“^{۱۳} امی که شمو دَ شار داخل شُنید او ره پیدا مُونید. عَجَله کُنید، پیش ازی که او دَ جای بلند بَلدِه خوردو بوره خود ره دَزو بَرَسَنید؛ چُون تا وختیکه او نَرِوه مَرِدُم نان نَمُوخوره، چراکه او باید اوّل قُرَبانی ره بَرکت بَدیه و بعد ازو کسای که کُوی شُدِه مِیْتنه بُوخوره. پس آلی بورید، چُون امی آلی او ره پیدا مُونید.“^{۱۴} اوخته اونا دَ شار رفت و امی که از درگه شار داخل شد، دید که سموئیل از پیش رُوی ازوا مییه تا دَ جای بلند بوره.

^{۱۵} یگ روز پیش از اَمَدونِ شائول خُداوند گوشِ سموئیل ره واز کده گُفتند: ”صَباح دَ امزی وخت ما یگ آدم ره از سرزمینِ بِنیامین دَ پیش تُو ری مُونم. تُو او ره مَسح کُو تا دَ بَله قوم مه اِسرائیل حُکمران بَشه و قوم مَره از دِستِ فَلَسطینیا نجات بَدیه؛ چُون ما دَ بَله قوم خُو نظرِ لُطف کدیم، چراکه ناله-و-فریادِ ازوا دَ حُضور مه رسیده.“

^{۱۷} وختیکه سموئیل شائول ره دید، خُداوند دَزو گُفت: ”اینه، ای اُمُو آدم اَسته که دَ باره شی دَز تُو گُفتم؛ اینمی دَ بَله قوم مه حُکمرانی مونه.“^{۱۸} اوخته شائول دَ درگه شار دَ سموئیل نزدیک شُدِه گُفت: ”لُطفاً دَز مه بگی که خانه غِیِگوی دَ کُجا یه؟“^{۱۹} سموئیل دَ جوابِ شائول گُفت: ”اُمُو غِیِگوی ما اَستم. پیش پیش مه دَ جای بلند بورو، چُون اِمرِوز شمو باید قد ازمه نان بُوخوید و صُبح تُو ره ری مُونم و هر چیزی که دَ دل تُو اَسته دَز تُو

بَيَانِ مُوَكَّنْم. ٢٠ دَ بَارِهِ اُلَاغَايِ تُو كِه سِه رُوزِ پِيشِ كُومِ شُدُد، غُصِبِه اَزِوَا رِه نَخُور، چِرَاكِه اُونَا پِيدَا شُدِه. اَلِي يَكِ چِيَزِ مَهْمِ رِه دَزِ تُو مُوَكَّنْم: بَا اَرَزِشْتَرِيْنِ چِيَزِ اِسْرَائِيلِ نَصِيْبِ اَزِ تُو وَ پَگِ خَاوَارِ اَتِه تُو مُوشِه. ٢١ شَائُولِ دَ جَوَابِ شِي كُفْت: ”مَا يَكِ بِنِيَامِيْنِي اَسْتُم، اَزِ رِيْزِهْتَرِيْنِ طَايِفِه اِسْرَائِيلِ؛ اَوْلَادِ بَابِه مِه اَمِ اَزِ تَمَامِ اَوْلَادِ بَابِه هَايِ طَايِفِه بِنِيَامِيْنِ كَدِه رِيْزِهْتَرِ اَسْتِه. پَسِ چِرَا اِي رَقْمِ تُوْرَا رِه دَزِ مِه مُوَكِّي؟“ ٢٢ اُوخْتِه سَمُوئِيلِ شَائُولِ وَ اُمُو جَوَانِ رِه كِه قَدِ شِي قَتِي بُودِ كَرِفْتِه دَ مِهْمُونَخَانِه بُرْدِ وَ اُونَا رِه اَزِ پَگِ كُويِ شُدِه هَا كَدِه بَالِه شَنْد؛ تَعْدَادِ كُويِ شُدِه هَا تَقْرِيْبًا سِي نَفَرِ بُود. ٢٣ وَ سَمُوئِيلِ دَ اَشپِزِ كُفْت: ”اُمُو حِصِبِه گوشتِ رِه كِه دَزِ تُو دَدُمِ وَ دَزِ تُو كُفْتُمِ كِه دَ پِيشِ خُو نِگَاهِ كُو، كَرِفْتِه بِيْر.“ ٢٤ پَسِ اَشپِزِ رَانَ رِه قَدِ هَرِ چِيْزِي كِه دَزُو بُود، اُورْدِ وَ دَ پِيشِ شَائُولِ اِيْشْت. اُوخْتِه سَمُوئِيلِ كُفْت: ”اِيْنِه، اِي چِيْزِي اَسْتِه كِه نِگَاهِ شُدُد؛ دَ پِيشِ خُو بِيْلِ وَ بَخُور. اِي تَا اَمْزِي زَمَانِ مُعِيْنِ بَلَدِه اَزِ تُو نِگَاهِ شُدُد، يَعْنِي اَزِ وَخْتِيْكَه كُفْتُم، 'مَرْدُمِ رِه مِهْمُو مُوْنِم.'“ دَ اَمْزِي رَقْمِ شَائُولِ اُمُو رُوزِ قَدِ سَمُوئِيلِ نَانَ خُورْد.

٢٥ وَخْتِيْكَه اُونَا اَزِ جَايِ بَلَنْدِ تَاهِ شُدِه دَ شَارِ اَمْدِ، سَمُوئِيلِ قَدِ شَائُولِ دَ بَلِه بَامِ خَاْنِه تُوْرِه كُفْت. ٢٦ اُونَا صَبَاَحِ گَاهِ اَزِ خَاوِ بَالِه شُدِ وَ دَ غَيْتِ رُوزِ وَازِ شُدُو سَمُوئِيلِ شَائُولِ رِه كِه دَ بَلِه بَامِ خَاْنِه بُودِ كُويِ كَدِه كُفْت: ”بَالِه شُو كِه تُو رِه دَ رَاِهِ تُو رِي كُنْم.“ پَسِ شَائُولِ بَالِه شُدِ وَ هَرِ دُويِ اَزِوَا، يَعْنِي شَائُولِ وَ سَمُوئِيلِ بُرِ شُدِه رَفْت.

٢٧ وَخْتِيْكَه اُونَا دَ اَخِرِ شَارِ رَسِيْدِ، سَمُوئِيلِ دَ شَائُولِ كُفْت: ”دَ اَمْزِي جَوَانِ كِه قَدِ تُو اَسْتِه بُگِي كِه پِيْشَلُونِ مُو بُوْرِه وَ غَيْتِيْكَه اُو پِيشِ رَفْت، تُو دَ اَمِيْنَجِي اِيْسْتِه شُو تَا مَا پِيْغَامِ خُدا رِه دَزِ تُو بَرِسْنِم.“

سَمُوئِيلِ شَائُولِ رِه دَ عِنْوَانِ پَادِشَاهِ مَسَحِ مُونِه

١٠ اُوخْتِه سَمُوئِيلِ يَكِ بُوْتَلِ رُوغو رِه كَرِفْتِه دَ سَرِ شَائُولِ شِيُو كَدِ وَ اُو رِه مَخِ كَدِه

گفت: ”خداوند تُو ره مَسَح كد تا د بِلَه قَوْم شى اسرائيل حُكمرانى كنى. تُو د بِلَه قَوْم خداوند حُكمرانى مُونى و اونا ره از دِسْتِ دُشمنای چار طرفِ ازوا نجات میدی. و علامتِ ازى كه خداوند تُو ره مَسَح كده تا د بِلَه قَوْم شى حُكمرانى كنى اينى آسته:

^۲ امروز وختیکه از پیش مه بوری قد دُو مرد دَ نزدیکِ قبرِ راحیل دَ سرحدِ بنیامین دَ صَلِصَح رُوى دَ رُوى موشى؛ اونا دَز تُو مَوگيه: ”الآغای كه بَلَدِه پالیدونِ ازوا رفتدى، پیدا شُدِه؛ آتِه تُو فِكر كدو دَ باره اَلَاغَا ره ايله كده و دَ فِكرِ ازشُمُو شُدِه و مَوگيه: ”بَلَدِه پيدا كدونِ باچه خُو چيز كار كنم؟“

^۳ وختیکه ازونجى پيشتر بوری و دَ نزدیکِ بِرِختِ بَلُوطِ تابورِ بَرسى دَ اُونجى قد سِه مَرْد رُوى دَ رُوى موشى كه دَ حُضُورِ خُدا دَ بَيْتِ - تَيْل موره؛ يکى ازوا سِه بَزغله دَرِه، دِيگه شى سِه دانه نان و سَوْمى شى يگ مَشك شرابِ انگُور.

^۴ اونا قد تُو احوالِ پَرسى مونه و دَز تُو دُو نان میديه و تُو اونا ره از دِسْتِ ازوا ميگيرى.

^۵ بعد ازو تُو دَ جِبَعَة - ايلوهِيم ميبى، دَ امزُو جَاى كه پيره دارخانه فَلَسطِينيا آسته؛ دَ اُونجى وختى دَ نزدیکِ شارِ بَرسى قد يگ دِسْتِه اَنبِيا رُوى دَ رُوى موشى كه از جَاى بَلند تاه ميبه و دَ پيشِ ازوا چنگ، ديره، سُرْنى و بَرِبط آسته و نَبُوت مونه. ^۶ اوخته رُوحِ خُداوند دَز تُو قرار ميگيره و تُو ام قد ازوا نَبُوت مُونى و تبديل شُدِه يگ آدمِ دِيگه جور موشى.

^۷ وختیکه امى علامتِ ها قد تُو رُخ دَد، اوخته هر چيزى كه از دِسْتِ تُو ميبه انجام بدى، چراكه خُدا قد تُو آسته. ^۸ آلى از مه كده پيش دَ جِلْجال بورُو؛ اوخته ما دَ پيشِ تُو ميبم و قُرْبانى هاى سوختنى و قُرْبانى هاى سلامتى ره تَقْدِيم مُونم. تُو بايد هفت روز معطل كنى تا مه دَ پيشِ تُو ميبم و دَز تُو بگيم كه چيز كار بايد بكنى.“

^۹ امى كه شائول تاو خورد كه از پيشِ سموئيل بوره، خُدا دَ شائول قلبِ دِيگه دَد و دَ امزُو روز پگِ امزُو علامتِ ها رُخ دَد. ^{۱۰} وختیکه شائول و اَمُو جوان دَ جِبَعه رسيد، دَ اُونجى قد يگ دِسْتِه اَنبِيا رُوى دَ رُوى شُد و رُوحِ خُدا دَزُو قرار گِرِفت و اُو ام دَ وَجَد اَمَدِه قد ازوا دَ نَبُوت كدو شُد. ^{۱۱} كسای كه اُو ره از گاه مينخشيد، وختى ديد كه اُو قد اَنبِيا نَبُوت مونه، اونا دَ طعنه قد يگدِيگه خُو گُفت: ”قد باچه قيس چى گپ شُدِه؛ آيا شائول ام از

جُمْلَه اَنْبِیَا اَسْتَه؟“^{۱۲} یکی امزُو نفرای که د اُونجی حاضر بُود، د جوابِ ازوا گُفت: ”آته امزُو اَنْبِیَا دِیگه کی اَسْتَه؟“ امزی خاطر ای یگ مثل جور شد که، ”آیا شائول ام از جُمْلَه اَنْبِیَا اَسْتَه؟“^{۱۳} وختیکه شائول از نبوت کدو خلاص شد، او د جای بلند رفت.

^{۱۴} کاکای شائول ازو و امزُو جوان پُرسان کده گُفت: ”کجا رفته بُوید؟“ او د جواب شی گُفت: ”بلده پالیدون اُلاغا رفتدی؛ و غیتیکه پیدا ننتستی، پیش سموئیل رفتی.“^{۱۵} کاکای شائول گُفت: ”دز مه بگویی که سموئیل دز شمو چیزخیل گُفت.“^{۱۶} شائول د کاکای خو گُفت: ”او دز مو گُفت که اُلاغا پیدا شده.“ لیکن د باره موضوع پادشاهی که سموئیل دز شی گُفتد، دزو هیچ چیز نگُفت.

^{۱۷} اوخته سموئیل قوم اسرائیل ره د مِصفه د حُضورِ خُداوند جَم کد^{۱۸} و دزوا گُفت: ”خُداوند، خُدای اسرائیل اینی رقم مُوگه، ما بنی اسرائیل ره از مصر بُرو اُوردُم؛ ارے، ما شمو ره از دستِ مصریا و از دستِ تمامِ مَمَلکَت های که د بله شمو ظلم مُوکد، نجات ددُم.“^{۱۹} لیکن امروز شمو خُدای خو ره که شمو ره از پگِ بلاها و مُصیبت ها نجات دد، ایله کدید و دزو گُفتید: ”د بله مو پادشاه مُقرر کُو.“ پس آلی قد طایفه های خو و اولادِ بابِه های خو د حُضورِ خُداوند حاضر شنید.“

^{۲۰} اوخته سموئیل تمام طایفه های اسرائیل ره پیش اُورد و پشک د نامِ طایفه بنیامین بُر شد.^{۲۱} و او طایفه بنیامین ره قد اولادِ بابِه های شی پیش اُورد و پشک د نامِ اولادِ بابِه مَطری بُر شد. و د مینکلِ ازوا پشک د نامِ شائول باچه قیس بُر شد؛ لیکن وختیکه او ره طلب کد او پیدا نشد.^{۲۲} پس اونا از خُداوند بسم پُرسان کده گُفت: ”آیا او آدم د اینجی اَسْتَه؟“ خُداوند گُفت: ”اونه، او خود ره د منه کالا-و-اسباب تاشه کده.“^{۲۳} اوخته اونا دَویده رفت و او ره ازونجی اُورد. وختیکه او د مینکلِ مردُم ایسته شد، از پگِ ازوا کده یگ سر-و-گردو بلندتر بُود.^{۲۴} و سموئیل د تمامِ قوم گُفت: ”اینمی نفر ره که مینگرید، خُداوند ای ره انتخاب کده. رقم ازی وری د مینکلِ پگِ قوم نییه!“ و پگِ قوم چیغ

زده گفت: ”زنده باد پادشاه!“

^{۲۵} اوخته سموئیل راه-و-رسم پادشاه ره د مردم بیان کده د یگ طومار نوشته کد و او ره د حضور خداوند ایشست. بعد ازو سموئیل پگ قوم ره پس د خانه های شی ری کد. ^{۲۶} شائول ام پس د خانه خو د جبعه رفت و یگ دسته از مردای که خدا د دل ازوا شور-و-شوق اندختد قد ازو قتی رفت. ^{۲۷} مگم بعضی نفرای بد-و-بیکاره گفت: ”ای آدم چطور میتنه مو ره نجات بدیه؟“ اونا او ره توهین-و-تحقیر کد و دزو هیچ تحفه نورد. ولی شائول خود ره آرام گرفت.

شائول عمونی ها ره شکست میدیه

۱ ۱ چند وخت بعد ناحاش پادشاه عمونی رفته روی د روی یابیش جلعاد خیمه زد و تمام مردم یابیش د ناحاش گفت: ”قد ازمو عهد بسته کو و مو تو ره خدمت مونی.“ ^۲ لیکن ناحاش عمونی دزوا گفت: ”ما د اینی شرط قد شمو عهد بسته مونم که مره بیلید چیم راست پگ شمو ره بر کنم و قد ازی کار تمام اسرائیل ره سرخم کنم.“ ^۳ ریش سفیدای یابیش دزو گفت: ”بلده مو هفت روز مهلت بدی تا قاصدا ره د تمام ملک اسرائیل ری کنی؛ اوخته اگه هیچ کس بلده نجات مو نمد، مو خودون ره دز تو تسلیم مونی.“

^۴ وختی قاصدا د جبعه شائول آمد و امو تورا ره د گوش قوم رسند، تمام قوم د آواز بلند چخرا کد. ^۵ د امزو غیت شائول گاوون خو ره هی کده از زمینا میمد؛ او پُرسان کده گفت: ”چیز گپ شده که مردم چخرا مونه؟“ اوخته اونا تورای مردای یابیش ره دزو نقل کد. ^۶ وختی شائول امو تورا ره شنید، روح خداوند دزو قرار گرفت و قار ازو غدر باله آمد. ^۷ پس او یگ جوهره گاو ره گرفته ثوئه ثوئه کد و از دست قاصدا د تمام ملک اسرائیل ری کده گفت: ”هر کسی که از پشت شائول و سموئیل نیه، قد گاو های شی

امی کار موشه. “ اوخته ترسِ خُداوند دَ بِلِه قَوْمِ قَرارِ گِرِفَت و اونا مِثِلِ یِگِ مَرَدِ بُر شُدِه اَمَد. ^۸ وختیکه شائول اونا ره دَ بَزِقِ حِسَابِ کَد، مَرَدایِ بَنیِ اِسْرَائیلِ سِه صد هزار نفر بُود و مَرَدایِ یَهُودا سی هزار نفر. ^۹ اونا دَ قاصِدایِ که اَمده بُود گُفت: ”دَ باشِنده هایِ یابیشِ جِلعادِ اینیِ رِقْمِ بُوگید، ’صَباحِ دَ وختِ آفتوِ گِرمِ شُدو شُمو نِجاتِ پیدایِ مُونید.“ وختیِ قاصِدایِ رفته ایِ خِبرِ ره دَ باشِنده هایِ یابیشِ رَسَنده، اونا خوشحالِ شُد. ^{۱۰} پس مَرَدایِ یابیشِ دَ عَمونیا گُفت: ”صَباحِ مو خودون ره دَز شُمو تَسْلیمِ مونی و هر چیزی که دَ نظرِ شُمو خُوبِ معلومِ موشه دَ حقِ مو انجامِ بَدید.“

^{۱۱} صَباحِ امزُو روزِ شائولِ مَرَدُمِ ره دَ سِه دِسته تَقسیمِ کَد؛ اونا دَ پیره صُبِحِ دَ خیمه‌گاهِ عَمونیا دَرِ اَمَد و تا غَیتِ گِرمِ شُدونِ آفتوِ اونا ره کُشتارِ کَد؛ کسایِ که زنده مَنده تیتِ پَرکِ شُد، دَ اندازه که حتیِ دُویِ ازوا یِگجایِ نَبود.

^{۱۲} اوخته مَرَدُمِ دَ سَموئیلِ گُفت: ”کیِ اَسْتِه اَمو کسایِ که مَوگُفت: ’ایا شائولِ دَ بِلِه مو حُکمرانیِ کنه؟‘ اَمو کسا ره پیشِ بیریدِ تا اونا ره بُوکشی.“ ^{۱۳} لیکن شائولِ گُفت: ”امروزِ هیچِ کسِ کُشته نَموشه، چراکه امروزِ خُداوند دَ اِسْرَائیلِ نِجاتِ اُورده.“

^{۱۴} و سَموئیلِ دَ مَرَدُمِ گُفت: ”بِییدِ که دَ جِلجالِ بوری و دَ اُونجیِ پادشاهیِ ره سر از نو برقرار کنی.“ ^{۱۵} پس تمامِ مَرَدُمِ دَ جِلجالِ رفت و دَ اُونجیِ شائولِ ره دَ حُضُورِ خُداوندِ پادشاهِ جورِ کَد. دَ اُونجیِ اونا قُربانیِ هایِ سلامتیِ دَ حُضُورِ خُداوندِ قُربانیِ کَد و شائولِ قدِ تمامِ قَوْمِ اِسْرَائیلِ غَدَرِ خوشیِ کَد.

سُخْرانیِ سَموئیلِ دَ غَیتِ پادشاهِ شُدونِ شائولِ

^{۱۶} اوخته سَموئیلِ دَ تمامِ اِسْرَائیلِ گُفت: ”اینه، تمامِ چیزایِ ره که شُمو دَز مه گُفتید، ما شِنیدُم و دَ بِلِه شُمو یِگِ پادشاهِ مُقَرَرِ کَدُم؛ ^۲ و آلیِ امیِ پادشاهِ شُمو ره رهبری

مونه. ما پير و موی سفید شدیم، ولے باچه های مه قد شمو آسته. ما از جوانی خو تا امروز شمو ره رهبری کدم. ^۳ آلی ما د اینجی ایسته یم و شمو د حضور خدوند و د پیش پادشاه مسح شده شی د بله مه شاهدی دده بگید که گاو کی ره گرفتیم؛ الاغ کی ره گرفتیم؛ کی ره بازی ددیم؛ د بله کی ظلم کدیم؛ و از دست کی رشوت گرفتیم تا چیمای خو ره قد شی کور کنم؛ بگید تا دز شمو پس بدیم. ^۴ اونا گُفت: ”تو مو ره بازی ندده و د بله مو ظلم نکده و هیچ چیز از دست هیچ کس نگرفته.“ ^۵ پس سموئیل دزوا گُفت: ”خدوند د بله شمو شاهد آسته و پادشاه مسح شده شی امروز د بله شمو شاهد آسته که شمو هیچ چیز د دست مه پیدا نکدید.“ و اونا گُفت: ”او شاهد آسته.“

^۶ و سموئیل د مردم گُفت: ”خدوند، خدای آسته که موسی و هارون ره تعیین کد و بابه کلونای شمو ره از سرزمین مصر برو آورد. ^۷ پس آلی ایسته شنید تا د حضور خدوند قد شمو د باره تمام کارای عادلانه خدوند که د حق از شمو و د حق بابه کلونای شمو کده، حساب-و-کتاب کنم. ^۸ وختیکه یعقوب د مصر رفت و مصریا د بله اولاده ازو ظلم کد، بابه کلونای شمو د پیش خدوند ناله-و-فریاد کد و خدوند موسی و هارون ره ری کد و اونا بابه کلونای شمو ره از مصر برو آورده د امزی سرزمی جای-د-جای کد. ^۹ لیکن اونا خدوند، خدای خو ره پرمشت کد و خدوند اونا ره سودا کده د دست سیرا قومندان لشکر حاصور، د دست فلسطینیا و د دست پادشاه موآب تسلیم کد و اونا د خلاف بابه کلونای شمو جنگ کد. ^{۱۰} اوخته اونا د پیش خدوند ناله-و-فریاد کده گُفت: ’مو گناه کدی، چراکه خدوند ره ایله کده بت های بعل و عشتاروت ره عبادت کدی. اطفأ آلی مو ره از دست دشمنای مو نجات بدی و مو تو ره عبادت مونی.‘ ^{۱۱} پس خدوند یروب-بعل، باراق، یفتاح و مره ری کده شمو ره از دست دشمنای گرد-و-بر شمو خلاص کد و شمو آرام-و-آسوده زندگی کدید.

^{۱۲} لیکن وختی دیدید که ناحاش پادشاه عمونیا د خلاف شمو مییه، دز مه گُفتید: ’ای رقم نموشه، یگ پادشاه د بله مو حکمرانی کنه؛ د حالیکه خدوند، خدای شمو پادشاه شمو

بُود. ^{۱۳} اینه، ای امو پادشاه آسته که شمو اِنْتَخاب کدید؛ کسی که د باره شی درخاست ددید. اینه، خُداوند د بَلِه شمو یگ پادشاه مُقرر کد. ^{۱۴} اگه از خُداوند ترسیده او ره عبادت کنید و از آید شی شُده از امر شی سرپیچی نکنید و ام شمو و ام امی پادشاه که د بَلِه شمو حُکمرانی مونه از خُداوند، خُدا ی خُو پِیروی کنید خُوب موشه. ^{۱۵} لیکن اگه از آید خُداوند نَشْنید و از امر خُداوند سرپیچی کنید، اوخته دَسْت خُداوند امو رقم که د خِلافِ بابِه کَلونای شمو باله شُدُد، د خِلافِ از شمو ام باله موشه. ^{۱۶} پس آلی ایسته بَشید و امی کار بزرگ ره که خُداوند د پیش چیمای شمو انجام میدیه، بَنگَرید. ^{۱۷} آیا امی آلی وخت گندم دِرو نیسته؟ د امزی روز ما از خُداوند درخاست موم که گرگردراغ و بارش ری کنه تا شمو بدینید و بَنگَرید که قد طلب کدون پادشاه بلده خُو د نظر خُداوند چی شرارت کته کدید.

^{۱۸} اوخته سموئیل از خُداوند درخاست کد و خُداوند د امزو روز گرگردراغ و بارش ری کد و تمام مردم از خُداوند و سموئیل غدر ترس خورد. ^{۱۹} و تمام قوم د سموئیل گُفت: "د پیش خُداوند، خُدا ی خُو بلده خِدْمَتگاری خُو دُعا کُو تا مو نَمری، چراکه مو د بَلِه تمام گناه های خُو امی شرارت ره ام اضافه کدی و بلده خُو پادشاه طلب کدی."

^{۲۰} سموئیل د قوم گُفت: "نترسید، ما میدئم که شمو پگ امزی شرارت ره کدید؛ ولی از پیروی خُداوند روی گردو نَشْنید، بلکه خُداوند ره قد تمام دل خُو عبادت کنید؛ ^{۲۱} گمراه نَشْنید و از پُشت چیزای باطل که فایده رَسَنده نَمیتنه و نجات دده نَمیتنه نروید، چراکه اونا باطل آسته. ^{۲۲} خُداوند بخاطر نام بزرگ خُو قوم خُو ره ایله نمونه، چون ای رضای خُداوند بود که شمو ره قوم خُو جور کنه. ^{۲۳} و د باره ازمه، از مه دور بشه که ما دُعا کدو ره بلده از شمو بند کنیم و د ضِد خُداوند گناه کنیم. علاوه ازی ما راه نیک و راست ره دز شمو تعلیم دده مورم. ^{۲۴} فقط مُتوجِه بَشید که از خُداوند بترسید و او ره از راستی قد تمام دل خُو عبادت کنید و د باره کارای بزرگی که بلده شمو کده، فکر کنید. ^{۲۵} ولی اگه د شرارت خُو ادامه بدید، ام شمو و ام پادشاه شمو نابود موشید."

۱ شائول سن-و-سال پخته دشت که پادشاه شد. او بعد از دو سال پادشاهی د بله اسرائیل ۲ سه هزار نفر ره از اسرائیل انتخاب کد که دو هزار نفر ازوا قد شائول د مخماس و د کوهستون بیت-ئیل بود و یگ هزار نفر ازوا قد باچه شی یوناتان د جبعه بنیامین؛ و باقی مردم ره پس د خیمه های ازوا ری کد. ۳ یوناتان پیره دارخانه فلسطینیا ره که د جبع بود، زد و فلسطینیا دزی باره شنید. اوخته شائول د تمام سرزمین اسرائیل شیپور ره د صدا اُورده گُفت: ”بیلید که عبرانیا بسنوه!“ ۴ اوخته تمام اسرائیل شنید که شائول پیره دارخانه فلسطینیا ره زده و امچنان اسرائیلی ها د نظر فلسطینیا بد شده. پس قوم اسرائیل کوی شد تا د پیش شائول د جلجال جم شنه.

۵ فلسطینیا ام جم شد تا قد اسرائیلی ها جنگ کنه، سه هزار گاډی جنگی، شش هزار سوار و لشکری که تعداد شی مثل ریگ دریا بے حساب بود جم شد؛ اونا باله آمده د مخماس طرف شرق بیت-آون خیمه زد. ۶ وختی اسرائیلی ها دید که د مصیبت قرار گرفته، چون لشکر ازوا زیر فشار بود، اونا خودون ره د غار ها، صوف ها، قاده ها، کاریز های خشک شده و چقوری ها تاشه کد. ۷ و بعضی عبرانیا از دریای اُردن تیر شده د سرزمین جاد و جلعاد رفت. شائول هنوز د جلجال بود و تمام مردم که قد ازو وقتی بود میلرزید.

۸ شائول د مطابق وختی که سموئیل تعیین کُدد، هفت روز انتظار کشید؛ لیکن سموئیل د جلجال نمد و مردم از دور شائول آهسته آهسته تیت موشد. ۹ پس شائول گُفت: ”قربانی سوختنی و قربانی های سلامتی ره پیش ازمه بیرید.“ اوخته او قربانی سوختنی ره تقدیم کد. ۱۰ امی که او از تقدیم کدون قربانی سوختنی خلاص شد، سموئیل رسید و شائول د دم راه شی رفت که قد ازو احوال پرسی کنه. ۱۱ سموئیل پُرسان کده گُفت: ”چی کدی؟“ شائول د جواب شی گُفت: ”وختی دیدم که مردم از دور مه تیت موشه و تو د وخت

تعیین شده نمدی و فلسطینیا ام د مخماس جم شده،^{۱۲} اوخته قد خو گفتم: 'آلی فلسطینیا د خلاف مه د جلال تاه موشه و ما هنوز رضای خداوند ره طلب نکدیم.' پس مجبور شدم که خود مه قربانی سوختنی ره تقدیم کنم.

^{۱۳} سموئیل د شائلو گفتم: "تو لوڈگی کدی و حکم خداوند، خدای خو ره که دز تو امر کد، د جای نوردی. خداوند پادشاهی تو ره د بله اسرائیل بلده همیشه برقرار می ایشتم،^{۱۴} لیکن آلی پادشاهی تو برقرار نمومنه، چون خداوند مردی ره که د طب دل شی آسته پیدا کده و خداوند او ره تعیین کده که د بله قوم شی حکمران بشه، چراکه تو چیزی ره که خداوند دز تو امر کد، د جای نوردی."^{۱۵} اوخته سموئیل باله شده از جلال حرکت کد [و د راه خو رفت. باقی قوم از پشت شائلو از جلال حرکت کده] د جبعه بنیامین رفت [تا قد لشکر یگجای شنه]. شائلو مردای ره که قد شی قتی بود حساب کد و تعداد ازوا شش صد نفر بود.

^{۱۶} پس شائلو، باچه شی یوناتان و مردمی که قد ازوا قتی بود د جبعه بنیامین مند و فلسطینیا د مخماس خیمه زد.^{۱۷} اوخته حمله کونده ها از خیمه گاه فلسطینیا د سه دسته برو آمد: یگ دسته طرف عفره د سرزمین شوعال تاو خورد،^{۱۸} دیگه دسته سون بیت-حورون رفت و دسته سوم طرف راه سرحدی که د بله دره صبوعم سون بیابو آسته، حرکت کد.

^{۱۹} د امزو غیت د تمام سرزمین اسرائیل یگ اینگر ام پیدا نموشد، چراکه فلسطینیا موگفتم: "نشنه که عبرانیا بلده خو شمشیر و نیزه جور کنه."^{۲۰} پس پگ اسرائیلیا بلده تیز کدون سوغمه، کلنگ، تور و داس د پیش فلسطینیا تاه مورفت.^{۲۱} اجره تیز کدون سوغمه و کلنگ دو حصه از سه حصه یگ مئقال نقره بود، از شاخی، تور و داس یگ حصه از سه حصه یگ مئقال نقره.^{۲۲} پس د روز جنگ شمشیر و نیزه د دست پگ مردمی که قد شائلو و یوناتان بود دیده نموشد، تنها شائلو و یوناتان دشت.

۲۳ دَ امزُو غَيْتِ يَگِ دِسْتِه اَز پَيْرِه دَارَايِ فَلَسْطِينِيَا دَ كَوْتَلِ مِخْمَاسِ بَرِ شُدُد.

حمله يوناتان د بَلِه فَلَسْطِينِيَا

۱۴ يَگِ رُوزِ يُونَاتَانِ بَاچِه شَائُولِ دَ امزُو جَوَانِ كِه سَلَاح-بَرْدَارِ شِي بُودِ كُفْت: ”بِيه كِه دَ بَلِه پَيْرِه دَارَاخَانِه فَلَسْطِينِيَا كِه دَ اُو طَرَفِ اَسْتِه بُورِي.“ لِيكِنِ اَتِه خُورِه خَبَرِ نَكْد.

۲ شَائُولِ دَ نَزْدِيكِ جِبْعِه دَ تِي بِرِخْتِ اَنَارِي كِه دَ مِگَرُونِ اَسْتِه، شِشْتُد و مَرْدَايِ كِه قَدِ شِي قَتِي بُودِ تَقْرِيباً شَشِ صَدِ نَفَرِ بُودِ. ۳ و يَكِي امزُو مَرْدَا اَخِيَا بَاچِه اَخِيَطُوبِ بُودِ كِه اَيْفُودِ رِه قَدِ خُو دَشْت؛ اَخِيَطُوبِ بَرَارِ اِيخَابُودِ بَاچِه فِينَحَاسِ نُوْسِه عَيْلِي بُودِ و عَيْلِي دَ زَمَانِ خُو اَز طَرَفِ خُداوندِ دَ شِيلُوِه پيشوا بُودِ. مَرْدُمِ اَز رِفْتُونِ يُونَاتَانِ خَبَرِ نَدَشْت. ۴ اَز كَوْتَلِي كِه يُونَاتَانِ قَصْدِ دَشْتِ تِيرِ شُدِه دَ پيشِ پَيْرِه دَارَاخَانِه فَلَسْطِينِيَا بُورِه، دَ اُونجِي يَگِ قَادِه شِيخِ دَ يَگِ طَرَفِ و يَگِ قَادِه شِيخِ دَ دِيگِه طَرَفِ بُودِ كِه نَامِ يَگِ شِي بُوَصِيصِ و نَامِ دِيگِه شِي سِنِه بُودِ. ۵ يَكِي امزُو قَادِه هَا سُونِ شَمَالِ رُويِ دَ رُويِ مِخْمَاسِ و دِيگِه شِي طَرَفِ جَنُوبِ رُويِ دَ رُويِ جِبْعِه قَرَارِ دَشْت.

۶ يُونَاتَانِ دَ امزُو جَوَانِ كِه سَلَاح-بَرْدَارِ شِي بُودِ كُفْت: ”بِيه كِه دَ بَلِه پَيْرِه دَارَاخَانِه امزِي نَاخْتَنِه هَا بُورِي؛ اُمِيدِ اَسْتِه كِه خُداوندِ بَلَدِه مَوِ يَگُو كَارِ كَنِه، چُونِ نِجَاتِ خُداوندِ بَسْتِگِي دَ تِعْدَادِ كَلُو و كَمِ نَدَرِه.“ ۷ سَلَاح-بَرْدَارِ شِي كُفْت: ”هَرِ چِيْزِي كِه دِلِ تُو مَوْشِه، اُمُو كَارِ رِه كُو. پيشِ بُورُو؛ اَيْنِه، مَا قَدِ تُو اَسْتَمِ و مُطَابِقِ خَاهِشِ دِلِ تُو عَمَلِ مُونَم.“

۸ اوخْتِه يُونَاتَانِ كُفْت: ”تُوخِ كُو، مَوِ طَرَفِ امزُو نَفَرَا مُورِي و خُودِ رِه دَزُوا نِشُو مِيدِي.

۹ اگِه دَزِ مَوِ كُفْت: ’ايسْتِه شُنِيدِ كِه مَوِ دَ پيشِ شُمُو بِيِي،‘ اوخْتِه مَوِ دَ جَايِ خُو ايسْتِه مَوْشِي و دَ پيشِ اَزُوا نَمُورِي. ۱۰ لِيكِنِ اگِه كُفْت: ’بَالِه دَ پيشِ اَز مَوِ بِيِيدِ،‘ اوخْتِه مَوِ بَالِه مُورِي، چُونِ اِي بَلَدِه اَز مَوِ يَگِ عِلَامَتِ اَسْتِه كِه خُداوندِ اُونَا رِه دَ دِسْتِ اَز مَوِ تَسْلِيمِ كَدِه.“ ۱۱ پَسِ هَرِ دُويِ اَزُوا خُودُونِ رِه دَ پَيْرِه دَارَاخَانِه فَلَسْطِينِيَا نِشُو دَدِ و فَلَسْطِينِيَا كُفْت:

”توخ کنید، عبرانیا از سُولاخای که خودون ره دَزوا تاشه کده، بُرو مییه.“^{۱۲} اوخته پیره‌دارا دَ یوناتان و سلاح-بَردار شی گُفت: ”باله دَ پیشِ اَرمو بیید تا زورِ فَلَسطینیا ره بَلده شَمو نشو بدی.“ یوناتان دَ سلاح-بَردار خُو گُفت: ”از پُشت مه بیه، چُون خُداوند اُونَا ره دَ دِستِ اِسرائیل تسلیم کده.“

^{۱۳} پس یوناتان قد دِست و پای خُو چار-چَمبلده کده دَ پیشِ ازوا باله رفت و سلاح-بَردار شی از پُشتِ اَزو اَمَد. فَلَسطینیا پیشِ رُوی یوناتان اُفتده مورفت و سلاح-بَردار شی از پُشتِ اَزو اَمده مُوکشت.^{۱۴} دَ اَمزو کُشتارِ اوّل یوناتان و سلاح-بَردار شی تَقْرِیباً بیست نفر ره دَ ساحه یگ جریب زمی کُشت.^{۱۵} و ترس-و-وَحشت دَ خیمه‌گاه و دَ بُرو از خیمه‌گاه جای گِرِفت و تمامِ نفرای پیره‌دارخانه و حمله کُننده های ازوا ام وَحشت زده شد و زمی لَرزه کد. پس ترس-و-وَحشتِ غَدَر کُنه دَ بَینِ ازوا جای گِرِفت.

^{۱۶} پیره‌دارای شائول دَ جِبعه بِنیامین دید که اونه، یگ گروه کُنه دِست-پِیچه شده و هر سُو مُودوه.^{۱۷} اوخته شائول دَ مَرْدای که قد شی بُود، گُفت: ”لشکر ره جَم کُنید و بَنگرید که از مینکل مو کی بُرو رفته.“ وختی اُونَا لشکر ره جَم کد، یوناتان و سلاح-بَردار شی دَ اُونجی نَبود.^{۱۸} شائول دَ اَخِیّا گُفت: ”صندوقِ خُدا ره پیشِ بَیر.“ چُون صندوقِ خُدا دَ اَمزو زَمان دَ پیشِ بَنی اِسرائیل بُود.^{۱۹} دَ حَالیکه شائول قد پیشوا توره مُوگُفت، گَدُوژی دَ خیمه‌گاهِ فَلَسطینیا کَلوتر شده مورفت؛ و شائول دَ پیشوا گُفت: ”دِست خُو ره پس کُو.“^{۲۰} اوخته شائول و پگِ مَرْدای که قد شی قَتی بُود، جَم شده دَ جنگ رفت و دید که

شمشیرِ هر فَلَسطینی دَ صِدِ دِیگه شی اِستِفاده مُوشه و غَدَر یگ گَلگلمیری کُنه اَسته.^{۲۱} دَ اَمزو غَیتِ عبرانیای که سابقِ قد فَلَسطینیا یگجای شُد و دَ خیمه‌گاهِ ازوا رُفتد، دُوباره دَ پیشِ اِسرائیلی های اَمَد که قد شائول و یوناتان بُود.^{۲۲} اَمچنان پگِ مَرْدایِ اِسرائیل که خودون ره دَ کوهستونِ اِفرایم تاشه کد، وختی شِنید که فَلَسطینیا دُوتا کده، اُونَا ام دَ جنگ شامل شده فَلَسطینیا ره دُمبال کد.^{۲۳} پس خُداوند دَ اَمزو روزِ اِسرائیل ره نِجات دَد و جنگ از بَیت-اَوِن ام تیر شد.

قَسْمِ نَاسَنجِيدِهِ شَائُول

۲۴ مَرْدَايِ إِسْرَائِيلِ دَ امزُو رُوزِ سَخْتِ زِيرِ فِشَارِ بُود، چَرَاكِه شَائُولِ مَرْدُمِ رِه قَسْمِ دَدِه كُفْتُد: ”نَالْتِ دَ كَسِي كِه تَا شَامِ نَانَ بُخُورِه، تَا غَيْتِيكِه مَازِ دُشْمَنَايِ خُو اِنْتِقَامِ نَكْرِفْتِيم.“
پَس هِيچِ كُدَمِ امزُو مَرْدَا نَانَ رِه دَ دَانَ خُو نَزْد. ۲۵ دَ امزُو غَيْتِ تَمَامِ لَشْكِرِ دَ يَغِ جَنگَلِ رَسِيدِ وَ دَ اُونجِي عَسَلِ دَ رُويِ زَمِي بُود. ۲۶ وَخْتِي مَرْدُمِ دَ جَنگَلِ دَاخِلِ شُد، دِيدِ كِه عَسَلِ مِيچَقِه، لِيكِنِ هِيچِ كَسِ دِسْتِ خُو رِه دَ دَانَ خُو نَبُرْد، چُونِ اُونَا اَزِ قَسْمِ تَرَسِ خُورْدُد.
۲۷ مَگَمِ يُونَاتَانِ وَخْتِيكِه آتِه شِي مَرْدُمِ رِه قَسْمِ دَدِه بُود نَشِينِيدُد، پَس اُو نُوکِ تِيَاقِي رِه كِه دَ دِسْتِ شِي بُود دِرَازِ كَدِه دَ شَانِه عَسَلِ چَقِي كَدِ وَ دِسْتِ خُو رِه دَ دَانَ خُو بُرْد؛ وَ چِيمَايِ شِي رُوشُو شُد. ۲۸ اُوخْتِه يَكِي امزُو مَرْدَا كُفْت: ”آتِه تُو مَرْدُمِ رِه سَخْتِ قَسْمِ دَدِه كُفْتِه:
’نَالْتِ دَ كَسِي كِه اِمْرُوزِ نَانَ بُخُورِه، وَ امزِي خَاطِرِ مَرْدُمِ بِيحَالِ اَسْتِه.“ ۲۹ يُونَاتَانِ كُفْت:
”آتِه مِه لَشْكِرِ مُو رِه دَ مُصِيبَتِ اَنَدَخْتِه. تُوخِ كَنِيد، اَزِي كِه مَازِ يَغِ كَمِ وريِ امزِي عَسَلِ چَشِيدِيمِ چِيمَايِ مِه چَطُورِ رُوشُو شُدِه. ۳۰ چِيَقَسِ كَلُوتَرِ خُوبِ مُوشِدِ اَگِه اِمْرُوزِ مَرْدُمِ اَزَادَانِه امزُو وُلجِه كِه اَزِ دُشْمَنَايِ خُو گِرِفْتِه مُوخُورْد. اَگِه مُوخُورْد، آيَا اَلِي دَ مِينَكَلِ فَلَاسْطِينِيَا اَزِي كَدِه كُشْتَارِ غَدَرِ كُتِه رُخِ نَمِيدَد؟“

۳۱ دَ امزُو رُوزِ اُونَا فَلَاسْطِينِيَا رِه اَزِ مِخْمَاسِ تَا اِيلُونِ زَدِ وَ مَرْدُمِ كَلُو بِيحَالِ بُود. ۳۲ اُوخْتِه مَرْدُمِ دَ بَلِه وُلجِه هَا هُجُومِ بُرْدِ وَ گُوسپِنْدُو، گَاوُو وَ گُوسَلِه هَا رِه گِرِفْتِه دَ بَلِه زَمِي حَلَالِ كَدِ وَ اُونَا رِه قَدِ خُونِ شِي قَتِي خُورْد. ۳۳ دَ امزُو غَيْتِ چِنْدِ نَفَرِ دَ شَائُولِ خَبَرِ رَسَنْدِه كُفْت: ”اُونِه، مَرْدُمِ دَ ضِدِ خُداوندِ گُناهِ مُونِه، اُونَا گوشتِ رِه قَدِ خُونِ شِي مُوخُورِه.“
شَائُولِ كُفْت: ”شُمُو خِيَاَنْتِ كَدِيد؛ اَلِي يَغِ سَنگِ كُتِه رِه دَ پِيَشِ مِه بَغْلَطْنِيد.“ ۳۴ وَ شَائُولِ اِدَامِه دَدِه كُفْت: ”خُودُونِ شُمُو دَ مِينَكَلِ مَرْدُمِ تَيْتِ شُدِه دَزُوا بُگِيد: ’هَرِ كُدَمِ شُمُو گَاوِ وَ گُوسپُونِ خُو رِه دَ اِينجِي حَلَالِ كَنِيدِ وَ بُخُورِيدِ وَ دَ ضِدِ خُداوندِ دَ وَسِيلِه خُورْدُونِ گوشتِ قَدِ خُونِ شِي گُناهِ نَكَنِيد.““ پَسِ تَمَامِ مَرْدُمِ دَ امزُو شَاوِ هَرِ كُدَمِ شِي گَاوِ خُو رِه قَدِ خُو

اُورد و د اُونجی حلال کد. ^{۳۵} و شائول د اُونجی بَلدِه خُداوند یگ قُربانگاه آباد کد؛ ای اوّلین قُربانگاه بُود که او بَلدِه خُداوند آباد کد.

^{۳۶} اوخته شائول کُفت: ”ببید که د غیتِ شاو از پُشتِ فَلَسطینیا بوری و اونا ره تا روشنی صُبْح غارت کنی و هیچ کُدم ازوا ره زنده نه ایلی.“ اونا کُفت: ”هر چیزی که د نظر تُو خُوب معلوم موشه، انجام بدی.“ لیکن پیشوا کُفت: ”ببید که د اینجی د خُدا نزدیک شنی و خاست شی ره بدنی.“

^{۳۷} و شائول از خُدا پُرسان کده کُفت: ”آیا مو از پُشتِ فَلَسطینیا بوری؟ آیا اونا ره د دِستِ اسرائیل تسلیم مونی؟“ لیکن خُداوند د امزو روز بَلدِه ازو هیچ جواب ندد. ^{۳۸} اوخته شائول کُفت: ”ای تمام رهبرای قوم د اینجی نزدیک ببید و تحقیق کده بنگرید که امروز ای گناه چی رقم سر زده. ^{۳۹} چُون د زندگی خُداوند نجات دهنده اسرائیل قسم که اگه گُناهکار باچه مه یوناتان ام بشه، او حتماً کُشته موشه.“ لیکن از پگِ مردُم یگ شی ام د جواب ازو چیز نكُفت. ^{۴۰} اوخته او د تمام قوم اسرائیل کُفت: ”شمو د یگ طرف ایسته شنید و ما و باچه مه یوناتان د یگ طرف ایسته موشی.“ مردُم د شائول کُفت: ”هر چیزی که د نظر تُو خُوب معلوم موشه، انجام بدی.“

^{۴۱} پس شائول د خُداوند، خُدای اسرائیل کُفت: ”ای خُداوند، یگ جواب واضح بدی.“ اوخته شائول و یوناتان گِرِفته شُد و مردُم ایله شُد. ^{۴۲} و شائول کُفت: ”د مینکل ازمه و باچه مه یوناتان پشک بندزید.“ و یوناتان گِرِفته شُد. ^{۴۳} اوخته شائول د یوناتان کُفت: ”دز مه بگی که چیز کار کدے؟“ یوناتان دزُو کُفت: ”قد سر تیاقی که د دست مه آسته یگ کم وری عسل چشیدم و آلی باید بمرم.“ ^{۴۴} شائول کُفت: ”خُدا د حق مه امی کار، بلکه کلوتر ازی ره کنه؛ تُو حتماً باید بمری یوناتان!“ ^{۴۵} لیکن مردُم د شائول کُفت: ”آیا یوناتان که امی پیروزی بزرگ ره نصیب اسرائیل کده، باید بمره؟ هرگز نه! د زندگی خُداوند قسم که یگ تار موی ام از سر شی د زمی نَموفته، چراکه او امروز قد کومک خُدا ای کار ره

کده. دَ امزی رقم مردُم یوناتان ره نجات دَد و اُو نَمرد. ^{۴۶} پس شائول از دُمبال کدون
فَلَسْطِینِیا تیر شد و فَلَسطِینِیا دَ جای خُو رفت.

^{۴۷} وختیکه شائول پادشاهی خُو ره دَ بِلَه اِسْرَائِیل مُسْتَحْکَم کد، اُو قد تمام دُشمنای گِرد-
و- بَر خُو، یعنی قد موآبیا، عمونیا، اِدومیا، پادشایونِ صوبه و فَلَسطِینِیا جنگ کد؛ اُو دَ
هر طرف که مورفت، پیروز موشُد. ^{۴۸} اُو دَ دلیری جنگ کد و عمالیقیا ره شکست دده
اِسْرَائِیل ره از دِسْتِ غارتگرای ازوا نجات دَد.

خانوارِ شائول

^{۴۹} باچه های شائول یوناتان، یشوی و مَلْکِیشُوع بُود؛ نام های دُو دُختر شی اینی بُود: نامِ
اَوْلَباری شی میرب و نامِ ریزه شی میخال. ^{۵۰} نامِ خاتونِ شائول اَخینوعَم بُود و اَخینوعَم
دُخترِ اَخیمعاص بُود؛ و نامِ قومندانِ لشکرِ شی اَبنیر باچه نیر کاکای شائول بُود. ^{۵۱} قیس
آته شائول و نیر آته اَبنیر باچه اَبیئیل بُود.

^{۵۲} دَ تمام روزای پادشاهی شائول دَ خِلافِ فَلَسطِینِیا جنگِ سخت بُود و شائول هر مَرِدِ
دلیر و هر مَرِدِ زورثور ره که میدید اُو ره قد خُو یگجای مَوکد.

جنگِ قدِ عمالیقیا

۱۵ ^۱ سموئیل دَ شائول گُفت: ”خداوند مَره رِبی کد که تُو ره مَسَح کُنم تا دَ بِلَه قومِ اَزُو
اِسْرَائِیل پادشاه شنی. پس آلی پیغامِ خداوند ره بشنو. ^۲ خداوند لشکرها اینی رقم مَوگیه:
چیزی که عمالیقیا دَ حقِ مردُمِ اِسْرَائِیل کد، دَ یاد مه آسته. اَرَمی، دَ یاد مه آسته که
وختی بَنی اِسْرَائِیل از مِصر بُرو میمد عمالیقیا چطور قد ازوا دَ راه مُخالِفَت کد. ^۳ پس
آلی رفته عمالیقیا ره بَزَن و تمام دارایی ازوا ره کاملاً نابود کُو؛ دَ بِلَه ازوا رَحْم نَکُو، بلکه

مرد و خاتو، بچکچه و نلغه شیرخور، گاو و گوسپو و اُشتر و اُلاغ ره بکش.“

۴ پس شائول لشکر ره کوی کد و اونا ره د طلايم حساب کد که دُو صد هزار مرد پیده از دیگه طایفه ها بود و ده هزار مرد از یهودا. ۵ شائول د شار عمالیق رفت و د دره کمین گرفت. ۶ و شائول د قینی ها گفت: ”بورید، کوچ کنید، خودون ره از مینکل عمالیقیا بکشید، نشنه که شمو ره ام قد ازوا قتی از بین ببرم؛ چون شمو د حق پگ بنی اسرائیل خوبی کدید وختیکه اونا از مصر برو آمد.“ پس قینی ها از مینکل عمالیقیا کوچ کد. ۷ اوخته شائول عمالیقیا ره از حویله تا شور که روی د روی مصر آسته، زد. ۸ او آجاج پادشاه عمالیق ره زنده گرفت و باقی مردم ره قد دم شمشیر کاملاً نابود کد. ۹ لیکن شائول و لشکر اسرائیل از نابود کدون آجاج، بهترین گوسپندو، گاوو، چارپایای چاق، بارهگو و تمام چیزای خوب دریغ کد و نخاست که اونا ره نابود کنه؛ مگم چیزای ایلهیی و بی ارزش ره کاملاً نابود کد.

۱۰ اوخته کلام خداوند د سموئیل آمده گفت: ۱۱ ”ما افسوس مونم که شائول ره پادشاه جور کدم، چراکه او از پیروی مه روی گشتنده و حکم مره د جای نورده.“ سموئیل غدر قار شد و تمام شاو د پیش خداوند ناله-و-فریاد کد. ۱۲ صبح گاه سموئیل باله شد که د ملاقات شائول بوره، لیکن د سموئیل گفته شد که: ”شائول د کرم رفت، د اونجی بلده خو یگ منار یادگاری ایستلجی کده و ازونجی تاو خورده د جلجال تاه شده.“ ۱۳ وختی سموئیل د پیش شائول رسید، شائول دزو گفت: ”خداوند تو ره برکت بدیه! ما حکم خداوند ره د جای اوردم.“ ۱۴ سموئیل گفت: ”پس ای آواز گوسپندو که د گوش مه مییه و بوغس گاوو ره که ما میشنوم چی آسته؟“ ۱۵ شائول گفت: ”اونا ره از عمالیقیا اورده؛ چون لشکر از نابود کدون بهترین گوسپندو و گاوو دریغ کد تا اونا ره بلده خداوند، خدای تو قربانی کنه، لیکن باقی شی ره کاملاً نابود کدی.“

۱۶ سموئیل د شائول گفت: ”چپ بش! و بیل که چیزای ره دز تو بگیم که خداوند دیشاو

دَز مه گُفت. “ شائول دَز شی گُفت: ”بُگی.“^{۱۷} اوخته سموئیل گُفت: ”وختیکه تُو دَ نظرِ خود خو یگ آدم ریزه بُودی، آیا کټه طایفه های اسرائیل نشُدی؟ آرے شُدی؛ خُداوند تُو ره مَسَح کد تا دَ بِلَه اسرائیل پادشاه شنی.^{۱۸} پس وختیکه خُداوند تُو ره دَ یگ وظیفه ری کده گُفت: ’بورُو، عمالیقیای گُناهکار ره کاملاً نابود کُو و قد ازوا تا غیتی ره جنگ کُو که اونا از بین بوره،‘^{۱۹} چرا تُو از آید خُداوند نشُدی؟ چرا دَ بِلَه ها هُجوم بُردی و کاری ره که دَ نظرِ خُداوند شرارت اَسته انجام ددی؟“^{۲۰} ولے شائول دَ سموئیل گُفت: ”ما از آید خُداوند شُدْم و دَ وظیفه که خُداوند مَره ری کد رفتْم و آجاج پادشاهِ عمالیق ره گِرِفته اُورْدْم و عمالیقیا ره کاملاً نابود کدْم.^{۲۱} مگم لشکر بهترین گوسپندو و گاوو، یعنی چیزای ره که بلده نابود کدو وَقَف شُد، از وُلجه گِرِفْت تا بلده خُداوند، خُدای تُو دَ جَلجال قُربانی کنه.“

^{۲۲} سموئیل گُفت:

”آیا خُداوند دَ وسیله قُربانی های سوختنی و قُربانی های دیگه خوشحال مُشه

یا دَ وسیله ازی که از حُکم خُداوند اطاعت کنی؟

بدن که اطاعت کدو از قُربانی ها کده بهتر اَسته

و گوش گِرِفْتو از چربی قُوچ ها کده،

^{۲۳} چراکه سرکشی رقم جادوگری اَلی گُناه اَسته

و کِبَر-و-غُرور رقم شرارت و بُت-پرستی یه.

ازی که تُو کلام خُداوند ره رد کدی،

أُو ام تُو ره از پادشاهی برطرف كده.

۲۴ اوخته شائول دَ سموئیل گُفت: ”ما گُناه كدیم، چُون از امرِ خُداوند و توره از تُو سرپیچی كدیم، چراكه ما از مردُم ترس خوردُم و از ایدِ ازوا شُدُم. ۲۵ پس آلی ما خاهش مُونُم كه گُناه مَره بُبُخشی و قد ازمه پس بوری تاكه ما خُداوند ره پُرسِتیش كُنم.“ ۲۶ لیكن سموئیل دَ شائول گُفت: ”ما قد از تُو پس نَمورُم، چراكه تُو كلامِ خُداوند ره رد كدی و خُداوند ام تُو ره از پادشاهی اسرائیل برطرف كده.“

۲۷ وختی سموئیل تاو خورد كه بوره، شائول از دامونِ چَپِنِ ازو گُرفت و چَپِنِ شی چَك شُد. ۲۸ سموئیل دَزُو گُفت: ”امروز خُداوند پادشاهی اسرائیل ره از تُو چَك كده گُرفت و دَ همسایه تُو دَد كه از تُو كده خُویتَر آسته. ۲۹ و خُداي پُرجلالِ اسرائیل دروغ نَموگیه و خاست. و- اراده خُو ره تغییر بَدیه.“ ۳۰ شائول بسم گُفت: ”ما گُناه كدیم، لُطفاً ايمدفعه مَره دَ پیشِ ریشِ سفیدای قوم مه و دَ پیشِ اسرائیل بے حُرمت نكو و قد مه پس بورو تا خُداوند، خُداي تُو ره پُرسِتیش كُنم.“ ۳۱ خلاصه، سموئیل پس تاو خورد و قد شائول رفت و شائول خُداوند ره پُرسِتیش كد.

۳۲ اوخته سموئیل گُفت: ”أجاج پادشاهِ عمالیقیا ره دَ پیشِ ازمه بَیرید.“ و أجاج لرزیده دَ پیشِ ازو آمد و قد خود خُو گُفت: ”حتماً ای تلخی مرگ آسته.“ ۳۳ سموئیل گُفت: ”امو رقم كه شمشیر تُو خاتونو ره بے اولاد كد، امو رقم آبه تُو دَ مینكلِ خاتونو بے اولاد موشه.“ اوخته سموئیل أجاج ره دَ حُضُورِ خُداوند دَ جِجالِ تِكِه تِكِه كد.

۳۴ بعد ازو سموئیل دَ رامه رفت و شائول سُونِ باله دَ خانه خُو دَ جِبعه شائول رفت. ۳۵ سموئیل شائول ره دیگه ندید، حتی تا روزِ مُردونِ خُو. مگم سموئیل بلده شائول غُصّه مُوخورد؛ و خُداوند ازی كه شائول ره دَ بله اسرائیل پادشاه جور كُد، افسوس موكد.

۱ خُداوند دَ سموئیل گُفت: ”تا چی وخت بَلدِه شائول غُصّه مُوخورى؟ ما او ره از پادشاهی اسرائیل برطرف کدیم. آلی شاخ خُو ره پُر از روغو کُو و ریی شو تاکه تُو ره دَ پیشِ یسّی بَیت-لَحَمی ریی کُنم، چراکه از مینکل باچه های ازو بَلدِه خُو یگ پادشاه تعیین کدیم.“ ۲ سموئیل گُفت: ”چَطور میتنم بورم. اگه شائول دَزی باره بَشَنوه، مَره مُوکُشه.“ خُداوند گُفت: ”یگ گوسله ره قد خُو بُبر و بُگی که، ما بَلدِه تقدیم کدون قُربانی دَ خُداوند آمَدیم.“ ۳ یسّی ره ام دَ قُربانی کُوی کُو و ما دَ اُونجی دَز تُو نِشو میدیم که چی باید بُکنی؛ و کسی ره مَسَح کُو که ما دَز تُو امر مُونم.“

۴ سموئیل چیزی ره که خُداوند دَزو گُفتد دَ جای اُورد و او دَ بَیت-لَحَم آمَد. وختیکه دَ اُونجی رسید ریش سفیدای شار قد ترس-و-لرز دَ دم راهِ شی آمده گُفت: ”بَخیر آمدی؟“ ۵ او گُفت: ”بَخیر بَشید؛ ما بَلدِه تقدیم کدون قُربانی دَ خُداوند آمَدیم؛ خودون ره تقدیس کُنید و قد ازمه دَ مراسمِ قُربانی ببید.“ اوخته دَ امرِ سموئیل یسّی و باچه های شی ام تقدیس شد و دَ مراسمِ قُربانی کُوی شد.

۶ وختیکه اونا آمَد، سموئیل سُونِ ایلاب توخ کد و قد خود خُو گُفت: ”یقیناً مَسَح شدِه خُداوند دَ حُضُور شی ایسته یه.“ ۷ لیکن خُداوند دَ سموئیل گُفت: ”دَ چهره و بلندی قد شی توخ نُکو، چراکه ما او ره رد کدیم، چُون خُداوند رقمِ انسان توخ نَمونه؛ انسان دَ ظاهرِ نفر توخ مونه، لیکن خُداوند دِل ره توخ مونه.“

۸ اوخته یسّی ابیناداب ره کُوی کده از پیشِ رُوی سموئیل تیر کد، لیکن سموئیل گُفت: ”خُداوند ای ره ام اِنْتِخاب نَکده.“ ۹ بعد ازو یسّی شَمّاه ره از پیشِ رُوی شی تیر کد، لیکن او گُفت: ”خُداوند ای ره ام اِنْتِخاب نَکده.“ ۱۰ دَ امزی رقمِ یسّی هفت باچه خُو ره از پیشِ رُوی سموئیل تیر کد، لیکن سموئیل دَ یسّی گُفت: ”خُداوند هیچ کدَم امزیا ره اِنْتِخاب

نکده.“^{۱۱} اوخته سموئیل د یسی گُفت: ”آیا باچه های تو خلاص شد؟“ یسی گُفت: ”ریزه پگ شی هنوز منده؛ اونه، او رمه ره میچرنه.“ سموئیل د یسی گُفت: ”نفر ری کُو و او ره بیر، چُون تاکه او د اینجی نیه، مو سر دسترخو نمیشینی.“^{۱۲} پس نفر ری کده او ره اُورد. او سُرخ چهره بود، چیمای نُوربند دشت و خوشنمای بود.

اوخته خُداوند گُفت: ”باله شو و او ره مَسح کُو، چُون امو خود شی آسته.“^{۱۳} و سموئیل شاخ پُر روغو ره گِرِفته امو باچه ره د پیش روی برارون شی مَسح کد؛ و امزو روز بعد روح خُداوند د بله داوود قرار گِرِفت. و سموئیل باله شُده د رame رفت.

داوود د خِدْمَتِ شائول

^{۱۴} د امزو غیت روح خُداوند از شائول دُور شد و یگ روح آزار-دِهِنده از طرف خُداوند او ره اذیت مُوکد.^{۱۵} اوخته خِدْمَتگاری شائول دزو گُفت: ”توخ کُو، روح آزار-دِهِنده از طرف خدا تو ره اذیت مونه.“^{۱۶} ای بدار مو، د خِدْمَتگاری خو که د حُضُور تو ایسته یه امر کُو تا یگ نفر ره که د بربط زدو لایق بشه پیدا کده بیره؛ و هر وختیکه روح آزار-دِهِنده از طرف خدا د بله تو بییه او بربط ره د دست خو گِرِفته بزنه و تو احساس آرامش مونی.“^{۱۷} پس شائول د خِدْمَتگاری خو گُفت: ”آلی یگ نفر ره که د بربط زدو لایق بشه پیدا کده د پیش ازمه بیرید.“^{۱۸} یکی از خِدْمَتگاری شی د جواب ازو گُفت: ”ما یگ باچه یسی بیت لحمی ره دیدیم که د بربط زدو لایق آسته؛ او یگ مرد دلیر و جنگی و یگ توره گوی خوب و آدم خوشنمای آسته؛ و خُداوند قد ازو یه.“^{۱۹} پس شائول قاصدا ره د پیش یسی ری کده گُفت: ”باچه خو داوود ره که قد گوسپندو یه، د پیش ازمه ری کُو.“^{۲۰} اوخته یسی یگ الاغ ره گِرِفته د بله شی نان، یگ مشک شراب و یگ بَزغله بار کد و از دست باچه خو داوود د شائول ری کد.^{۲۱} داوود د پیش شائول آمد و خِدْمَتگار ازو شد. شائول از داوود غدر خوش شی آمد و او سلاح-بردار شی شد.^{۲۲} پس شائول د یسی پیغام ری کده گُفت: ”بیل که داوود د خِدْمَت ازمه باقی بُمنه، چُون د نظر ازمه

۲۳ هر وختیکه روح آزار-دهنده از طرف خُدا د بَلِه شائول میمد، داؤود بَریط ره د دست خو گرفته میزد و شائول احساس آرامش کده خوب موشد و روح آزار-دهنده ازو مورفت.

داؤود و جلیات

۱۷ د امزو غیت فلسطینیا لشکر خو ره بلده جنگ جم کد و د سوکوه که د یهودیه آسته جم شده د بین سوکوه و عزیزه د افس-دمیم خیمه زد. ۲ شائول و مردای اسرائیل ام جم شده د دره ایلاه خیمه زد و د برابر فلسطینیا آماده شد. ۳ فلسطینیا د بله کوه یگ طرف دره ایسته شد و اسرائیلیا د بله کوه دیگه طرف دره، و دره د مینکل ازوا بود. ۴ اوخته از خیمه‌گاه فلسطینیا یگ مرد جنگی نامتو د نام جلیات که از شار جت بود بر شده آمد و قد ازو شش توغی و یگ قریش بود. ۵ او د سر خو کوله برونزی دشت و زره برونزی د جان شی بود که وزن زره شی پنج هزار مِثقال برونز بود. ۶ د دلگای پای شی پوش های برونزی بود و د مینکل شانه های شی نیزه بریگ برونزی قرار دشت. ۷ چپو نیزه دست شی رقم تیر کارگاه بافندگی بود و سر نیزه شی از شش صد مِثقال آیین جور شدد. سپر بردار ازو پیشلون شی مورفت. ۸ جلیات ایسته شد و د بله لشکر اسرائیل چیغ زده گفت: ”چرا د اینجی آمده بلده جنگ آمادگی گرفتید؟ اینه، ما یگ فلسطینی د اینجی ایسته یم و شمو که خدمتگرای شائول استید یگ نفر ره بلده خو انتخاب کنید تا د پیش ازمه بییه. ۹ اگه او بننه قد ازمه جنگ کنه و مره بکشه، مو خدمتگرای شمو موشی؛ لیکن اگه ما د بله ازو زور شئم و او ره بکشم، شمو خدمتگرای ازمو موشید و مو ره خدمت مونید.“ ۱۰ امو فلسطینی بسم گفت: ”ما امروز د مینکل لشکر اسرائیل ننگ پورته مونم! یگ نفر ره د پیش مه ری کنید تا قد ازمه جنگ کنه.“ ۱۱ وختیکه شائول و پگ

إِسْرَائِيلِيَا امِي تَوْرَاي فَلَاسْطِينِي رِه شِنِيد، اُونَا وَحَشْت زَدِه شُد و كَلو ترس خورد.

۱۲ دَمَزُو غَيْت داؤود چوپوني مُوكد، اُو باچِه يگ آدم د نام يسي از مردُم اِفْرَاثِه از بَيْت- لَحَم يهُودا بُود. يسي هشت باچِه دَشْت و د روزاي پادشاهي شائول از جُمْلِه مَرْداي پير و سالخورده بُود. ۱۳ سِه باچِه كُتِه يسي از دُمبالِ شائول د جنگ رفت و نام هاي سِه باچِه شي كه د جنگ رفت، اينيا بُود: باچِه اَوْلباري شي اَلِيَاب، دوُمي شي اَبِيناداب و سَوْمِي شي شَمَاه. ۱۴ داؤود ريزه ترين بُود و اَمُو سِه كُتِه از دُمبالِ شائول رفت. ۱۵ داؤود گاهي د پيشِ شائول ميمد و گاهي مورفت تا گوسپندوي آتِه خُو رِه د بَيْت- لَحَم بَجْرَنِه.

۱۶ اَمُو فَلَاسْطِينِي چِل روز صُبْح و شام ميمد و د مِيدو ايسته مُوشُد. ۱۷ يگ روز يسي د باچِه خُو داؤود كُفْت: ”امي يگ ايفه غَلِه پَرِيو شُدِه رِه قَد دِه نان بَگِير و دَوِيدِه بَلَدِه بَرارون خُو د خيمه گاه بِير. ۱۸ امچنان، ايني دِه كُلچِه پَنِير رِه بَلَدِه قومندانِ هزار نفری ازوا بِير و احوالِ سلامتی بَرارون خُو رِه پُرسان كده يگ نشانی ازوا گَرِفْتِه بِير. ۱۹ اُونَا قَد شائول و پگِ مَرْدايِ إِسْرَائِيل د دَرِه اِيلَاه اَسْتِه و قَد فَلَاسْطِينِيَا جَنگ مُونِه.“

۲۰ پس داؤود صباحگاه باله شُدِه رِه د چوپو تسليم كد و اَمُو چيزا رِه گَرِفْتِه حَرَكْت كد، اَمُو رَقْم كه يسي دَز شي اَمْر كُدُد. اُو د اَمَزُو غَيْت د خيمه گاه رسيد كه لشكر د مِيدانِ جَنگ مورفت و بَلَدِه جَنگ چِيغ- و- شور مُوكد. ۲۱ إِسْرَائِيلِيَا و فَلَاسْطِينِيَا لَشكر د بَرابَرِ لَشكر د حَالْتِ آمادِه- باش ايسته شُد. ۲۲ داؤود چيزاي رِه كه قَد خُو دَشْت د دِسْتِ مَسْئُولِ اَسباب- و- اَزوَقِه تسليم كد و دَوِيدِه سُونِ لَشكر رفت و قَد بَرارون خُو احوالِ پُرسِي كد. ۲۳ د حَالِيَكِه داؤود قَد ازوا توره مُوكُفْت، اَمُو مَرْدِ جَنگِي فَلَاسْطِينِيَا كه از جَت بُود و جُلِيَاَتِ نام دَشْت از لَشكرِ فَلَاسْطِينِيَا بُر شُدِه اَمَد و مِثْلِ دَفْعِه هاي پيش توره كُفْت و داؤود شِنِيد. ۲۴ پگِ مَرْدايِ إِسْرَائِيل وَخْتِيَكِه اَمُو مَرْد رِه دِيد، از پيش شي دُوتا كد، چُون غَدْر ترس خوردُد.

۲۵ مَرْدایِ إِسْرَائِيلِ كُفْتُ: ”امی مَرْد ره كه اَمَدَه، مِينْگَرِيد؟ يَقِيناً اِي مِيهه كه إِسْرَائِيلِ ره خار-و-حَقِيرِ كنه. هر كسِي كه اِي ره بُكُشَه، پادشاه اُو ره صَاحِبِ مال-و-دَوْلَتِ غَدْرِ مُونَه و دُخْتَرِ خُو ره دَزُو مِيدِيه و خانوارِ آتِه شِي ره دَ إِسْرَائِيلِ از عسكِرِي-و-ماليه معاف مُونَه.“ ۲۶ داوود دَ كَسايِ كه پالوِي شِي ايسته بُوْد، كُفْتُ: ”كسِي كه امي فَلَسطِينِي ره بُكُشَه و اِي نَنگِ ره از إِسْرَائِيلِ دُورِ كنه، بَلَدِه اَزُو چِيَزِ كارِ موشَه؟ چُونِ اِي فَلَسطِينِي ناخْتَنَه كِي بَشَه كه لشكرهَيِ خُدایِ زنده ره خار-و-حَقِيرِ كُنَه؟“ ۲۷ و مَرْدُمِ اُمُو تورا ره تَكَرارِ كَدِه دَزُو كُفْتُ: ”كسِي كه اُو ره بُكُشَه، ايني رَقْمِ چِيَزَا بَلَدِه اَزُو اَنجامِ دَدِه موشَه.“

۲۸ و خَتِيكِه اُو قَدِ مَرْدُمِ توره موكُفْتُ بَرارِ كَتِه شِي اِيابِ شَنِيدِ و قارِ اِيابِ دَ بَلِه داوودِ باله اَمَدَه كُفْتُ: ”چرا دَ اِينجِي اَمَدِے؟ اُو رِمِه رِيزه ره دَ بِيابو دَ پيشِ كِي ايله كَدِے؟ ما تَكْبُرِ و شَرارَتِ دِلِ تُو ره مِيدَنُم؛ تُو دَ اِينجِي اَمَدِے كه جَنگِ ره بِنِگَرِي.“ ۲۹ داوود كُفْتُ: ”آلي ما چي كديم؟ ايا توره كُفْتِه نَمِيَتَنُم؟“ ۳۰ اُو از پالوِي اَزُو تاو خورده دَ پيشِ دِيگرو رَفْتِ و عَيْنِ توره ره كُفْتُ؛ و مَرْدُمِ بَسْمِ دَزُو رَقْمِ دَفَعِه پيشنه جَوابِ دَدِ.

۳۱ توراِي ره كه داوود كُفْتُ، دَ گوشِ مَرْدُمِ رَسِيدِ و دَ شائولِ خَبَرِ دَدِه شُدِ و شائولِ اُو ره كُويِ كَدِ. ۳۲ داوود دَ شائولِ كُفْتُ: ”هيچِ كَسِ بَخاطِرِ اَمزُو فَلَسطِينِي كَمِ دِلِ نَشْنَه؛ خِدْمَتگارِ تُو موره و قَدِ اَزُو جَنگِ مُونَه.“ ۳۳ شائولِ دَ داوودِ كُفْتُ: ”تُو تَوانِ اَزِي ره نَدَرِي كه دَ خِلافِ اَمزُو فَلَسطِينِي بوري و قَدِ شِي جَنگِ كني؛ چُونِ تُو يگِ جوانِ اَسْتِي و اُو از جوانِي خُو يگِ مَرْدِ جَنگِي بُوْدِه.“ ۳۴ ليكنِ داوودِ دَ شائولِ كُفْتُ: ”خِدْمَتگارِ تُو چوپونِ رِمِه آتِه خُو اَسْتِه؛ هر و خَتِيكِه يگِ شيرِ يا يگِ خِرْسِ اَمَدِه و يگِ باره ره از رِمِه بُرْدِه، ۳۵ ما از پُشتِ شِي رَفْتِيمِ و اُو ره زَدِه باره ره از دانِ شِي نِجاتِ دَدِيمِ. و هر غَيْتِيكِه دَ بَلِه اَزْمِه تُوپِ كَدِه، ما از رِيشِ شِي گِرِفْتِيمِ و اُو ره زَدِه كُشْتِيمِ.“ ۳۶ خِدْمَتگارِ تُو اَمِ شيرِ ره كُشْتِه و اَمِ خِرْسِ ره؛ سَرنوشتِ اَمزِي فَلَسطِينِي ناخْتَنَه اَمِ مِثْلِ يَكِي اَمزوا موشَه، چراكه اِي لشكرهَيِ خُدایِ زنده ره خار-و-حَقِيرِ كَدِه.“ ۳۷ و داوودِ اِدامه دَدِه كُفْتُ: ”خُداوندِي كه مَرِه از چَنگِ شيرِ و از چَنگِ خِرْسِ نِجاتِ دَدِ، از دِستِ اَمزُو فَلَسطِينِي اَمِ نِجاتِ

میدیه. “ پس شائول د داؤود گُفت: ”بورو، خداوند قد تو بشه.“

^{۳۸} اوخته شائول کالای جنگی خو ره د داؤود پوشند: کوله برونزی ره د سر شی ایشت و زره ره د جان شی کد. ^{۳۹} داؤود شمشیر ره د بله کالای خو بسته کد، ولے راه رفته ننتست، چون او د پوشیدون امزو چیزا عادت ندشت. اوخته داؤود د شائول گُفت: ”ما قد امزی چیزا رفته نمیتنم، چون عادت ندرم.“ پس داؤود امو چیزا ره از جان خو بر کد. ^{۴۰} بعد ازو سوته چپو خو ره د دست خو گرفت و پنج دانه سنگ لخشم ره از جوی جدا کده د جیب تویره چوپونی خو ایشت و پلخمون خو ره د دست خو گرفته د امزو فلسطینی نزدیک شد.

^{۴۱} امو فلسطینی آمده آمده د داؤود نزدیک شد و سپر-بردار شی پیش روی شی میمد. ^{۴۲} وختی فلسطینی توخ کد و داؤود ره دید، او داؤود ره تحقیر-و-توهین کد، چون او یگ جوان سرخ چهره و خوشنمای بود. ^{۴۳} فلسطینی د داؤود گُفت: ”آیا ما سگ استم که قد سوته چپو د جنگ مه امدے؟“ و فلسطینی داؤود ره د نام خدایون خو نالت کد. ^{۴۴} و فلسطینی ادامه دده د داؤود گُفت: ”د پیش مه بیه تا گوشت تو ره د مرغکوی هوا و جانورای درنده بیابو بدیم.“

^{۴۵} داؤود د فلسطینی گُفت: ”تو قد شمشیر و نیزه و نیزه بریگ د جنگ مه مییی، مگم ما د نام خداوند لشکرها، خدای نیروهای اسرائیل که تو او ره تحقیر-و-توهین کدی د جنگ تو مییم. ^{۴۶} امروز خداوند تو ره د دست مه تسلیم مونه و ما تو ره زده سر تو ره از تن تو جدا مومم؛ و امروز ما لاش های لشکر فلسطینیا ره د مرغکوی هوا و جانورای درنده زمی میدیم تا تمام مردم زمی بدنه که د اسرائیل خدا وجود دَره ^{۴۷} و ام تمام امزی جم بدنه که خداوند د وسیله شمشیر و نیزه نجات نمیدیه؛ چون ای جنگ از خداوند آسته و او شمو ره د دست ازمو تسلیم مونه.“

وختی فلسطیني حرکت کده نزدیک آمد تا قد داؤود جنگ کنه، داؤود ام د زودی سون میدان جنگ دويد تا قد فلسطیني جنگ کنه. ^{۴۹} داؤود دست خو ره د منه جیب تویره خو چقی کده یگ سنگ ره گرفت و د پلخمو ايشته د پيشانه فلسطیني زد؛ سنگ د پيشانه ازو در آمد و او قد روی خو د زمی افتد.

^{۵۰} د امزی رقم داؤود قد یگ پلخمو و یگ سنگ د بله فلسطیني زور شد و فلسطیني ره زده کشت، باوجود که د دست شی شمشیر نبود. ^{۵۱} اوخته داؤود دويده رفت و د بله سر فلسطیني ايسته شد و شمشیر شی ره گرفته از غلاف بر کد و سر ازو ره از تن شی جدا کده کار شی ره خلاص کد. وختی فلسطینيا دید که مرد جنگی ازوا کشته شد، اونا دوتا کد. ^{۵۲} د امزو غیت مردای اسرائیل و یهودا باله شد و چیغ-و-شور کده تا جت و تا درگه های عقرون فلسطینيا ره دُمبال کد و زخمی های فلسطینيا د راه شعریم تا جت و عقرون افتد. ^{۵۳} اوخته بنی اسرائیل از دُمبال کدون فلسطینيا پس آمد و خیمه گاه ازوا ره غارت کد. ^{۵۴} و داؤود سر جلیات فلسطیني ره گرفته د اورشلیم آورد، لیکن سلاح شی ره د خیمه خو ايشت.

^{۵۵} د امزو غیت که داؤود د جنگ فلسطیني مورفت شائول او ره دیده د ابنیر قومندان لشکر خو گفت: ”ابنیر، امی جوان باچه کی آسته؟“ ابنیر گفت: ”آی پادشاه، د زندگی تو قسم که ما نمیدنم.“ ^{۵۶} پادشاه گفت: ”پُرسان کو که امی جوان باچه کی آسته.“ ^{۵۷} امی که داؤود از کشتون فلسطیني پس آمد، ابنیر او ره گرفته د پیش شائول آورد و سر فلسطیني د دست شی بود. ^{۵۸} شائول دزو گفت: ”آی جوان، تو باچه کی آستی؟“ داؤود د جواب شی گفت: ”ما باچه خدمتگار تو یسی بیت-لحمی آستم.“

حسادتِ شائول

۱۸ وختی داؤود از توره گفتو قد شائول خلاص شد، دل-و-جان یوناتان گرفتار

داؤود شُد و یوناتان او ره رقمِ جان خُو دوست میدنست.^۲ و شائول د امزو روز او ره قد خُو گرفت و نه ایشته که پس د خانه آته خُو بوره.^۳ اوخته یوناتان قد داؤود یگ عهد بسته کد، چراکه او ره رقمِ جان خُو دوست میدنست.^۴ و یوناتان چپنی ره که د جان شی بُود کشیده د داؤود دد؛ او کالای جنگ خُو و حتی شمشیر، کمو و کمر بند خُو ره ام دزو دد.^۵ داؤود د هر جایی که شائول او ره ریی مُوكد مورفت و کامیاب مُوشد. امزی خاطر شائول او ره د بله مردای جنگی خُو قومندان مُقرر کد. ای ام د نظر پگِ مردم خُو خوب معلوم شُد و ام د نظر خِدمتگرای شائول.

^۶ وختیکه داؤود از کُشتونِ فلسطینی پس آمد، د حالیکه اونا میمد، خاتونو از تمام شارای اسرائیل بیت خنده و بازی و خوشی کده قد دایره ها و دیگه آلاتِ موسیقی د دم راه شائول پادشاه آمد.^۷ خاتونو د حالیکه بازی مُوكد بیت خنده د یگدیگه خُو مُوگفت:

”شائول هزاران دُشمون خُو ره کُشته

و داؤود دهها هزار دُشمون خُو ره.“

^۸ شائول غدر قار شُد و ای توره د نظر شی خوش نَخورد. او قد خود خُو گُفت: ”اونا دهها هزار نفر ره د داؤود نسبت میدیه و هزاران نفر ره دز مه. پس بغیر از پادشاهی چی منده که بلده ازو دده شنه.“^۹ و امزو روز بعد شائول داؤود ره د چیم بد میدید.

^{۱۰} صَباحِ امزو روز روحِ آزار-دهنده از طرفِ خُدا د بله شائول آمد و او د منه خانه خُو ایله گویی کد؛ و داؤود مثل هر روز بریط د دست شی بُود و میزد. شائول د دست خُو یگ نیزه دشت^{۱۱} و امو نیزه ره گزلك کده قد خود خُو گُفت: ”ما داؤود ره د دیوال میخ مُونم.“ مگم داؤود دو دفعه خود ره از پیش روی ازو گوشه کد.

^{۱۲} شائول از داؤود میترسید، چراکه خداوند قد ازو بُود و از شائول دُور شُد. پس^{۱۳}

شائول او ره از پیش خو دُور کد و او ره قومندانِ هزار نفری مقرر کد و داؤود پیش روی لشکر بُرو مورفت و داخل میمد. ^{۱۴} داؤود د تمام کارای خو کامیاب موشد، چون خداوند قد ازو بُود. ^{۱۵} وختی شائول دید که او غدر کامیاب آسته، او از داؤود کلوتر ترس خورد. ^{۱۶} لیکن تمام اسرائیل و یهودا داؤود ره دوست دشت، چراکه او پیش روی لشکر ازوا بُرو مورفت و داخل میمد.

^{۱۷} اوخته شائول د داؤود گُفت: ”اینه، ما دخترِ کِته خو میرب ره د عنوانِ خاتو دز تو میدیم؛ فقط بلده مه یگ مردِ دلیر-و- جنگی بش و د جنگ های خداوند جنگ کو.“ چون شائول قد خود خو گُفت: ”ما دست خو ره د بله ازو باله نمونم؛ بیل که دستِ فلسطینیا د بله شی باله شنه.“ ^{۱۸} داؤود د شائول گُفت: ”ما کی آستم و خانوار مه یا اولادِ بابِه آته مه د اسرائیل چی آسته که ما دامادِ پادشاه شئم؟“ ^{۱۹} لیکن د وختیکه میرب دخترِ شائول باید د داؤود دده موشد، او د عدرائیلِ محولاتی د عنوانِ خاتو دده شد.

^{۲۰} د عینِ حال میخال دخترِ شائول داؤود ره دوست دشت؛ وختیکه د شائول دزی باره گُفته شد، امی توره او ره خوشحال کد. ^{۲۱} و شائول قد خود خو گُفت: ”او ره د داؤود میدیم تا بلده شی یگ دام شنه و تا دستِ فلسطینیا د بله ازو باله شنه.“ پس شائول دفعه دوّم د داؤود گُفت: ”امروز تو داماد مه موشی.“ ^{۲۲} و شائول د خدمتگاری خو گُفت: ”قد داؤود تاشکی گپ زده بگید، توخ کو، پادشاه از تو راضی آسته و خدمتگاری شی تو ره دوست میدنه؛ پس آلی دامادِ پادشاه شو.“

^{۲۳} وختی خدمتگاری شائول امی توره ها ره د گوشِ داؤود رسند، داؤود دزوا گُفت: ”آیا د نظرِ از شمو دامادِ پادشاه شدو آسو آسته؟ شمو میدنید که ما یگ آدم فقیر و حقیر آستم.“ ^{۲۴} خدمتگاری شائول آمده دزو گُفت: ”داؤود اینی رقم موگیه.“ ^{۲۵} اوخته شائول گُفت: ”د داؤود بگید که، پادشاه از تو مهرِ دخترِ خو ره طلب ندره، فقط صد پوستِ ختنه فلسطینیا ره بیر تا از دشمنای پادشاه انتقام گرفته شنه.“ شائول قصد دشت که

داؤود ره دَ دِسْتِ فَلَاسْطِیْنِیا پورته كده دَ قتل برِسَنه.

^{۲۶} وختیکه خِدْمَتگَرای پادشاه امی تورا ره دَ داؤود گُفت، دَ نَظَرِ داؤود خوش خورد و دِل شی شُد که دامادِ پادشاه شنه. پس روزای تعین شُدِه هنوز پوره نَشُدَد ^{۲۷} که داؤود باله شُدِه قد نفرای خُو رفت و دُوصدِ فَلَاسْطِیْنِی ره کُشته پوستای ختنه ازوا ره اُورد و پگ شی ره دَ پادشاه نِشو دَد تا دامادِ پادشاه شنه. اوخته شائول دُختر خُو میخال ره دَ عِنوانِ خاتو دَزُو دَد.

^{۲۸} وختی شائول پی بُرد و فامید که خُداوند قد داؤود آسته و میخال دُختر شی ام داؤود ره دوست دَره، ^{۲۹} او از پیش کده گلوتر از داؤود ترس خورد؛ پس شائول دَ تمامِ روزای زندگی خُو دُشمنونِ داؤود بُود.

^{۳۰} دَ امزو غیت قومندانای فَلَاسْطِیْنِیا همیشه بلده جنگ میمد و هر وختیکه اونا میمد، داؤود از پگ خِدْمَتگَرای شائول کده گلوتر عاقلانه رفتار موكد، دَ اندازه که نام شی غدر مشهور شد.

شائول قَصْدِ كُشتونِ داؤود ره مونه

۱۹ شائول دَ باچه خُو یوناتان و دَ پگِ خِدْمَتگَرای خُو گُفت که داؤود ره بُکُشه. لیکن یوناتان باچه شائول داؤود ره غدر خوش دَشت. ^۲ امزی خاطر یوناتان دَ داؤود خبر دده گُفت: “آته مه شائول قَصْدِ كُشتون تُو ره دَره. پس آلی صَباحِ صُبْحِ جانِ خُو ره نِگاه کُو و دَ یگ جای نامعلوم رفته خود ره تاشه کُو. ^۳ اوخته ما بُر شُدِه مییم و دَ پالوی آته خُو دَ صحرای که تُو آستی ایسته موشم و قد آته خُو دَ باره از تُو توره موكیم. بِنِگَرُم که چیزخیل موكیه، اوخته دَز تُو خبر میدیم.”

٤ پس یوناتان د باره خوبی های داوود گپ زد و د آته خو شائول گُفت: ”بِهتر آسته که پادشاه د حق خدمتگار خو داوود گناه نکنه، چراکه او د حق از تو گناه نکرده، بلکه کارای ازو غدر د خوبی تو تمام شده. ٥ او خون خو ره د قفِ الغه خو گرفته امو فلسطینی ره کُشت و خداوند نجات بزرگ ره نصیب تمام اسرائیل کد؛ تو ام او ره دیدی و خوشحال شدی. پس چرا باید داوود ره بے دلیل بکُشی و د حق آدم بے گناه گناه کنی؟“ ٦ شائول توره یوناتان ره گوش کد و قسم خورده گُفت: ”قسم د زندگی خداوند که او کُشته نموشه.“ ٧ اوخته یوناتان داوود ره کوی کد و پگ امزی تورا ره دزو نقل کد؛ و یوناتان داوود ره د پیش شائول اُورد و او رقم وختای سابق د حضور ازو بود.

٨ د امزو غیت بسم جنگ در گرفت و داوود رفته قد فلسطینیا جنگ کد. او فلسطینیا ره زده غدر یگ شکست کته دد و اونا از پیش ازو دوتا کد. ٩ یگ روز د حالیکه شائول د خانه خو ششتند روح آزار-دهنده از طرف خداوند د بله ازو آمد؛ دمزو غیت نیزه شائول د دست شی بود و داوود قد دست خو بریط میزد. ١٠ شائول قصد کد که داوود ره قد نیزه خو د دیوال میخ کنه، لیکن او از پیش شائول دوتا کد و نیزه د دیوال خورد. پس داوود دوتا کده خود ره خطا دد.

١١ امو شاو شائول چند کشیکچی ره د خانه داوود ری کد تا او ره زیر نظر داشته بشه و د وخت صبح او ره بکُشه. لیکن میخال خاتون داوود او ره خبردار کده گُفت: ”اگه امشاو جان خو ره نجات ندی، صباح کُشته موشی.“ ١٢ پس میخال داوود ره از راه کلکین تاه کد و او دوتا کده رفت و خود ره خطا دد. ١٣ اوخته میخال یگ مجسمه ره گرفته د جاگه ایشت و یگ بالشت موی بزی ره د تی سر شی ایشته او ره قد یگ رخت پوشند.

١٤ وختی شائول کشیکچی ها ره ری کد که داوود ره دستگیر کنه، میخال گُفت: ”او ناجور آسته.“ ١٥ اوخته شائول کشیکچی ها ره ری کد که داوود ره بنگره و ام گُفت: ”او

ره د بِلَه جاگه شی د پیش ازمه بیرید تا او ره بکشم. ۱۶ وختیکه کشیکچی ها داخل رفت، دید که یگ مجسمه د جاگه ایشته یه و یگ بالشت موی بزی د تی سر شی. ۱۷ شائول د میخال گُفت: ”چرا مَره ای رقم بازی ددی و دشمنون مَره ایله کدی که خطا بخوره؟“ میخال د جواب شائول گُفت: ”او دز مه گُفت که، مَره ایله کو؛ اگه نه، تو ره موکشم.“

۱۸ پس داوود دوتا کده خود ره خطا دد و د پیش سموئیل د رame آمد و پگ چیزای ره که شائول د حق ازو کدد دزو گُفت. اوخته داوود و سموئیل رفته د نایوت جای-د-جای شد. ۱۹ و د شائول گُفته شد که، ”اونه، داوود د نایوت رame آسته.“ ۲۰ اوخته شائول نفرای ره ری کد که داوود ره دستگیر کنه. لیکن وختی اونا یگ دسته انبیا ره دید که د وجد آمده نبوت مونه و سموئیل ایسته شده پیشوایی ازوا ره موکُنه، روح خدا د بِلَه نفرای شائول آمد و اونا ام د وجد آمده د نبوت کدو شد. ۲۱ وختیکه د شائول خبر دده شد، او دیگه نفرای ره ری کد و اونا ام د وجد آمده د نبوت کدو شد. شائول بلده دفعه سوم بسم نفرای ره ری کد و اونا ام د وجد آمده د نبوت کدو شد. ۲۲ اوخته خود ازو د رame رفت و د پیش چاه کُنه که د سیخو آسته آمد و پُرسان کده گُفت: ”سموئیل و داوود د کجا یه؟“ یگ نفر گُفت: ”اونا د نایوت رame آسته.“ ۲۳ پس شائول از اونجی د نایوت رame رفت و د راه روح خدا د بِلَه ازو ام آمد؛ او د حالیکه مورفت نبوت موکد تاکه د نایوت رame رسید. ۲۴ اوخته او ام د وجد آمده کالای خوره چک کد و د حضور سموئیل د نبوت کدو شد و د تمام امزو روز و تمام امزو شاو لُچ اُفتد. امزی خاطر گُفته شد: ”آیا شائول ام از جُمَله انبیا آسته؟“

داوود و یوناتان

۲۰ داوود از نایوت رame دوتا کده د پیش یوناتان آمد و گُفت: ”ما چی کدیم؟ گناه مه چی آسته؟ و ما د حق آته تو چی بدی کدیم که او قصد گرفتون جان مَره دَره؟“ ۲ یوناتان

دَزُو كُفْت: ”هَرِكِز نَه! تُو نَمُوْمُرِي. تُوخ كُو، آتِه مه هِيچ رَقْم كَارِ كُتِه يا رِيزه ره اَنجَام نَمِيديِه تاكه مَرِه خَبَر نَكْنِه. پَس چِرَا آتِه مه اِي توره ره از مه تاشه كُنِه؟ اِمكَا نَدْرِه.“^۳ و داوود ام قَسْم خورده كُفْت: ”آتِه تُو خُوْب مِيْدَنِه كه نَظَرِ لُطْفِ تُو دَ بَلِه مه اَسْتِه؛ و اُو قَد خُوْد خُو مُوْگِيِه، ’يُونَاتَان بَايْد اَزِي توره خَبَر نَشْنِه، اِگِه نَه غَمْگِي مُوشِه.‘ و لِي مَرِه دَ زِنْدَگِي خُداوند و دَ زِنْدَگِي اَز تُو قَسْم كه دَ مِيْنَكَلِ اَزْمِه و مَرْگِ اَز يِگ قَدَم كَلُوْتَرِ فَاصِلِه نِيِه.“^۴ اوخته يُونَاتَان دَ داوود كُفْت: ”هَر چِيْزِي كه دِلِ تُو بَخَايِه اُو ره بَلَدِه تُو اَنجَام مِيْدِيْم.“

^۵ داوود دَ يُونَاتَان كُفْت: ”اِيْنِه، صَبَا حِ مَاهِ نُو اَسْتِه و ما بَايْد قَد پادشاه بَلَدِه نَان خورِدو دَ سَرِ دِسْتَرخو بَشِيْنِم، لِيكِن مَرِه رُخْصَتِ بَدِي كه تا شَامِ سُوْمِ خُوْد ره دَ صَحْرَا تاشه كُنِم.“
^۶ اِگِه آتِه تُو مُتَوَجِه شَنِه كه ما نِيْسْتِم، بُوْگِي كه، ’داوود غَدْرِ زَارِي كَدِه اَز مه اِجَازه گِرِفْت كه دَ شَارِ خُو بِيْت-لَحْمِ بوره، چُون تَمَامِ خَاوَارِ شِي دَ اُونجِي قُرْبَانِي سَالَانِه تَقْدِيْمِ مُونِه.‘
^۷ اِگِه كُفْت، ’خِيْرِه.‘ اوخته دَ خُوْبِي خِدْمَتْگَارِ تُو تَمَامِ مُوشِه؛ لِيكِن اِگِه غَدْرِ قَارِ شُد، بَدَنِ كه اُو قَصْدِ بَدِي كَدو ره دَرِه.^۸ پَس قَد خِدْمَتْگَارِ خُو مِهْرَبَانِي كُو، چِرَاكه تُو قَد خِدْمَتْگَارِ خُو دَ حُضُوْرِ خُداوند عَهْدِ بَسْتِه كَدِي. لِيكِن اِگِه كُدَمِ كُنَا هِ اَز مه سَرِ زَدِه، خُوْد تُو مَرِه بُوْكُش! چِي حَاجَتِ دَرِه كه مَرِه دَ پِيْشِ آتِه خُو بُوْرِي؟“

^۹ يُونَاتَان كُفْت: ”هَرِكِز اِي رَقْمِ فِكْرِ نَكُو! اِگِه ما حَتِي اَحْسَاسِ مُوكُدَمِ كه آتِه مه قَصْدِ دَرِه كه دَز تُو بَدِي بَرَسْنِه، اِيَا ما دَز تُو خَبَرِ نَمِيْدَدِم؟“^{۱۰} داوود دَ يُونَاتَان كُفْت: ”اِگِه آتِه تُو دَز تُو جَوَابِ سَخْتِ بَدِيِه، كِي دَز مه خَبَرِ مِيْدِيِه؟“^{۱۱} اوخته يُونَاتَان دَ داوود كُفْت: ”بِيِه كه دَ صَحْرَا بُوْرِي.“ و هَر دُوِي اَز وَا دَ صَحْرَا رِفْت.^{۱۲} دَ اُونجِي يُونَاتَان دَ داوود كُفْت: ”دَ زِنْدَگِي خُداوند، خُدايِ اِسْرَائِيْلِ قَسْمِ كه صَبَا حِ يا دَ رُوْزِ سُوْمِ دَ اَمْزِي غَيْتِ اَز آتِه خُو كُنْج-و-كاو مُونِم. اِگِه نِيْتِ شِي دَ خِيْرِ تُو بُوْد، دِسْتِي دَز تُو پِيْغَامِ رِي كَدِه تُو ره بَاخْبَرِ مُونِم.“^{۱۳} لِيكِن اِگِه آتِه مه قَصْدِ دَشْتِ كه دَز تُو ضَرَرِ بَرَسْنِه، خُداوند اَمُو ضَرَرِ ره دَز مه بَرَسْنِه، بَلَكِه كَلُوْتَرِ اَز و ره، اِگِه ما دَز تُو خَبَرِ نَدِيْمِ و تُو ره سُونِ رَاهِ تُو رِي نَكْنِمِ تا

صَحِيح-و-سَلَامَت بوری. آلی خُداوند قد تُو بَشَه، اُمُو رَقَم که قد آتِه مه بُود. ^{۱۴} تُو اَم تا وختیکه ما زنده اَسْتُم، رَحْمَت-و-مُحَبَّت خُداوند ره دَ حَقِ اَزْمِه دَ جَای بَیر تا نَمْرُم؛ ^{۱۵} نَننِه اِی، بَلْکِه مِهْرَبانی خُو ره از خانِه مه ام هَرگِز قَطْع نَکُو، حَتّی زَمانی که خُداوند پَگ دُشْمَنای تُو ره از رُوی زَمی نَابُود کَد. ^{۱۶} دَمزِی رَقَم یوناتان قد خَانَوَارِ داؤود عهد بسته کد و دَ آخِرِ کُفْت: ”دُعَا مَوْنُم که خُداوند از دُشْمَنای داؤود بازخاست کنه.“ ^{۱۷} و یوناتان بسم داؤود ره دَ مُحَبَّتِی که نِسَبَت دَزُو دَشْت قَسَم دَد، چُون اُو ره دَ اَمزُو اِنْدازِه دوست دَشْت که جان خُو ره دوست دَشْت.

^{۱۸} یوناتان دَزُو کُفْت: ”صَبَاح ماِه نُو اَسْتِه و ازی که جَای تُو خالی یِه، معلُومدار موشه که تُو نِیَسْتی. ^{۱۹} دَ رُوزِ سِوَم تاه شُدِه بورُو، دَ اَمزُو جَای بورُو که دَ شُرُوعِ اَمزِی مُشْکِلاتِ خود ره تاشه کده بُودی و دَ پَالُوی سَنگِ آزِلِ بَشِی. ^{۲۰} ما سِه تِیر دَ اَمزُو طَرَفِ ایلِه مِیدِیم، مِثْلِ که بُگی یَگُو نِشان ره مِیزْنُم. ^{۲۱} اوخته یَگِ باچِه ره رِبی کده مَوگِیم، بُورُو تِیرا ره پِیدا کُو. اگِه دَزُو کُفْتُم، ’اونه، تِیرا دَ پِشْتِ سِر تُو اَسْتِه، اونا ره بَگیر.‘ اوخته بیه، چُون دَ زِنْدگی خُداوند قَسَم که بَلْدِه تُو سَلَامتی-و-اَمْنِیتِ اَسْتِه و از خَطَرِ بُر اَسْتی. ^{۲۲} لیکِن اگِه دَ اَمزُو باچِه کُفْتُم، ’اونه، تِیرا دَ پِشْتِ رُوی تُو اَسْتِه،‘ اوخته بورُو، چُون خُداوند تُو ره رِبی کده. ^{۲۳} و دَ بارِه چِیزی که ما و تُو توره کُفْتی، بَدَن که خُداوند دَ مِینْکَلِ اَزْمِه و اَز تُو تا اَبَدِ شَاهِدِ اَسْتِه.“

^{۲۴} پَس داؤود خود ره دَ صَحْرَا تاشه کَد. وختیکه جِشْنِ ماِه نُو شُرُوعِ شُد، پادشاه بَلْدِه نان خورْدو شِشْت. ^{۲۵} پادشاه مِثْلِ هَمِیشِه دَ جَای خُو دَ نَزْدِیکِ دِیوَالِ شِشْت، یوناتان رُوی دَ رُوی شی بُود و اَبْنِیر دَ پَالُوی شائول شِشْتُد، مَگَم جَای داؤود خالی بُود. ^{۲۶} شائول دَ اَمزُو رُوز هِیچ چِیز نَکُفْت، چُون قد خود خُو کُفْت: ”کُدَم چِیز قد اَزو رُخ دَدِه و اُو ناپاک اَسْتِه. اَرْمِی، حَتْمَا اُو ناپاک اَسْتِه.“ ^{۲۷} لیکِن صَبای شی، یعنی دَ رُوزِ دوّم ماِه، جَای داؤود بسم خالی بُود. اوخته شائول دَ باچِه خُو یوناتان کُفْت: ”چرا باچِه یَسّی دِیروز و اِمروز دَ نان خورْدو نَمَد؟“

۲۸ یوناتان دَ جوابِ شائول گُفت: ”داؤود غدر زاری کده از مه اجازه گِرِفت که دَ بیت- لَحَم بوره. ۲۹ اُو دَز مه گُفت، ’اجازه بدی که بورم، چُون خانوار مو دَ شار مو قُربانی دَره و برار مه دَ بَلِه مه امر کده که دَ اُونجی بَشَم. پس آلی اگه نظرِ لُطف تُو دَ بَلِه مه بَشه، دَز مه رُخصتِ بدی تا برارون خُو ره بِنگُرم.‘ امزی خاطر اُو دَ سرِ دسترخونِ پادشاه نَمده.“

۳۰ اوخته قارِ شائول دَ بَلِه یوناتان باله اَمَد و دَزُو گُفت: ”آی باچه خاتونِ فاسد و یاغی! آیا ما نَموفامُ که تُو باچه یسی ره بَلده رَسوایی خود خُو و بَلده رَسوایی شرمگاهِ آبه خُو اِنِتخاب کدے؟ ۳۱ چُون تا زمانی که باچه یسی دَ رُوی زمی زنده بَشه، نه تُو پادشاه موشی و نه پادشاهی تُو برقرار موشه. پس آلی نفرِ ری کُو که اُو ره دَ پیشِ ازمه بیره، چُون اُو حتماً باید بُمَره.“ ۳۲ یوناتان دَ جوابِ آته خُو شائول گُفت: ”چرا اُو باید بُمَره؟ اُو چی کده؟“ ۳۳ لیکن شائول نیزه خُو ره سُونِ اَزُو گَزَلک کد که اُو ره بَزنه. پس یوناتان فامید که آته شی قَصِدِ کُشتونِ داؤود ره دَره. ۳۴ اوخته یوناتان غدر دَ سرِ قار از سرِ دسترخو باله شُد و دَ روزِ دوّم ماه نان نَخورد، چراکه اُو ام بخاطرِ داؤود غمگی بُود و ام بخاطری که آته شی اُو ره شرمینده کُدد.

۳۵ صَبای روزِ دیگه شی یوناتان دَ امزُو وخت که قد داؤود تعیین کُدد دَ صحرا رفت و یگ باچه ریزه قد شی قتی بُود. ۳۶ اُو دَ امزُو باچه گُفت: ”بدو و تیرای ره که میزُنم پیدا کُو.“ دَ حالیکه اُمُو باچه میدوید، اُو تیر ره رقمی ایله کد که ازُو تیر شنه. ۳۷ وختی اُمُو باچه دَ جایی که یوناتان تیر ره ایله کُدد رسید، یوناتان از پُشت شی کُوی کده گُفت: ”آیا تیر دَ پیشِ رُوی تُو نییه؟“ ۳۸ امچنان یوناتان از پُشت امزُو باچه کُوی کده گُفت: ”عَجَله کُو، زود بورُو و طال ندی!“ پس باچه که قد یوناتان بُود تیرا ره باله کد و دَ پیشِ بادار خُو اَمَد. ۳۹ لیکن اُمُو باچه هیچ چیز ره نَفامید؛ فقط یوناتان و داؤود مقصدِ توره ره فامید. ۴۰ اوخته یوناتان سَلاحِ خُو ره دَ امزُو باچه دده گُفت: ”بورُو و اونا ره دَ شار بُبر.“

۴۱ بعد از رفتونِ امزو باچه، داؤود از پُشتِ سنگِ قلچِه باله شد و خود ره قد رُوی خو دَ زمی اندخته سه دَفعه سَجده کد و بعد ازو اونا یگدیگِه خو ره ماخ کده هر دُوی شی چخرا کد، ولے داؤود کلوتر چخرا کد. ۴۲ اوخته یوناتان دَ داؤود گُفت: ”بخیر-و-سلامت بورو، چراکه هر دُوی مو دَ خُداوند قَسَم خورده گُفتے، ’خُداوند دَ مینکلِ ازمه و ازتو و دَ مینکلِ اولاده ازمه و اولاده ازتو تا اَبَد بَشه.“ بعد ازو داؤود باله شده رفت و یوناتان پس دَ شار آمد.

داؤود دَ نوبِ مورِه

۲۱ داؤود دَ نوبِ دَ پیشِ اَخیملک پیشوا رفت. اَخیملک لرزیده دَ دمِ راهِ داؤود آمد و گُفت: ”چرا تنها آمدی و کس قد تو نییه؟“ ۲ داؤود دَ اَخیملک پیشوا گُفت: ”پادشاه مره بلده انجامِ دَدونِ یگِ کار و وظیفه دده و دز مه امر کده که، ’هیچ کس باید دَ باره کاری که تو ره ریِ مُونم و دَ باره چیزی که دز تو وظیفه میدیم نَفامه؛ ما نفرا ره دَ فلان و فلان جای تعیین کردیم. ۳ آلی خوردنی چیزخیل سرِ دستِ درِی؛ بلده مه پنج دانه نان یا هر چیزی که تیار آسته بدی.“

۴ پیشوا دَ جوابِ داؤود گُفت: ”ما هیچ نانِ معمولی سرِ دستِ ندرم؛ فقط نانِ مُقدَّس آسته؛ اگه مردای جوان خود ره از خاتونو دُور نگاه کده بَشه میتنه بخوره.“ ۵ داؤود دَ جوابِ پیشوا گُفت: ”یقیناً خاتونو مثلِ همیشه از مو دُور نگاه شده؛ وختیکه ما دَ یگِ وظیفه مورم جسمِ های مردای جوان مُقدَّس آسته، حتی اگه یگِ وظیفه عادی ام بَشه. پس امروز چیقس کلوتر جسمِ های ازوا مُقدَّس بَشه؟“ ۶ اوخته پیشوا نانِ مُقدَّس ره دَزو دد، چراکه دَ اونجی دیگه نان نبود بغیر از نانِ حُضورِ خُداوند که از حُضورِ خُداوند باله شد و دَ روزِ باله کدون شی نانِ گرم دَ جای شی ایشته شد.

۷ دَ امزو روز یکی از خدمتگرای شائلول دَ اونجی دَ حُضورِ خُداوند مصروفِ عبادت بود؛

أُو دواغِ اِدومی نام دَشت و کِټه چوپونای شائول بُود.

^۸ داؤود دَ اَخِیْمَلِکِ کُفَت: ”آیا دَ اِیْنجی دَ پِیش تُو نِیزه یا شمشیر اَسْتَه؟ ما شمشیر و سلاح های دِیْگِه خُو ره قد خُو نُورْدیم، چراکه کارِ پادشاه عاجلِ بُود.“ ^۹ پِیشوا کُفَت: ”اونه، شمشیرِ جُلِیاتِ فَلَسطِینی که تُو او ره دَ دَرِه ایلاره کُشتی، دَ پُشتِ اِیفود دَ یِگ لائِه پِیچنده اَسْتَه. اگه میخاهی که او ره بَگِیری، مِیْتنی بَگِیری، چُون بَغیر ازو دِیْگِه سلاح دَ اِیْنجی نِییه.“ داؤود کُفَت: ”او بے جوره اَسْتَه؛ امو ره دَز مه بدی.“

داؤود دَ جَت موره

^{۱۰} پس داؤود امو روز از پِیشِ شائول دوتا کد و دَ پِیشِ اَخِیشِ پادشاهِ جَت رفت.

^{۱۱} اوخته خِدْمَتگاراى اَخِیشِ دَزو کُفَت: ”آیا امی داؤود، پادشاهِ سرزمینِ خُو نِییه؟ آیا اونا رَقص-و-بازی کده و بَیتِ خانه دَ باره شی دَ یِگدِیْگِه خُو نَمو کُفَت که،

’شائول هزاران دُشْمونِ خُو ره کُشت

و داؤود دهها هزار دُشْمونِ خُو ره؟“

^{۱۲} داؤود امی توره ها ره دَ دِلِ خُو گِرِفَت و از اَخِیشِ پادشاهِ جَت غَدْر ترس خورد. ^{۱۳} پس او رفتارِ خُو ره دَ پِیشِ ازوا تَغییرِ دَد و دَ حَالِیکِه دَ دِستِ ازوا بُود خود ره دیونه اَندخت. او دَ رُویِ پَلّه های درگه خطِ مِیکشید و او دانِ خُو ره دَ بِلِه رِیشِ خُو بُر مَوکد.

^{۱۴} اوخته اَخِیشِ دَ خِدْمَتگاراى خُو کُفَت: ”اینه، شُمو مِیْنگرید که ای آدم دیونه اَسْتَه! چرا

ای ره دَ پِیشِ ازمه اُورْدید؟ ^{۱۵} آیا ما کم دیونه دَرُم که ای نفر ره ام اُورْدید تا دَ پِیشِ مه

دیونگی کنه؟ و آیا ضرور اَسْتَه که ای نفر دَ خانه مه داخلِ شَنه؟“

۲۲ پس داؤود اُونجی ره ایله کده دَ غارِ عدْلَام دُوتا کد. وختی برارو و پگِ خانوارِ آته شی خبر شد، اونا ام دَ اُونجی دَ پیشِ ازو آمد. ^۲ اوخته هر کسی که دست-تنگ بود، هر کسی که قرضدار بود و هر کسی که دَ تنگ آمد دَ دورِ ازو جم شد و او قومندان ازوا شد. تعدادِ کسای که قد ازو یگجای شد تقریباً چار صد نفر بود.

۳ داؤود ازونجی دَ مصفہ موآب رفت و دَ پادشاهِ موآب گفت: ”لطفاً دَ آته و آبه مه اجازه بدی که دَ پیشِ ازتو بییه، تا غیتیکه ما بدئم خدا بلده مه چیز کار مونه.“ ^۴ پس اونا ره دَ پیشِ پادشاهِ موآب ایشت و اونا دَ تمامِ مدتی که داؤود دَ پناهگاه بود قد پادشاهِ موآب مند. ^۵ اوخته جادِ نبی دَ داؤود گفت: ”دَ امزی پناهگاه نشی، بلکه ریی شده دَ سرزمینِ یهودا بورو.“ پس داؤود ریی شد و دَ جنگلِ حارث رفت.

شائول پیشوایونِ منطقه نوب ره موکشه

۶ شائول شنید که جای داؤود و نفرای که قد شی آسته پیدا شده. دمزو غیت شائول دَ جیعه دَ یگ بلندی دَ تی برختِ گز ششتد و نیزه شی دَ دست شی بود و پگِ خدمتگرای شی دَ دور شی ایسته بود. ^۷ اوخته شائول دَ خدمتگرای خو که دَ دور شی ایسته بود، گفت: ”آی بنیامینیا، بشنوید! آیا باچه یسی دَ پگِ شمو زمی و باغ های انگور میدیه؟ آیا او تمام شمو ره قومندانای هزار نفری و قومندانای صد نفری تعیین مونه، یا ما؟ ^۸ پس چرا پگِ شمو دَ خلاف مه نقشه کشیدید و هیچ کدم شمو دز مه خبر ندید و ختیکه باچه مه قد باچه یسی عهد بسته کد؟ آری، هیچ کدم شمو دَ غم مه نشدید و دز مه خبر ندید که باچه مه خدمتگار مره دَ خلاف مه باله کده تا دَ کمین مه بشینه، رقمی که امروز ششته.“

^۹ اوخته دواغ ادومی که قد خدمتگاری شائول ایسته بُود دَ جواب شی گُفت: ”ما باچه یسی ره دیدم که دَ نوب دَ پیشِ اخیملک باچه اخیطوب آمد. ^{۱۰} اخیملک دَ باره ازو از خداوند هدایت طلب کد و بلده ازو خوراک دد و شمشیرِ جلیاتِ فلسطینی ره ام دزو تسلیم کد.“

^{۱۱} پادشاه نفر ری کده اخیملک پیشوا باچه اخیطوب ره قد تمام خانوارِ آته شی، یعنی قد پیشوایونی که دَ نوب بُود کوی کد و اونا پگ شی دَ پیشِ پادشاه آمد. ^{۱۲} شائول گُفت: ”آی باچه اخیطوب بشنو.“ او گُفت: ”امر کو صاحب.“ ^{۱۳} شائول دزو گُفت: ”چرا شمو دَ خلاف مه نقشه کشیدید، تو و باچه یسی؟ تو دزو نان و شمشیر ددی و دَ باره ازو از خدا هدایت طلب کدی تا دَ خلاف مه باله شده دَ کمین مه بشینه، رقمی که امروز شسته.“

^{۱۴} اخیملک دَ جوابِ پادشاه گُفت: ”دَ مینکل پگِ خدمتگاری تو کی آسته که مثل داوود صادق-و-وفادار بشه؟ او دامادِ پادشاه آسته، او قومندانِ محافظین تو یه و او دَ خانه تو مُحترم آسته. ^{۱۵} آیا امو روز دفعه اول بُود که ما دَ باره ازو از خدا هدایت طلب کدم؟ هرگز نه! اُمید که پادشاه امی چیزا ره دَ گردونِ خدمتگار خو و دَ گردونِ خانوارِ آته مه نندزه، چون خدمتگار تو دَ باره امزی موضوع کاملاً بے خبر آسته.“ ^{۱۶} پادشاه گُفت: ”آی اخیملک، تو و پگِ خانوارِ آته تو حتماً باید کشته شنید.“ ^{۱۷} اوخته پادشاه دَ محافظین خو که دَ دور شی ایسته بُود، گُفت: ”باله شنید و پیشوایونِ خداوند ره بکشید، چراکه دستِ ازیا قد داوود یگ آسته؛ امیا میدنست که داوود دوتا مونه، ولی دز مه خبر ندد.“ لیکن خدمتگاری پادشاه نخاست که دَ بله پیشوایونِ خداوند دستِ باله کده حمله کنه. ^{۱۸} اوخته پادشاه دَ دواغ گُفت: ”تو بورو و دَ بله پیشوایو حمله کو.“ و دواغ ادومی باله شده دَ بله پیشوایو حمله کد و هشتاد و پنج نفر ره که ایفود کتانی مپوشید دَ امزو روز کُشت. ^{۱۹} نوب ره که شارِ پیشوایو بُود ام قد دمِ شمشیر زد؛ ارے، مردا، خاتونو، بچکیجا و نلغهگون شیرخور ره قد گاوو، الاغا و گوسپندو از دمِ شمشیر تیر کد.

^{۲۰} لیکن یکی از باچه های اخیملک باچه اخیطوب که ابیاتار نام دشت خود ره خطا دده د پیش داوود دوتا کد؛ ^{۲۱} و ابیاتار د داوود خبر اُورده گُفت که شائول پیشوایون خُداوند ره د قتل رَسند. ^{۲۲} داوود د ابیاتار گُفت: ”د امزو روز وختیکه دواغ ادومی ره د اونجی دیدم، ما فامیدم که او شائول ره حتماً خبر مونه. پس ما باعث شدُم که تمام نفرای خانوار آته تو کُشته شنه. ^{۲۳} قد ازمه بُمَن و ترس نَخور؛ چون امو کس که قصدِ گِرفتونِ جانِ ازمه ره دَره، قصدِ گِرفتونِ جانِ ازتو ره ام دَره. اَرے، قد ازمه د اَمْنِیت اَسْتی.“

داوود باشنده های قعیله ره نجات میدیه

^{۲۴} د امزو غیت مُخبراً د داوود گُفت: ”اونه، فَلَسطینیا قد قعیله جنگ مونه و خرمونا ره غارت موكنه.“ ^۲ اوخته داوود از خُداوند هدایت طلب کده گُفت: ”آیا بورم و امو فَلَسطینیا ره بزئم؟“ خُداوند د داوود گُفت: ”بورو، فَلَسطینیا ره بزَن و قعیله ره نجات بدی.“ ^۳ لیکن نفرای داوود دزو گُفت: ”توخ کو، د اینجی د یهودا مو قد ترس زندگی مونی، پس اگه د جنگ لشکرهاي فَلَسطینیا د قعیله بوری، ترس مو چیقس کلوتر موشه؟“

^۴ اوخته داوود بسم از خُداوند هدایت طلب کد و خُداوند د جواب شی گُفت: ”باله شو و د قعیله بورو، چراکه ما فَلَسطینیا ره د دستِ ازتو تسلیم موم.“ ^۵ پس داوود و نفرای شی د قعیله رفت و قد فَلَسطینیا جنگ کده چارپایای ازوا ره گِرفته بُرد؛ اونا فَلَسطینیا ره زده سخت شکست دد. د امزی رقم داوود باشنده های قعیله ره نجات دد.

^۶ وختیکه ابیاتار باچه اخیملک د پیش داوود د قعیله دوتا کد، او یگ ایفود ره ام د دست خو گِرفته اُورد.

^۷ دَمزو غیت د شائول خبر دده شد که داوود د قعیله اَمده و شائول گُفت: ”خدا او ره د دستِ ازمه تسلیم کده، چون او د شاری که درگه ها و پُشتبند ها دَره داخل شده و

خود ره بندی كده.“^۸ پس شائول تمام لشكر ره بلده جنگ جم كد تا د قعيله تاه شنه و داوود و نفرای شی ره محاصره كنه.^۹ وختی داوود فامید كه شائول د خلاف ازو نقشه بد كشيده، او د آبیاتار پیشوا گُفت: ”ایفود ره پیش بیر.“^{۱۰} و داوود گُفت: ”آی خداوند، خدای اسرائیل، خدمتگار تو سقه خبر دره كه شائول قصد دره د قعيله بیه و بخاطر ازمه شار ره خراب كنه.“^{۱۱} آیا مردم قعيله مره د دست ازو تسلیم مونه؟ آیا امو رقم كه خدمتگار تو شنیده، شائول مییه؟ آی خداوند، خدای اسرائیل، خواهش مونم كه خدمتگار خو ره خبر بدی.“ خداوند گُفت: ”او مییه.“^{۱۲} اوخته داوود گُفت: ”آیا مردم قعيله مره و نفرای مره د دست شائول تسلیم مونه؟“ خداوند گُفت: ”تسلیم مونه.“

^{۱۳} پس داوود و نفرای شی كه تقریباً شش صد نفر بود، باله شده از قعيله ری شد و د هر جای كه تنست رفت. وختی د شائول خبر دده شد كه داوود از قعيله دوتا كده، او از رفتو دست كشید.^{۱۴} داوود د پناهگاه های بیابو د کوهستون بیابون زیف جای-د-جای شد. شائول بلده روزای کلو او ره موبالید، لیکن خدا او ره د دست شی تسلیم نموكد.

^{۱۵} داوود پی برد كه شائول د قصد گرفتون جان ازو آمده، د امزو غیت او د بیابون زیف د حورش بود.^{۱۶} و یوناتان باچه شائول باله شده د حورش د دیر داوود آمد و او ره تشویق كد كه د خدا اطمینان داشته بشه^{۱۷} و دزو گُفت: ”نترس؛ چون دست آته مه شائول دز تو نمیرسه؛ تو پادشاه اسرائیل موشی و ما د پالوی تو نفر دوّم موشم و آته مه شائول ام ای ره میدنه.“^{۱۸} اوخته هر دوی ازوا د حضور خداوند عهد بسته كد؛ بعد از عهد بسته كدو داوود د حورش مند و یوناتان د خانه خو رفت.

^{۱۹} د امزو غیت مردم زیف د پیش شائول د جبعه آمد و گُفت: ”داوود د مینکل ازمو د پناهگاه های حارث د کوهستون حخيله كه طرف جنوب بیابو آسته، تاشه شده.“^{۲۰} پس آی پادشاه، هر وختیكه دل تو موشه بیه و مو وظیفه دری كه او ره د دست پادشاه تسلیم كنی.“^{۲۱} شائول گُفت: ”خداوند شمو ره برکت بدیه كه امی رقم بلده مه دلسوزی كدید.

۲۲ بورید و کلوتر تحقیق کنید. بنگرید که او دقیق د کجا آسته و کی او ره د اونجی دیده؛ چون بلده مه گفته شده که او غدر د حيله-و-مکر رفتار مونه. ۲۳ چارطرف ره توخ کنید و تمام جای های تاشه شدو ره که او خود ره دزوا تاشه مونه پیدا کنید و قد معلومات دقیق دوباره د پیش ازمه بیید. اوخته ما قد شمو مورم؛ اگه او د امزو منطقه بشه، ما تمام آغیلای یهودا ره گشته او ره پیدا مونم. ۲۴ پس اونا باله شده پیشلون سائلو د زیف رفت.

د امزو غیت داوود و نفرای شی د صحرای معون، د عریه د جنوب بیابو بود. ۲۵ اوخته سائلو و نفرای شی بلده پالیدون ازو رفت. وختی د داوود خبر رسید، او د بین قاده ها تاه شده د بیابون معون جای-د-جای شد. امی که سائلو ای ره شنید، او داوود ره د بیابون معون دُمال کد. ۲۶ سائلو د یگ طرف کوه مورفت و داوود و نفرای شی د دیگه طرف کوه؛ داوود عجله موکد که از پیش سائلو دوتا کنه، ولی سائلو و نفرای شی د بله داوود و نفرای شی حلقه محاصره ره تنگتر موکد تا اونا ره دستگیر کنه. ۲۷ د امزو غیت یگ قاصد د پیش سائلو آمده گفت: ”عجله کو و بیه، چراکه فلسطینیا د بله سرزمین مو حمله کده.“ ۲۸ پس سائلو از دُمال کدون داوود دست کشید و د جنگ فلسطینیا رفت. امزی خاطر امو جای ره «قاده محلقت» نام کد. ۲۹ و داوود ازونجی رفته د پناهگاه های عین-گدی جای-د-جای شد.

داوود از گشتون سائلو تیر موشه

۲۴^۱ وختیکه سائلو از دُمال کدون فلسطینیا پس آمد، دزو گفته شد که: ”اونه، داوود د بیابون عین-گدی آسته.“ ۲ اوخته سائلو سه هزار نفر انتخاب شده ره از تمام اسرائیل گرفت و بلده پالیدون داوود و نفرای شی سون قاده های بزون کوهی رفت. ۳ او د قوتونای گوسپندو که د بغل راه بود رسید؛ د اونجی یگ غار بود و سائلو دزو داخل شد

که رفع حاجت کنه. داوود و نفرای شی د آخرای غار شستند.^۴ نفرای داوود دزو گفت: ”ای روزی آسته که خداوند د باره شی دز تو گفت: ’ما دشمنون تو ره د دست تو تسلیم مونم تا هر رقم که د نظر تو خوب معلوم موشه قد شی رفتار کنی.“ اوخته داوود باله شده آهسته گوشه چپن شائل ره برید.^۵ مگم پسانتر وجدان داوود او ره ملامت کد، چراکه او گوشه چپن شائل ره برید.^۶ او د نفرای خو گفت: ”خداوند از مه دور دشته بشه که ای کار ره د حق بدار خو مسح شده خداوند کنم و دست خو ره د خلاف ازو باله کنم، چون او مسح شده خداوند آسته.“^۷ پس داوود قد امزی تورا نفرای خو ره سرزنش کد و اونا ره نه ایشست که د بله شائل حمله کنه. اوخته شائل باله شده از غار بر شد و د راه خو رفت.

^۸ بعد ازو داوود باله شده از غار برو رفت و از پشت شائل کوی کده گفت: ”او بدار مه، پادشاه!“ وختیکه شائل پشت خو ره توخ کد داوود قد روی خو د زمی خم شد و احترام کد. ^۹ و داوود د شائل گفت: ”چرا د توره کسای گوش میدی که موهیه، داوود قصد دزه دز تو ضرر برسنه؟“^{۱۰} اینه، امروز قد چیمای خو دیدی که چطور خداوند تو ره د غار د دست مه تسلیم کد؛ و بعضی نفر مره شله شد که تو ره بکشتم، لیکن دل مه دز تو سوخت و ما گفتم، ’ما دست خو ره د بله بدار خو باله نمونم، چراکه او مسح شده خداوند آسته؛‘^{۱۱} ای آته مه، توخ کو و بنگر که گوشه چپن تو د دست ازمه یه؛ ازی که ما گوشه چپن تو ره بریدم و تو ره نکشتم، بدن و یقین کو که از دست مه بدی و خیانت نمیه. ما دز تو هیچ گناه نکدیم، لیکن تو د شکار ازمه بر شدی که جان مره بگیری.^{۱۲} خداوند د بین ازمه و از تو قضاوت کنه و خداوند انتقام مره از تو بگیره، لیکن دست ازمه د خلاف از تو باله نموشه.^{۱۳} رقمی که مثل پیشنه گو موهیه: ’کار بد از بدکارا سر میزنه؛ لیکن دست ازمه د خلاف از تو باله نموشه.^{۱۴} پادشاه اسرائیل از دُمبال کی آمده؛ کی ره دُمبال مونی؟ یگ سگ مُرده ره؟ یگ کیک ره؟^{۱۵} پس بیل که خداوند قاضی بشه و د بین ازمه و از تو قضاوت کنه. بیل که او بنگره و دعوی مره قد از تو

فَيْصَلَهُ كَنَهَ وَ مَرَهُ مِنْ دَسْتِ تُو خَلَاصَ كَنَهَ.

۱۶ وختی داؤود از گفتونِ امزی تورا د شائول خلاص شد، شائول گفت: ”داؤود باچه مه، ای آواز از تو یه؟“ و شائول آواز خو ره بلند کده چخرا کد ۱۷ و د داؤود گفت: ”تو ازمه کده نیک آستی، چراکه تُو د حقِ ازمه خوبی کدی، ولی ما د حقِ ازتو بدی کدیم. ۱۸ امروز تُو دز مه ثابت کدی که تُو چطور د حقِ ازمه خوبی کدی، چون وختیکه خداوند مَره د دست تُو تسلیم کد، تُو مَره نکشتی. ۱۹ آرے، کی آسته که دشمنون خو ره گیر کنه و او ره بیله که صحیح-و-سلامت بوره؟ پس خداوند اجر تُو ره قد خوبی بدیه بخاطر چیزی که امروز د حقِ ازمه کدی. ۲۰ آلی ما میدنم که تُو حتماً پادشاه موشی و پادشاهی اسرائیل د دستِ ازتو برقرار موشه. ۲۱ پس بلده مه د خداوند قسم بخور که بعد ازمه اولاده مَره از بین نمویری و نام مَره از خانوارِ آته مه گل نمونی.“ ۲۲ داؤود بلده شائول قسم خورد. اوخته شائول د خانه خو رفت و داؤود و نفرای شی د پناهگاه رفت.

فَوْتِ سَمُوئِيلِ

۲۵ ۱ د امزو غیت سموئیل فوت کد و تمام اسرائیل جم شده بلده ازو ماتم گرفت. اونا او ره د خانه شی د رامه دفن کد. بعد ازو داؤود باله شده تیلو د بیابون پاران رفت.

دَاوُدُ وَ اَبِيْجَايِلِ

۲ د معون یگ نفر زندگی موکد که جایداد شی د کرمل بود. امو آدم غدر ثروتمند بود؛ او سه هزار گوسپو و یگ هزار بز دشت و دمزو روزا د کرمل مال کلی دشت. ۳ نام امزو نفر نابال بود و خاتون شی ابیجایل نام دشت. او یگ خاتون هوشیار و نوربند بود، لیکن شوی شی یگ آدم سنگدل و بد معامله بود. نابال از خانوارِ کالیب بود. ۴ داؤود د بیابو شنید که نابال مال کلی دره. ۵ پس داؤود ده مرد جوان ره ری کد و دزوا گفت: ”د کرمل

رفته دَ پيشِ نابال بوريد و از طرفِ ازمه او ره سلام بگيد. ^۶ دَز شى اينى رقم بگيد: 'زنده-
 و- سلامت بشى. خانوار تو سلامت بشه و پگ چيزاي كه درى سلامت بشه. ^۷ ما شنيديم
 كه مال كلّى درى. دَ دورونى كه چوپوناي تو قد ازمو بود، مو اونا ره آزار- و- اذيت
 نكدى و دَ تمام روزاي كه اونا دَ كرمَل بود هيچ چيز ازوا كم نشد. ^۸ از خدمتگراي خو
 پُرسان كو و اونا دَز تو موگيه. امزى خاطر بيل كه نظر لطف تو دَ بله نفرای مه قرار
 بگيره، چون مو دَ روز خوشحالي آمدے. لطفاً هر چيزى كه سر دست درى دَ
 خدمتگراي خو و دَ داوود باچه خو بدى.“

^۹ وختيکه نفرای داوود دَ اونجى رسيد، اونا پگ امزى تورا ره دَ نام داوود دَ نابال گُفت و
 مُنتظر شِشت. ^{۱۰} ليکن نابال دَ جوابِ خدمتگراي داوود گُفت: ”داوود كي آسته؟ اى
 باچه يسى چى كاره آسته؟ دَ زى روزا كلو خدمتگارا از پيشِ بادار خو دوتا مونه. ^{۱۱} آيا
 نان و آو خو ره قد گوشتى كه بلده مال كلگرا خو قصابى كديم، گرفته دَ كساي بديم كه
 هيچ نموفامم از كجا آسته؟“ ^{۱۲} اوخته نفرای داوود تاو خورده پس آمد و پگ امزى تورا
 ره دَ داوود نقل كد. ^{۱۳} داوود دَ نفرای خو گُفت: ”هر كدم شمو شمشير خو ره دَ كمر خو
 بسته كنيد.“ پس اونا هر كدم شى شمشير خو ره دَ كمر خو بسته كد و داوود ام شمشير
 خو ره دَ كمر خو بسته كد؛ و تقريباً چار صد نفر از پشتِ داوود رى شد، و لے دُوصد
 نفر دَ پيشِ اسباب ها شِشت.

^{۱۴} مگم يكي از خدمتگراي نابال دَ ابجاييل خاتون شى خبر دده گُفت: ”اونه، داوود
 قاصدا ره از بيابو رى كد تا دَ بادار مو سلام بگيه، ليکن او اونا ره سخت- و- ناسزا
 گُفت، ^{۱۵} دَ حالیکه رفتارِ امزو مردا قد ازمو غدر خوب بود و مو از دستِ ازوا آزار- و-
 اذيت نشدى و دَ تمام روزاي كه مو دَ بيابو بودى و دَ ساحه ازوا گشت- و- گذار موكدى
 هيچ چيز مو كم نشد. ^{۱۶} دَ تمام روزاي كه مو قد ازوا بودى و گوسپندو ره ميچرندي، اونا
 ام دَ وختِ شاو و ام دَ وختِ روز بلده مو رقم ديوال بود. ^{۱۷} پس آلى فكر كو و بنگر كه
 چى بايد بكنى، چراكه بلا- و- مصيبت دَ سرِ بادار مو و پگ خانوار شى آمدنى آسته؛ او

د اندازه بد اخلاق آسته که هیچ کس نمیتنه قد ازو توره بگيه.

^{۱۸} اوخته ابيجايل دستي دوصد دانه نان، دو مشک شراب انگور، پنج گوسپون تيار شده، پنج منک غله بریو شده، صد دانه کیک کشمشی و دوصد دانه کیک انجیری ره گرفته د بله الاغا بار کد ^{۱۹} و د خدمتگرای خو گفت: "پیشلون مه بورید؛ اینه، ما از پشت شمو مییم." لیکن د شوی خو نابال هیچ چیز نگفت. ^{۲۰} د حالیکه ابيجايل د بله خر خو سوار بود و از بغل کوه تاه میمد، داوود و نفرای شی از دم روی ازو رسید و او قد ازوا روی د روی شد. ^{۲۱} داوود قد خود خو گفتد: "واقعاً ما بے فایده مال-و-دارایی امزی آدم ره د بیابو نگاه کدم، د اندازه که از تمام مال های شی هیچ چیز کم نشد، چون ای د عوض نیکی مه دز مه بدی کد. ^{۲۲} خدا مره ازی کده ام کلوتر ذلیل کنه، اگه ما از تمام کسای که دزو تعلق دره یگ مرد-و-باچه شی ره ام تا روشنی صبح زنده بیلم."

^{۲۳} وختی ابيجايل داوود ره دید، دستي از الاغ خو تاه شد و د پیش داوود روی د خاک افته احترام کد. ^{۲۴} و د پایای شی افته گفت: "ای بادار مه، تمام امزی گناه ره د بله ازمه بندز؛ لطفاً بیل که کنیز تو توره خو ره د گوش تو برسنه و توره های کنیز خو ره گوش بگیر. ^{۲۵} بادار مه، تورای امزی مرد بد اخلاق یعنی نابال ره د دل خو نگیره، چراکه او رقم نام خو آسته؛ نام ازو نابال آسته و لوډگی دزو وجود دره. بادار مه، ما کنیز تو مردای جوان ره که ری کدی، ندیدم."

^{۲۶} پس آلی ای بادار مه، قسم د زندگی خداوند و د زندگی از تو، مینگرم که خداوند تو ره از ریختن خون و از انتقام گرفتو قد دست خود تو منع کده. آلی دعا مؤنم که دشمنای تو و تمام کسای که میخایه د بادار مه ضرر برسنه رقم نابال شنه. ^{۲۷} و آلی امی تحفه ره که کنیز تو بلده بادار خو آورده، بیل که د امزی مردای جوان که قد بادار مه آمده دده شنه. ^{۲۸} لطفاً خطای کنیز خو ره ببخش، چون خداوند واقعاً خانه بادار مره مستحکم آباد مونه، چراکه بادار مه د جنگای خداوند جنگ مونه؛ و د تمام روزای

زندگی تُو دَز تُو بَدی نَمیرسه. ^{۲۹} اگه یگو کس باله شنه که تُو ره دُمبال کده جان تُو ره بگیری، جان بادار مه دَ جِم زندهها دَ پیش خُداوند، خُدای تُو نگاه موشه؛ لیکن خُداوند جان دُشمنای تُو ره دُور پورته مونه رقمی که سنگ ره از کاسه پَلخمو دُور پورته کنی. ^{۳۰} وختی خُداوند بَلده بادار مه تمام چیزای خُوب ره که دَ زشی وعده کده دَ جای بیره و تُو ره رهبرِ اسرائیل مُقرر کنه، ^{۳۱} اوخته ای بَلده بادار مه سنگ لَخشندک و عذاب وِجدان جور نَموشه که خُون ناحق ریختنده و بادار مه خود شی اِنْتِقام خُو ره گِرِفْتِه. بادار مه، غِیتیکه خُداوند دَ حق تُو خُوبی کد، اوخته کنیز خُو ره دَ یاد بیر.

^{۳۲} داوود دَ اَبِجایل گُفت: ”خُداوند، خُدای اسرائیل ره حمد-و-سپاس که تُو ره اِمروز دَ دَم رُوی مه ری کد. ^{۳۳} بَرکت دَ دانایی تُو؛ خیر-و-بَرکت بِنگری که اِمروز مَره از ریختندونِ خُون و از گِرِفْتونِ اِنْتِقام مه قد دِستِ خود مه مَنع کدی. ^{۳۴} چُون دَ زندگی خُداوند، خُدای اسرائیل که مَره از ضرر رَسندو دَز تُو مَنع کد قَسَم، اگه عَجَله کده دَ دَم رُوی مه نَمیمدی، یقیناً یگ مَرِد-و-باچه از نابال تا روشنی صُبْح باقی نَمومند.“ ^{۳۵} اوخته داوود چیزای ره که اَبِجایل اُورده بُود، از دِست شی گِرِفْت و دَزو گُفت: ”بَخیر-و-سَلامت دَ خانه خُو بورو. اینه، توره تُو ره گوش گِرِفْتَم و رُوی تُو ره دَ زمی نَه اندخْتَم.“

^{۳۶} وختی اَبِجایل دَ پیش نابال پس اَمَد، دید که اُو یگ مِهمانی رقمِ مِهمانی شاهانه دَ خانه خُو گِرِفْتِه؛ دِل نابال دَ وِجود شی غَدَر خوش بُود، چُون اُو غَدَر نشه شُدَد. پس اَبِجایل تا روشنی صُبْح دَزو هیچ چیز نَگُفت. ^{۳۷} صَباح گاه وختیکه نشه شراب از نابال رَفْتَد، خاتون شی اُمو چیزا ره که رُخ دَدَد دَز شی نَقْل کد و دِل اَزو دَ وِجود شی مُرد و اُو رقمِ سنگ اَلی جور شُد. ^{۳۸} تَقْرِیباً بعد از ده روز خُداوند نابال ره زَد و اُو مُرد.

^{۳۹} وختی داوود شنید که نابال مُرده، اُو گُفت: ”خُداوند ره حمد-و-سپاس که اِنْتِقام تحقیر-و-توهین مَره از نابال گِرِفْت و خِدْمتگار خُو ره از بَدی نگاه کد؛ چُون خُداوند

بَدی نابال ره دَ سِرِ خود شی اُورد. “ اوخته داؤود دَ اَبِجایل پِیغام رَی کد و ازو خاستگاری کد تا او ره خاتون خو کنه. ^{۴۰} پس خدمتگاری داؤود دَ کرمَل دَ پیشِ اَبِجایل آمد و دزو گُفت: “ داؤود مو ره دَ پیشِ از تو رَی کده تا تو ره دَ عنوانِ خاتون خو بگیریه. “ ^{۴۱} اَبِجایل باله شد و رُوی خو ره سون زمی کده خم شد و گُفت: “ اینه، کنیز شمو دَ خدمت آسته تا پایای خدمتگاری بادار خو ره بشویه. “ ^{۴۲} و اَبِجایل دَ عجله باله شده دَ سر یگ اُلاغ سوار شد و پنج کنیز شی ام قد شی قتی رَی شد. دَ امزی رقم او از پشتِ قاصدای داؤود رفت و خاتون ازو شد.

^{۴۳} داؤود قد اَخینوعَم یزرعیلی ام توی کد و هر دوی ازوا خاتون ازو شد. ^{۴۴} لیکن شائلو دُختر خو میخال ره که خاتون داؤود بود دَ فلتی باچه لایش که از جلیم بود، دد.

داؤود بسم از کُشتونِ شائلو تیر موشه

۲۶ ^۱ دَ امزو غیت مردم زیف دَ جبعه دَ پیشِ شائلو آمده گُفت: “ داؤود خود ره دَ تپه حخيله که رُوی دَ رُوی بیابو آسته تاشه کده. “ ^۲ اوخته شائلو باله شده قد سه هزار نفر از انتخاب شده های اسرائیل دَ بیابون زیف رفت تا داؤود ره دَ اُونجی بپاله. ^۳ شائلو دَ تپه حخيله که رُوی دَ رُوی بیابو آسته دَ بغلِ راه خیمه زد؛ لیکن داؤود دَ صحرا بود- و- باش دشت. وختی داؤود خبر شد که شائلو از پشت شی دَ بیابو آمده، ^۴ او جاسوسا ره رَی کد و پی بُرد که خبر واقعیّت دره و شائلو آمده. ^۵ اوخته داؤود باله شده دَ جایی آمد که شائلو دَ اُونجی استراحت کد؛ و داؤود جایی ره که شائلو و اَبنیر باچه نیر قومندان لشکر خاو کد از دور توخ کد. شائلو دَ مینکلِ استراحت گاه خاو کد و لشکر دَ چاردور شی خاو بود.

^۶ داؤود دَ اَخیمَلکِ حتی و اَبیشایِ برارِ یوآب باچه صرویه گُفت: “ کی قد ازمه دَ منه خیمه گاه دَ پیشِ شائلو موره؟ “ اَبیشایِ گُفت: “ ما قد تو مورم. “ ^۷ پس داؤود و اَبیشایِ دَ

غَيْتِ شَاوِ دَ مِينَكْلِ لَشَكْرِ شَائُولِ رَفْتِ وَ دِيدِ كِه شَائُولِ دَ مِينَكْلِ اِسْتِرَاحْتِگَاهِ دِرَازِ كَشِيدِه خَاوِ شُدِه وَ نَيْزِه شِي دَ نَزْدِيكِ سِرِ شِي دَ زَمِي گُورِ اَسْتِه وَ اَبْنِيرِ وَ عَسْكَرَا دَ گِرْدَاگِرْدِ شِي خَاوِ كَدِه. ^۸ اَبِيشَايِ دَ دَاوُودِ گُفْت: "اِمْرُوزِ خُدا دُشْمُونِ تُو رِه دَ دِسْتِ تُو تَسْلِيمِ كَدِه. پَسِ اَلِي اِجَازِه بَدِي كِه اُو رِه قَدِ يَگِ ضَرَبِه نَيْزِه دَ زَمِي مِيخِ كَنُم؛ مَا اُو رِه دَفَعِه دَوْمِ نَمِيزْنُم." ^۹ لِيكِنِ دَاوُودِ دَ اَبِيشَايِ گُفْت: "نَه، اُو رِه نَكُش، چُونِ كِي اَسْتِه كِه دِسْتِ خُو رِه دَ بِلِه مَسَحِ شُدِه خُداوندِ بَالِه كَنِه وَ بِيگُناهِ حِسَابِ شُنِه؟" ^{۱۰} دَاوُودِ اِدَامِه دَدِه گُفْت: "دَ زَنْدِگِي خُداوندِ قَسْمِ كِه يَا خُداوندِ اُو رِه مِيزَنِه يَا رُوزِ شِي پُورِه شُدِه مُومَرِه وَ يَا اَمِ دَ جَنْگِ رَفْتِه نَابُودِ مُوشِه. ^{۱۱} خُداوندِ اَزِ مِه دُورِ دَشْتِه بَشِه كِه دِسْتِ خُو رِه دَ بِلِه مَسَحِ شُدِه خُداوندِ بَالِه كَنُم. لِيكِنِ نَيْزِه رِه كِه دَ نَزْدِيكِ سِرِ شِي اَسْتِه وَ كُوزِه اُو رِه بِيگِيرِ كِه بُورِي." ^{۱۲} پَسِ دَاوُودِ نَيْزِه وَ كُوزِه اُو رِه اَزِ نَزْدِيكِ سِرِ شَائُولِ گِرْفْتِ وَ اُونَا رَفْت. هِيچِ كَسِ نَه دِيدِ، نَه خَبَرِ شُدِ وَ نَه بِيدارِ شُدِ، چُونِ پَگِ اَزِوا خَاوِ بُوْدِ، چِرَاكِه خَاوِ عَوُجِ اَزِ طَرَفِ خُداوندِ دَ بِلِه اَزِوا اَمُدُد.

^{۱۳} اُوخْتِه دَاوُودِ دَ دِيگِه طَرَفِ دَرِه رَفْتِه اَزِوا دُورِ دَ بِلِه تِپِه ايسْتِه شُدِ وَ دَ مِينَكْلِ اَزِوا غَدِرِ كَلُو فَاصِلِه بُوْد. ^{۱۴} وَ دَاوُودِ دَ بِلِه لَشَكْرِ وَ دَ بِلِه اَبْنِيرِ بَاچِه نِيرِ چِيغِ زَدِه گُفْت: "اِي اَبْنِيرِ جِوابِ نَمِيدِي؟" اَبْنِيرِ دَ جِوابِ شِي گُفْت: "تُو كِي اَسْتِي كِه بِلِه پادشاهِ چِيغِ مِيزَنِي؟" ^{۱۵} دَاوُودِ دَ اَبْنِيرِ گُفْت: "اِيَا تُو مَرْدِ نَيْسْتِي؟ دَ اِسْرَائِيلِ كِي اَسْتِه كِه مَقَامِ شِي رَقْمِ اَزْتُو بَشِه؟ پَسِ چِرَا اَزِ بَادارِ خُو پادشاهِ نِگَاهِوانِي نُمُونِي؟ چُونِ يَگُو كَسِ اَمُدُدِ كِه بَادارِ تُو پادشاهِ رِه نَابُودِ كَنِه. ^{۱۶} اَمِي كَارِ رِه كِه تُو كَدِي خُوبِ نِييِه. دَ زَنْدِگِي خُداوندِ قَسْمِ كِه شَمُو سَزَاوَارِ مَرگِ اَسْتِيدِ، چِرَاكِه اَزِ بَادارِ خُو مَسَحِ شُدِه خُداوندِ نِگَاهِوانِي نَكْدِيدِ. اَلِي تُوخِ كَنِيدِ، نَيْزِه پادشاهِ وَ كُوزِه اُو كِه دَ نَزْدِيكِ سِرِ شِي بُوْدِ كُجا اَسْتِه؟"

^{۱۷} شَائُولِ اَوَازِ دَاوُودِ رِه شَنْخْتِ وَ دَرُوزِ گُفْت: "دَاوُودِ بَاچِه مِه، اِي اَوَازِ اَزْتُو يَه؟" دَاوُودِ گُفْت: "اَرِي، اَوَازِ اَزْمِه يَه، بَادارِ مِه پادشاه." ^{۱۸} وَ اِدَامِه دَدِه گُفْت: "بَادارِ مِه اَزِ چِي خَاطِرِ خِدْمَتِگَارِ خُو رِه دُمبالِ مُونِه؟ مَا چِي كَدِيمِ وَ چِي گُناهِ اَزِ دِسْتِ مِه سِرِ زَدِه؟" ^{۱۹} پَسِ

آلی بیل که بادار مه پادشاه توره های خِدْمَتگار خُو ره بَشَنوَه: اگه خُداوند تُو ره دَ خِلاف مه باله کده، بیل که اُو یگ هدیه ره قَبُول کنه و از سر مه دِست باله کُنه؛ لیکِن اگه انسان ها ای کار ره کده، خُداوند اونا ره نالْت کنه، چُون رَقْمی که اِمروز مِینگری اونا مَره هَی کده و از میراثِ خُداوند بَی نَصیب کده و مُوگیه: 'بُورُو، خُدايُونِ بَیگَنه ره عِبادت کُو'.^{۲۰} پس آلی نیل که خُون مه دَ سرزَمینی ریختَنده شُنه که دُور از حُضُورِ خُداوند اَسْتَه؛ آیا لَازِم اَسْتَه که پادشاهِ اِسْرائیل اَمده یگ کَیک ره دُمال کنه، رَقْم کسی که کَوک ره دَ کوه ها شِکار مُونه؟“

^{۲۱} اوخته شائول گُفت: ”ما گُناه کدیم، اَی داوود باچِه مه. پس بیه و ما تُو ره دِیگه آزار- و- اَدَبِت نَمُونُم، چراکه اِمروز زندگی مه دَ نظر تُو با اَرزِش معلُوم شُد. واقعاً ما اَحْمقانه رفتار کدیم و مُرتکِب اِشْتِباهِ غَدْر کُتِه شُدیم.“^{۲۲} داوود دَ جواب شی گُفت: ”اینه، نَیزه پادشاه اِینجی اَسْتَه! یکی از مَرْدای جوان دَ اِینجی بیه و اِی ره بَگیره.^{۲۳} خُداوند هر کس ره دَ مُطابِقِ عِدالت و وفاداری شی اَجْر مِیدیه؛ چُون اِمروز خُداوند تُو ره دَ دِست اِز مه تسلیم کد، لیکِن ما دِستِ خُو ره دَ بَلِه مَسَح شُدِه خُداوند باله نَکدُم.^{۲۴} پس اَمُو رَقْم که اِمروز زندگی از تُو دَ نظر اِز مه با اَرزِش بُود، زندگی اِز مه ام دَ نظرِ خُداوند با اَرزِش بَشه و مَره از تمامِ مُشْکِلات- و- سَخْتی خِلاص کنه.“^{۲۵} شائول دَ داوود گُفت: ”خَیر- و- بَرکت بِنگری، اَی داوود باچِه مه. تُو کارای بُزُرگ مونی و حتماً کامیاب موشی.“ اوخته داوود دَ راهِ خُو رفت و شائول پس دَ جای خُو اَمَد.

داوود دَ مینکلِ فِلَسْطِینیا

^{۲۷} داوود دَ دِلِ خُو گُفت: ”یگ روز نه یگ روز از دِست شائول نابُود موشُم. پس امزی کده هیچ چیز بلده مه بهتر نیسته که دَ سرزَمینِ فِلَسْطِینیا دُوتا کُنُم؛ اوخته شائول از پالیدون مه دَ سرزَمینِ اِسْرائیل دِست مِیکشه و ما از دِستِ اِزُو خطا مُوخورُم.“^۲ پس

داؤود و شش صد نفری که قد شی قتی بُود، باله شُده دَ پیشِ اَخیسِ باچه معوک، پادشاهِ جَت رفت.^۳ داؤود و نفرای شی دَ پیشِ اَخیسِ دَ جَت جای-دَ جای شُد؛ هر مردِ قد خانوار خُو و داؤود قد هر دُو خاتون خُو اَخینوعَمِ یزرعیلی و اَبیجایلِ کرملی بیوه نابال.^۴ وختی دَ شائول گُفته شُد که داؤود دَ جَت دوتا کده، اُو دیگه دَ پالیدون شی بُر نَشُد.

^۵ یگ روز داؤود دَ اَخیسِ گُفت: ”اگه نظرِ لُطفِ تُو دَ بِلَه مه اَسته، بیل که یگ جای دَ یکی از شارای اطراف دَز مه دده شُنه تا دَ اُونجی جای-دَ جای شُنم؛ چُون لازمِ نیبه که خِدمتگار تُو دَ شارِ پایتخت قد تُو زندگی کنه.“^۶ پس اَخیسِ دَ امزُو روز صِقَلگ ره دَزُو دَد؛ امزی خاطر صِقَلگ تا امروز دَ پادشایونِ یهودا تعلقِ دَره.^۷ مدتی که داؤود دَ مُلکِ فَلَسطینیا زندگی کد، یگ سال و چار ماه بُود.

^۸ دَ امزُو غیت داؤود و نفرای شی باله رفته دَ بِلَه جِشوریا، جِرزیا و عمالیقیا حَمله کد؛ چُون امی طایفه ها از زمانِ قدیمِ دَ امزُو سرزومی از شُور تا سرزمینِ مصرِ زندگی مُوکد.^۹ وختی داؤود دَ یگ منطقه امزُو سرزومی حَمله مُوکد، اُو یگ مرد یا خاتو ره ام زنده نمی ایشت، لیکن گوسپندو، گاوو، اَلاغا، اُشُترا و کالاها ره میگرِفت و دَ پیشِ اَخیسِ پس میمد.^{۱۰} غیتیکه اَخیسِ پُرسان مُوکد: ”امروز دَ کُجا حَمله کدید؟“ داؤود مُوگُفت: ”دَ جَنُوبِ یهودا“ یا ”دَ جَنُوبِ پِرَحْمِئِلیا“ یا ”دَ جَنُوبِ قینی ها.“^{۱۱} داؤود یگ مرد یا خاتو ره ام زنده نمی ایشت که دَ جَت بیبه، چُون قد خود خُو مُوگُفت: ”دَ ای رقم اونا نَمیتنه دَ باره مو خبر بیره و بُگیه که، داؤود اینی کار ره کده یا اینی کار ره.“ دَ تمامِ روزای که داؤود دَ مُلکِ فَلَسطینیا زندگی مُوکد، امی کار شی بُود.^{۱۲} اَخیسِ دَ توره داؤود باورِ مُوکد و قد خود خُو مُوگُفت: ”اُو خود ره دَ مینکلِ قومِ خُو اسرائیل کاملاً مایه نَفَرَتِ جور کده؛ پس اُو بلده همیشه خِدمتگار مه باقی مومنه.“

شائول و خاتونی که حاضرَات مونه

۲۸ دَ امزُو زَمَانِ فَلَسطِینِیا لشکرای خُو ره بَلدِه جنگِ جَم کد تا قدِ اسرائیل جنگ کنه. اَخیش دَ داوود گُفت: ”باخبر بَش که تُو و نفرای تُو حتماً قد ازمه دَ لشکر مورید.“
۲ داوود دَ اَخیش گُفت: ”خوبه، اوخته تُو میدنی که خِدمتگار تُو چیز کار میتنه.“ و اَخیش دَ داوود گُفت: ”امزی خاطر تُو ره بَلدِه همیشه مُحافظِ خُو جور مُونم.“

۳ دَ امزُو زَمَانِ سموئیل فَوْت کدُ و تمامِ اسرائیل بَلدِه اَزو ماتمِ گِرِفته اُو ره دَ شار شی دَ رامه دَفن کدُ. و شائول تمامِ کسای ره که حاضرَات مُوکد و پالگرا ره از سرزمینِ اسرائیل بُر کدُ. ۴ پس فَلَسطِینِیا جَم شُدِه اَمَد و دَ شُونیم خیمه زد. دَ عینِ رقمِ شائول تمامِ اسرائیلیا ره جَم کد و اونا دَ جلبوع خیمه زد. ۵ وختی شائول لَشکرِ فَلَسطِینِیا ره دید، ترس خورد و دِل شی غدر لرزید. ۶ اوخته شائول از خُداوند هِدایت طلب کد، ولے خُداوند دَز شی جواب نَدَد؛ نه دَ خاو، نه دَ وسیله اُوریم و نه دَ وسیله انبیا. ۷ پس شائول دَ خِدمتگرای خُو گُفت: ”یگ خاتو ره که حاضرَات بتنه بَلدِه مه پيدا کنيد تا دَ پیشِ اَزو بورم و از شی هِدایت طلب کنم.“ خِدمتگرای شی دَزو گُفت: ”اونه، یگ خاتو که حاضرَات میتنه دَ عین-دور آسته.“

۸ اوخته شائول شکلِ خُو ره تغییر دده کالای دیگه پوشید و دُو نفر ره قد خُو گِرِفته دَ غیتِ شاو دَ پیشِ امزُو خاتو رفت و گُفت: ”از یگ روح بَلدِه مه مشوره بگیر و نامِ کسی ره که دَز تُو موگیم روحِ شی ره بَلدِه مه حاضرِ کو.“ ۹ امو خاتو دَز شی گُفت: ”یقیناً تُو میدنی که شائول چیز کار کده، یعنی اُو چطور کسای ره که حاضرَات مُوکد و پالگرا ره از سرزمینِ اسرائیل بُر کده. پس چرا بَلدِه جان مه دام میلی تا مره دَ قتل برسنی؟“
۱۰ شائول بَلدِه اَزو دَ خُداوند قَسَم خورده گُفت: ”دَ زندگی خُداوند قَسَم که بخاطرِ امزی کار دَز تُو هیچ ضررِ نمیرسه.“ ۱۱ اوخته امو خاتو گُفت: ”کی ره بَلدِه تُو حاضرِ کنم؟“ اُو گُفت: ”سموئیل ره بَلدِه مه حاضرِ کو.“ ۱۲ وختی امو خاتو سموئیل ره دید دَ آواز بلند

چيغ زِد و دَ شائول گُفت: ”چرا مَره بازي دَدي؟ تُو شائول اَسْتي!“^{۱۳} پادشاه دَزُو گُفت: ”ترس نَخور؛ چيز خيل ره مينگري؟“ اَمُو خاتُو دَ شائول گُفت: ”ما يگ روح ره مينگرم که از زمي بُرو ميبه.“^{۱۴} شائول دَزُو گُفت: ”شکل شي چي رقم اَسْته؟“ اُو گُفت: ”يگ مَرِد پير بُرو ميبه که چَپَن دَ جان شي اَسْته.“ اوخته شائول فاميد که سموئيل اَسْته و اُو قد رُوِي خُو دَ زمي خَم شُد و اِحترام کد.

^{۱۵} سموئيل دَ شائول گُفت: ”چرا مَره بُرو اُورده مُزاجِم مه شُدي؟“ شائول گُفت: ”ما غَدَر دَ يگ مُشکل کتِه گِرِفْتار اَسْتَم، چُون فَلَسطِينيا دَ جنگ مه اَمَدِه و خُدا از مه رُوِي گَشْتَنده و دَز مه جواب نَميديه، نَه دَ وسيله اَنبيا و نَه دَ وسيله خاوها. پس ما تُو ره کُوي کدُم تا دَز مه بُگي که چيز کار کُنم.“^{۱۶} سموئيل گُفت: ”پس چرا از مه سوال موني دَ حالیکه خُداوند از تُو رُوِي گَشْتَنده و دُشْمون تُو شُدِه؟“^{۱۷} خُداوند اَمُو چيز ره دَ حق تُو کده که از زبون ازمه گُفتُد؛ چُون خُداوند پادشاهي ره از دِست اَزتُو گِرِفْتِه و دَ همسايه تُو داوود دَدِه.^{۱۸} ازي که تُو از ايدِ خُداوند نَشُدي و شِدْتِ غَضَبِ اَزُو ره دَ خِلافِ عماليقيا دَ جاي نُوَردي، امزي خاطر خُداوند اِمروز اي کار دَ حق اَزتُو کده.^{۱۹} علاوه ازي خُداوند اِسراييل ره قد اَزتُو قَتِي دَ دِستِ فَلَسطِينيا مِيديه؛ تُو قد باچه هاي خُو صَباح دَ پيش ازمه ميبی و خُداوند لَشْکَرِ اِسراييل ره ام دَ دِستِ فَلَسطِينيا تَسْلِيم مُونِه.“

^{۲۰} شائول يگ دَم قد تمام جِسْمِ خُو دَ رُوِي زمي اُفْتَد، چُون از توراى سموئيل غَدَر ترس خوردُد؛ امچنان دَزُو هيچ قَوْتِ نَمَنَدُد، چُون اُو دَ تمام روز و تمام شاو نان نَخوردُد.^{۲۱} اَمُو خاتُو دَ شائول نَزديک شُد و ديد که اُو سَخْتِ وَحْشَتِ زَدِه شُدِه؛ اوخته دَز شي گُفت: ”اينه، کنيز تُو دَ توره تُو گوش دَد؛ ما خُون خُو ره دَ قَفِ اَلْغِه خُو گِرِفْتَم و چيزاي ره که دَز مه گُفتي اِطاعت کدُم.“^{۲۲} پس آلي، اُطفاً توره کنيز خُو ره بَشَنو و بيل که يگ لُغمه نان دَ پيش تُو بيلُم تا بْخوري و قَوْتِ پيدا کده دَ راهِ خُو بوري.“

^{۲۳} اُو اِنکار کده گُفت: ”ما نَمُوخورُم.“ مگم وختي خِدْمَتگاراى شي و اَمُو خاتُو قَتِي شُدِه

کلو شله شد، او د توره ازوا گوش دد و از زمی باله شده د بله یگ چارپایی شست.
 ۲۴ امو خاتو یگ گوسله چاغی د خانه دشت؛ او دستی امو گوسله ره کشت و یگ مقدار
 آرد ره خمیر کده نان های فطیر پخته کد. ۲۵ اوخته اونا ره د پیش شائل و خدمتگاری
 شی ایشته و اونا خورد. بعد ازو اونا باله شد و د امزو شاو ری شد.

فَلَسْطِیْنِیَا دَ بَلَه دَاوُودِ اِعْتِمَادِ نَمُونَه

۲۹ ۱ فَلَسْطِیْنِیَا پگ لشکرای خو ره د اَفِیْق جَم کد و اِسْرَائِیْلِیَا دَ نَزِیْدِکِ چِشْمِه که د
 یَزْرَعِیْلِ اَسْتَه خِیْمَه زِد. ۲ وَخْتِیْکَه حُکْمَرَانَایِ فَلَسْطِیْنِیَا قَدْ دِسْتَه هَایِ صَد نَفْرِی و هَزَار
 نَفْرِی خُو تِیْر مَوْشُد و دَاوُود و نَفْرَایِ شِی قَدْ اَخِیْش دَ پُشْتِ اَزْوَا مَوْرَفْت، ۳ قَوْمَنْدَانَایِ
 فَلَسْطِیْنِیَا کُفْت: ”اِیِ عِبْرَانِیَا دَ اِیْنِجِی چِی مُونَه؟“ اَخِیْش دَ قَوْمَنْدَانَایِ فَلَسْطِیْنِیَا کُفْت:
 ”اِیِ دَاوُود اَسْتَه که یگ زَمَانِ خِدْمَتْگَارِ شَائُولِ پادشاهِ اِسْرَائِیْلِ بُوْد؛ اِیِ اَز رُوزْهَا و سَال
 هَا قَدْ اَزْمَه اَسْتَه. اَز رُوزِی که دَ پِیْشِ اَزْمَه اَمْدَه تَا اِمْرُوز دَز شِی کُدَم عِیْب نَدِیْدِیْم.“

۴ لِیْکِن قَوْمَنْدَانَایِ فَلَسْطِیْنِیَا دَ بَلَه اَزْوَا قَار شُد و دَزْو کُفْت: ”اِیِ اَدَم رَه پَس رِیِ کُو تَا دَ
 جَایِ بُورَه که تُو بَلْدَه شِی تَعِیْن کِدِی؛ اِیِ نَبَایْد قَدْ اَزْمُو دَ جَنْگِ بُورَه، نَشْنَه که دَ حَیْنِ
 جَنْگِ دَ خِلَافِ اَزْمُو بَالَه شْنَه. چُونِ اِیِ اَدَم دَ وِسِیْلَه چِیْزِخِیْلِ مِیْتَنَه قَدْ بَادَارِ خُو اَسْتِی
 شْنَه؟ اِیَا قَدْ تَسْلِیْمِ کِدُونِ سِرِ نَفْرَایِ اَزْمُو اِیِ کَار نَمُوشَه؟ ۵ اِیَا اِیِ اَمُو دَاوُود نِیْبَه که
 خَاتُونُو رَقْصِ کِدَه و بَیْتِ خَانْدَه دَ یِگْدِیْگَه خُو مَوْکُفْت:

’شائل هزاران دشمنون خو ره کشته

و داوود دهها هزار دشمنون خو ره.“

۶ اوخته اخیش داوود ره کوی کد و دزو کُفت: ”د زندگی خداوند قسم که تو یگ آدم

راست-و-صادقِ آستی و ما خوش اَسْتُم که تُو قد ازمه دَ لشکر بوری و بیبی، چُون از روزی که دَ پیش مه اَمدے تا اِمروز ما از تُو بَدی نَدیدیم، لیکن دَ سرِ حُکمرانا خوش نَخوردے. ^۷ پس آلی تاو خورده بخیر-و-سلامتِ پس بورو؛ هیچ کاری نکو که دَ کله حُکمرانایِ فَلَسطینیا بَد بُخوره. ^۸ داؤود دَ اَخیش گُفت: ”ما چی کدیم؟ از روزی که ما دَ پیش تُو اَمدیم تا آلی ره دَ خِدمتگار خُو چی دیدے که ما دَ جنگ نیَم و قد دُشمنایِ بادار خُو پادشاه جنگ نَکُم؟“ ^۹ اَخیش دَ جوابِ داؤود گُفت: ”ما میدَنم که تُو دَ نظرِ ازمه رقمِ ملایکه خُدا بے عیب آستی، لیکن قومندانایِ فَلَسطینیا گُفت که، ’اُو قد ازمو دَ جنگ نیه.‘ ^{۱۰} پس آلی صَباح گاه باله شُده قد خِدمتگرایِ بادار خُو شائول که قد تُو اَمده پس بورو. اَرے صَباح گاه باله شو و امی که روشنی شد، حرکت کنید.“ ^{۱۱} پس داؤود قد نفرایِ خُو صَباح گاه باله شد تا پس دَ سرزمینِ فَلَسطینیا بوره و فَلَسطینیا دَ یزرعیل بُر شد.

داؤود دَ بله عمالیقیا پیروز موشه

^{۳۰} وختی داؤود و نفرایِ شی دَ روزِ سِوَم دَ صِقَلگ رسید، دید که عمالیقیا دَ بله منطقه های جنُوب و دَ بله صِقَلگ حمله کده و صِقَلگ ره زده دَ آتش سوختنده ^۲ و خاتونو ره قد تمام کسای که دَ منه شی بُود ریزه و کته ره اسیر کده بُرده. اونا هیچ کُدم ازوا ره نَکُشتد، بلکه اونا ره گِرِفته دَ راهِ خُو رفتد.

^۳ وختی داؤود و نفرایِ شی دَ شارِ اَمَد، دید که شار دَ آتش سوخته و خاتونو، باچه ها و دُخترنِ ازوا اسیر شده. ^۴ اوخته داؤود و مردای که قد شی بُود آواز خُو ره بلند کده چخرا کد، دَ اندازه که دزوا دیگه قُوت نَمند که چخرا کنه. ^۵ دو خاتونِ داؤود، اَخینوعَم یزرعیلی و اَبیجایل بیوه نابالِ کَرَملی ام اسیر شُدد. ^۶ داؤود سخت زیرِ فشار بُود، چُون مردُم دَ باره سنگسار کدون شی توره مُوگُفت، چراکه اوقاتِ تمامِ مردُم بخاطرِ باچه ها و دُخترنِ ازوا غدر تلخ بُود. لیکن داؤود خود ره دَ کومکِ خُداوند، خُدایِ خُو قوی کد.

۷ اوخته داؤود دَ اَبِياتار پيشوا باچه اَخِيْمَلِكْ كُفْت: ”ايفود ره دَ پيشِ ازمه بَير.“ و اَبِياتار ايفود ره دَ پيشِ داؤود اُورد؛^۸ و داؤود از خُداوند هدايت طلب كده كُفْت: ”اگه اُمُو گروه ره دُمبال كُنم، آيا اونا ره گير مُونم؟“ خداوند دَزُو كُفْت: ”دُمبال كُو؛ چُون حتماً اونا ره گير مُوني و اسيرا ره نجات ميدي.“^۹ پس داؤود و شَش صد نفری كه قد شی قتی بُود حركت كد و دَ درّه بِسور اَمَد؛ اوخته كسای كه از پای مَنَدَد دَ اُمونجی شِشْت. ^{۱۰} پس داؤود و چارصد نفر دَ دُمبال كدو ادامه دَد و دُوصد نفر دَ اُونجی شِشْت، چُون اونا دَ اندازه مَنده شُدَد كه از درّه بِسور تير شده نَتَنِست.

۱۱ اونا يگِ مِصری ره دَ بياپو پيدا كد و اُو ره دَ پيشِ داؤود اُورد؛ اوخته دَزُو نان دَد كه بُخوره و آو دَد كه وُچی كنه. ^{۱۲} اونا امچنان يگِ ثوئه كيكِ انجِير و دُو دانه كيكِ كِشْمِشِي دَزُو دَد. وختيکه اُو خورد دَم شی پس اَمَد، چُون اُو مُدَتِ سِه روز و سِه شاو نه نان خوردد و نه آو وُچی كدد.

۱۳ داؤود دَزُو كُفْت: ”دَ كِي تعلقِ دَری و از كُجا اَسْتِي؟“ اُو كُفْت: ”ما يگِ جوانِ مِصری و غلامِ يگِ اَدَمِ عماليقي اَسْتَم. ما سِه روز پيشِ ناجور شُدَم و امزی خاطر بادار مه، مَره ايله كد. ^{۱۴} مو دَ بِلَه كريتيا دَ جنُوب، دَ بِلَه بعضی منطقه های يهُودا و دَ بِلَه منطقه كاليب دَ جنُوب حمله كدی و صِقلگ ره دَ آتِش سوختندی.“ ^{۱۵} داؤود دَزُو كُفْت: ”آيا مَره دَ پيشِ امزُو گروه رَسَنده مِيتنی؟“ اُو كُفْت: ”بَلَدِه مه دَ خُدا قَسَم بُخور كه مَره نَمُوكُشی و دَ دِستِ بادار مه تسليمِ نَمُونِي، اوخته ما تُو ره دَ پيشِ امزُو گروه مِيرَسَنم.“

۱۶ وختيکه اُو داؤود ره دَ پيشِ ازوا رَسَند، داؤود دِيد كه اونا دَ رُوی زمی دَ هر سُو تِيت اَسْتِه و مُوخوره و وُچی مُونه و جشن برپا كده، چراكه اونا از سرزمينِ فَلَسطِينيا و از مُلكِ يهُودا غَدَر كَلو وُلجه اُوردد. ^{۱۷} داؤود اونا ره بعد از آفتو شِشْتو تا شامِ روزِ ديگه شی زَد، دَ اندازه كه يگِ ازوا ام خطا نَخورد بَغير از چارصد مردِ جوان كه دَ بِلَه اَشْتِرا سوار شُدِه دُوتا كد. ^{۱۸} داؤود تمامِ چيزای ره كه عماليقيا بُرده بُود، پس گِرِفْت و دُو

خاتون خو ره ام نجات دد. ^{۱۹} هیچ چیز ازوا گم نشد، نه کټه و نه ریزه، نه باچه ها و دختره و نه ام وُلجه و هر چیزی که اونا قد خو بُردد، بلکه داوود پگ شی ره پس اُورد. ^{۲۰} داوود پگ گله و رمه ره گرفت و مردم اونا ره پیشلون چارپایای دیگه هی کده موگفت: ”ای وُلجه از داوود آسته.“

^{۲۱} اوخته داوود د پیش امزو دُوصد نفر آمد که از شدتِ مندگی نتستند از پشت شی بوره و داوود اونا ره د دره بسور ایله کدد. اونا د دم راه داوود و د دم راه نفرای که قد شی قتی بود آمد و داوود غیتیکه د نزدیک ازوا رسید قد ازوا احوال پرسی کد. ^{۲۲} لیکن پگ آدمای شریر و بدکار از مینکل نفرای که قد داوود رفتد گُفت: ”ازی که اونا قد ازمو نرفت، مو از وُلجه که پس اُورده هیچ چیز دزوا نمیدی؛ فقط هر مرد میتنه که خاتو و اولادای خو ره بگیره و بوره.“ ^{۲۳} مگم داوود گُفت: ”ای برارون مه، د باره امزی چیزا که خداوند دز مو دده ای رقم فکر نکنید؛ بدید که خداوند از مو حفاظت کد و امو گروه ره که د بله مو حمله کدد د دست مو تسلیم کد. ^{۲۴} کی دزی باره توره شمو ره گوش مونه؟ چون حق کسی که د جنگ موره و حق کسی که د پیش اسباب ها میشینه برابر آسته؛ تقسیم ازوا باید یگ رقم بشه.“ ^{۲۵} امزو روز بعد داوود ای ره د اسرائیل یگ قانون و حکم قرار دد که تا امروز ادامه دره.

^{۲۶} وختیکه داوود د صقلگ رسید، او یگ حصه وُلجه ره بلده ریش سفیدای یهودا، که دوستای شی بود ری کده گُفت: ”اینه، ای یگ تحفه از وُلجه دشمنای خداوند بلده از شمو آسته.“ ^{۲۷} امی تحفه بلده مردم بیت-ئیل بود، بلده مردم راموت جنوبی، بلده مردم یتیر، ^{۲۸} بلده مردم عروعر، بلده مردم سفموت، بلده مردم اشتموع، ^{۲۹} بلده مردم راخال، بلده مردم شارای یرحمئیلیا، بلده مردم شارای قینیا، ^{۳۰} بلده مردم حرما، بلده مردم بور-عاشان، بلده مردم عتاک، ^{۳۱} بلده مردم حبرون و بلده تمام جایای که داوود و نفرای شی دزوا رفت-و-آمد موکد.

مرگِ شائول و باچه های شی

۳۱ دَ امزُو غَیتِ فَلَسطِینِیا قَدِ اِسْرائِیلِ جَنگِ کَدِ و مَرْدایِ اِسْرائِیلِ اَزِ پِیشِ فَلَسطِینِیا دُوتا کَدِ و غَدْرِ اَزِوا دَ کوهِ جَلْبوعِ کُشته شُدِه اُفتَد. ۲ فَلَسطِینِیا شائول و باچه های شی ره دُمبال کَدِ و اونا یوناتان، اَبیناداب و مَلکِیشوعِ باچه های شی شائول ره کُشت. ۳ جَنگِ دَ بِلِه شائول شِدَّتِ گِرِفتِ و تِیراندازا اُو ره گِرِدگیره کَدِ و اُو دَ وَسِیلِه تِیراندازا سَخْتِ زَخْمِی شُد. ۴ اوخته شائول دَ سلاحِ بَردارِ خُو کُفت: ”شَمشیرِ خُو ره بَکَشِ و دَ کوره مه چقی کُو تا امی ناختنه ها اَمده مَره زَخْمِ نَزَنه و مَره رِیشخندِ نَکنه.“ مگم سلاح-بَردارِ شی اُو کار ره نکد، چُون کَلو ترس خورده بُود. پس شائول شَمشیرِ خُو ره گِرِفته خود ره دَ بِلِه شی اَندخت. ۵ وختی سلاح-بَردارِ شی دید که شائول مُرده، اُو ام خود ره دَ بِلِه شَمشیرِ خُو اَندخت و قَدِ اَزِو قَتی مُرد. ۶ دَ امزی رَقْمِ شائول و سِه باچه شی قَدِ سلاحِ بَردارِ شی و پَگِ نَفْرایِ اَزِو یَگجایِ دَ امزُو روزِ مُرد. ۷ وختی اِسْرائِیلی های که دَ دِیگه طرفِ دَرّه و دَ اُو طرفِ دِریایِ اَرْدُنِ بُود دید که مَرْدایِ اِسْرائِیلِ دُوتا کَدِه و شائول و باچه های شی کُشته شُدِه، اونا شارایِ خُو ره ایله کَدِه دُوتا کَدِ و فَلَسطِینِیا اَمده دَزِوا جای-دَ جای شُد.

۸ صَبایِ امزُو روزِ وختی فَلَسطِینِیا بَلدِه لُجِ کَدونِ کُشته شُدِهها اَمده، اونا جَسَدِ شائول و سِه باچه شی ره که دَ کوهِ جَلْبوعِ اُفتده بُود پیدا کَد. ۹ اوخته اونا سِرِ شائول ره بُرید و سلاحِ شی ره از جانِ شی بُر کَدِه دَ سِرزمینِ فَلَسطِینِیا دَ هر طرفِ رِیی کَد تا دَ بُتخانِه های خُو و دَ قَوْمِ خُو خوشخبری بَدیه. ۱۰ اونا سَلاحِ شی ره دَ بُتخانِه عَشْتاروتِ ایشْت و جَسَدِ شی ره دَ دیوالِ شارِ بَیت-شان اوزو کَد.

۱۱ لیکن وختی باشنده های یابیشِ جِلعادِ دَ باره چیزی که فَلَسطِینِیا دَ حَقِ شائول کُدُ شَنِید، ۱۲ پَگِ مَرْدایِ جِرگتویِ ازوا باله شُدِه تمامِ شاو سَفَرِ کَدِ و جَسَدِ شائول و جَسَدِ های باچهگون شی ره از دیوالِ بَیت-شان گِرِفته پس دَ یابیشِ اَمده و اونا ره دَ اُونجی سوختند. ۱۳ بعد اَزِو اسْتُغونایِ ازوا ره گِرِفته دَ تیِ دِرختِ گَزِ دَ یابیشِ دَفنِ کَدِ و بَلدِه

